

Karl May

A sziklafészek 2.

Igazságos megtorlás

**FORDÍTOTTA GUTHY BÉLÁNÉ
ÁTDOLGOZTA MAJTÉNYI ZOLTÁN**

TARTALOM

**PLAYER
ALMÁDEN-ALTO FELÉ
TOVÁBB A VESZÉLYES ÚTON
IGAZSÁGOS MEGTORLÁS
A SZIKLAFÉSZEK TÖVÉBEN
A FÖLD GYOMRÁBAN
A „SÁTÁN” BILINCSBEN
AZ ÓRIÁS BOSSZÚJA
JUMA-TSZIL**

Regényem első kötetében arról adtam számot, milyen szedett-vedett-tépett állapotban vetődtem el a mexikói Guaymas városkába. Úgy terveztem, innen a Kaliforniai-öböl partjáról kelek majd utamra, hogy barátommal, az apacsok legendás főnökével találkozjam. A sors azonban úgy intézte, hogy a napkövezte, álmos porfészek ütött-kopott fogadójában baljós alakkal akadtam össze. Megtudtam, Herry Meltont főbenjáró ügy vezérelte a világnak erre a tájára. Mormon település alapját készült megvetni - ám eközben persze nem csekély buzgalommal szolgálta saját üzleti céljait is. A telepalapításhoz szükséges nagybirtokra már rátalált, és kiderült, hogy a hatalmas haciendához történetesen hozzátartozik távolabb, északabbra valamilyen gyanús higanybánya is - művelését munkáskezek hiányában már réges-rég abba-hagyták. Csakhamar annak is nyomára jutottam, milyen ördögi tervet eszelt ki ez a cégéres gazember.

Német kivándorlókat csábított át az Újvilágnak ebbe a veszélyes zugába, látszólag azzal az ürüggyel, hogy honfitársaim majd a birtokon dolgozzanak. A haciendát azonban indián szövetségeseivel, a jumákkal elpusztította, a kivándorlókat foglyul ejtette.

Így aztán potom áron megkaparinthatta a roppant kiterjedésű földdarabot.

Napnál világosabb lett, milyen aljas szándék vezérli: elhajtja nyomorult földijeimet a pokoli higanybányába, ahol persze majd idővel elpusztulnának.

Nem maradt más választásom, közbe kellett lépnem honfitársaim érdekében.

Nekivágtam hát.

Útközben sikerült megmentenem a biztos haláltól Erős Bölény mimbrényó főnök három gyermekét, két talpraesett fiút meg egy kedves, fiatal nőt.

Továbbá találkoztam Winnetouval is, és egyesült erővel még Nagy Száj főnököt, a jumák vezérét, a mimbrényók ádáz ellenségét is sikerült foglyul ejtenünk, és vele együtt juma harcosokat is, szép számban.

PLAYER

Még alig hajnalodott, amikor másnap nyeregbe szálltunk. A fogoly jumák gyűlölködő tekintettel nézték távozásunkat, s vezérük, Nagy Száj, utánunk is kiáltotta:

- Ott lovagolnak el az árulók, a háromszorosan hazugok! Ha nem lennék fogoly, leütném és leköpném őket!

A mimbrényók gúnyosan nevettek rajtuk, hiszen nem tetszett valószínűnek, hogy Nagy Száj valaha még egyszer szabad lesz. Mi azonban rövidesen viszontláttuk ezt a veszedelmes fickót!...

Nagyon aggódtam a bevándorlókért, ezért derekasan meghajszoltuk lovainkat. Már a második nap délutánján a hacienda határára értünk.

Ismét a patak mentén haladtunk, s úgy pillantottuk meg a fölperzselt épületeket körülvevő falat. Winnetou ekkor kijelentette:

- Először Shatterhand testvérem kutasson! Mert ha valaki minket is meglát, jumáknak tarthat, s elmenekülhet előlünk.

Egyedül lovagoltam hát be az udvarra. Amikor a délnyugati sarkon befordultam, meg is pillantottam egy fehér férfit, aki lassú léptekkel közeledett felém hosszú kabátjában.

- Buenos dias! Jó napot! - köszöntöttem. - Itthon van a hacienda tulajdonosa, Señor Melton?

- Sajnálom, de most nem találhatja itt. Don Timoteo Pruchillóval, a régi tulajdonossal belovagolt Uresbe, hogy a vételi szerződést közjegyzőileg hitelesítsék.

- De a két Señor Wellert csak itt találom?

- Őket sem. Fölmentek a Fuente de la Rocához. A lengyel és német munkásokkal együtt... De megtudhatnám, hogy kihez van szeren...?

Ekkor látta meg a három indiánt, és torkán akadt a szó. Rémülten meredt az apacsra, majd fölkiáltott:

- Winnetou! Ezer ördög! Ezt is csak az az emberbőrbe bújt ördög vezethette ide!

Úzött vadként elrohant a hamuval borított erdei talajon, a leégett fák és bokrok csonkjai közt. Winnetou a szökevény nyomába eredt.

Az üldözés azonban nehéznek bizonyult. A földet tenyérynyi magasságig beborító pernyéből alig-alig látszottak ki a leégett fák szürkésfekete csonkjai. Winnetou lova néhány kisebb botlás után megállt, az apacs leugrott a nyeregből.

Amikor a fennsíkra ért, megállt, szempillantás alatt fölmérte a menekülő előnyét, majd vállához kapta puskáját. Nem lőtt azonban, hanem fegyverét leengedve legyintett egyet. Ezután lefutott a magaslatról, hátasához sietett, és visszaügetett a patak innenső oldalára.

- Ki ez az alak? - kérdeztem.

- Az igazi nevét nem tudom. Általában Playernek, Játékosnak nevezik.

- Player! Vagy úgy! Róla persze már éppen eleget hallottam. Tudod, hogy Melton fivére hírhedt hamiskártyás. Igen jó viszonyban van Playerrel. Évekig közösen folytatták szennyes üzletüket. Nagy kár, hogy sikerült megszöknie.

- Menjünk utána?

- Most fontosabb teendők várnak. Player közölt velem néhány dolgot. Figyelj rám, testvérem!

Elmondtam mindazt, amit hallottam. Amikor beszámolóm végére értem, elgondolkozva megjegyezte:

- A büntény végrehajtásához szükségesek a jumák, de a fölbújtók a sápadtarcúak. Mindig így történik. Végül majd kiirtják a vörösöket, méghozzá olyan bűnökért, amelyekért igazából a fehérek felelősek. És most nem is közönséges sápadtarcúakkal van dolgunk, hanem olyanokkal, akik rendkívül jámboraknak, a végítélet szentjeinek vallják magukat.

Tudtam, hogy sajnos, az apacsok főnökének igaza van. Ha a mormonok a Meltonhoz, a Wellerekhez vagy a Playerhez hasonló alakokat nemcsak befogadják, hanem még új telepek alapítására is kiküldik őket, akkor szektájuk férges gyümölcse a fának, nem érhet be rajta, hanem földre hullva el kell rothadnia.

- Mennyi idő alatt lovagolhatunk föl Uresből a Fuente de la Rocához? - kérdeztem.

- Három nap alatt följuthatunk.

- Akkor visszatérhetünk, méghozzá a haciendán át. Ketten lovagolunk el, és a két testvért itthagyjuk.

- Testvérem úgy gondolja, hogy titkon figyeljék Playert?

- Igen. Szerintem föltétlenül visszatér. Ha nem talál itt minket, akkor biztonságban érzi majd magát, s így a két mimbrényo könnyebben megfigyelheti.

- Legyen úgy, ahogy testvérem kívánja. Vigyázzanak rá, de óvatosan és észrevétlenül. Akkor foglyul ejtjük, és rákényszeríthetjük arra, hogy elmondja mindazt, amire kíváncsiak vagyunk.

Winnetou tehát mindenben egyetértett velem.

A mimbrényók megkaptak minden szükséges utasítást, mi pedig megittattuk lovainkat a pataknál, és pihenés nélkül fölkerelkedtünk Ures felé.

Jól ismertem az utat, ezért olyan gyorsan haladhattunk, ahogy csak lehetett. Besötétedés után három-négy órát pihentettük hátasainkat, majd holdfölkeltkor ismét nyeregbe szálltunk.

Hihetetlenül kitartó állatainknak köszönhattuk, hogy másnap déltájban elértük célunkat. Utunk végén fáradtan, szinte csak botladozva vittek minket a házak közt. Ezért aztán nem sokat keresgélünk, hanem az első kocsmánál leszálltunk róluk.

Bár a csapszék nem látszott túlságosan bizalomgerjesztőnek, jó bort és tortillát, vagyis tojáslepenyt azért mégis kaptunk benne, lovainkat pedig rendesen ellátták tengerivel meg vízzel. A számla sem aggasztott.

Hanem most merre menjünk, hol keressük Meltont és a hacienderót?

Winnetouval együtt elindultam ahhoz a nagyszerű hivatalnokhoz, akinél első ittlétemkor már jártam.

A hivatali helyiség előtt megint ugyanaz a rendőr ólálkodott, aki akkoriban rendre utasított, és a szobába lépve, a señora és férje megint ugyanúgy egy-egy függőágyon hevert. A harmadik függőágyban pedig, nagy örömmre, kedélyesen hintázva a haciendero ült. Amikor meglátott minket, köszönésünket sem várva meg, rám ripakodott:

- Per Dios! Istenemre! A német! Azt hittem, hogy az indiánok foglya! Mit keres itt?!

- Önt is elfogták - jegyeztem meg -, és most mégis szabadnak látom. Minek köszönheti ezt?
 - Señor Meltonnak tartozom érte hálával. Önért is közbenjárt valaki?
 - Igen, a késem.
 - Ez mit jelent?
 - Azt, hogy saját erőmből szabadultam meg. Nekem nincs szükségem Meltonhoz hasonló közbenjárókra. Egyébként téved, ha azt hiszi, hogy szabadulását neki köszönheti. Óva intettem önt attól az embertől!
 - Señor Melton velem becsületesen viselkedett. Azok után, amiket értem tett, az ön még mindig hangoztatott rágalmait pusztá rosszindulatnak minősíthetem.
 - Valóban becsületesnek tartja azt, hogy az indiánokat önre uszította, és birtokát elpusztította?
 - Ő? Ezt az elképesztő ötletet egyszer már hallottam öntől. Mivel akkori ellenvetéseim eredményteleneknek rémlenek, most döntő bizonyítékot akarok szolgáltatni arra, hogy milyen helytelenül ítéli meg ezt a derék férfiút. Önnek nincs joga beleavatkozni ügyeimbe, fölösleges kérést tanácsokat osztogatnia. Ám ezt most nem firtatom. Csak annyit szeretnék mondani, hogy Melton megvette a haciendámat!
 - Igazán? Tudok róla!
 - Úgy? És ennek ellenére gyanúsítani merészezi ezt a seňort? Nem látja be, hogy csak lelki nemessége vitte rá erre a vételre?
 - Lelki nemessége? Hogyan?
 - Az elpusztított birtok szinte semmit sem ér. Helyreállításához rengeteg pénz kellene. Egy csapásra szegény ember lettem, hiszen haciendámért egyetlen fityinget sem kapnék senkitől. Ez az úr azonban megértette reménytelen helyzetemet. Akkora összeget adott, amekkorát tíz év alatt sem hozhat ki abból a birtokból.
 - Megkérdezhetem, hogy mennyit fizetett?
 - Kétezer pesót! Nyomban azután, hogy az üzletkötést elhatároztuk. Megszabadulásunk után azonnal. Még hozzá szépen csengő aranyakkal. Az a tény, hogy még a közjegyzői hitelesítés előtt fizetett, jó szívének és becsületességének újabb bizonyítéka.
 - Hm! Erről alkotott véleményemet szeretném személyesen közölni vele. Itt van?
 - Nincs, még tegnap elment.
 - Hová?
 - A haciendára. Oda kell hát mennie, ha bocsánatot akar tőle kérni igaztalan vádaskodásáért.
 - Egyedül lovagolt el?
 - Természetesen. Egyébként nem is tudom, hogy miért válaszolhatok ezekre a kérdésekre, hiszen önnek ezekhez semmi köze. Ezért megkérem, hagyjon nekem békét.
- Ridegen elfordult. Ezzel akarta jelezni, hogy többé semmi dolga sincs velem. Én azonban nem zavartattam magamat.
- Kizárólag azért jöttem, hogy önnel erről az ügyről beszéljek.
- Erre a hölgy haragosan rám förmedt:
- Micsoda tapintatlanság! Don Timoteo tudni sem akar többé önről.

- Téved, señora, Don Timoteo meghallgat. Ha ön unatkozik, jogában áll távoznia.

- Mi jut eszébe? Barbár német! Don Timoteo a vendégünk, gondoskodunk arról, hogy senki se háborgathassa. Parancsolom, hogy pillanatokon belül hagyja el ezt a helyiséget!

- Én a férje irodájában vagyok. Jogosan tartózkodom itt, mert az ő hivatalos tevékenységét akarom igénybe venni. Kettőnk közül tehát csak én szólíthatom fel önt távozásra.

Láttam, hogy rendreutasításomtól majd szétpukkad. Lekicsinylően végigmért, majd férjéhez fordult.

- Távolítsd el ezt az alakot!

Ures ura erre lecsúszott függőágyából, és tiszteletet parancsoló tartásban élém állva, az ajtóra mutatott.

- Señor, nem hajlandó eltakarodni? Tartóztassam le ellenszegülésért?

Mielőtt még válaszolhattam volna, Winnetou hirtelen hozzálépett, megragadta hóna alatt, fölemelte, függőágyához vitte, óvatosan belefektette, majd csöndesen figyelmeztette:

- Maradjon itt, és várjon nyugodtan. Felesége pedig hallgasson, ha férfiak beszélnek. A szkau törődjek a gyermekeivel, és ne szóljon bele, ha felnőtt férfiak tanácskoznak! Mellettem áll fehér testvérem, Old Shatterhand, én pedig Winnetou vagyok, az apacsok főnöke.

Alig ejtette ki nevét, a hölgy máris elfelejtette az őt és férjét ért sérelmeket. Teljesen megváltozott hangon fölkiáltott:

- Winnetou! Az apacsok főnöke! A híres vörösbőrű! Igaz lenne? Valóban ön az?

A büszke Winnetou ügyet sem vetett ezekre a szavakra, ezért én válaszoltam helyette:

- Igen, ő az, señora. Most tehát akár tetszik, akár nem, kénytelen lesz elviselni azt, hogy itt maradjunk. Ellenkező esetben Winnetou önt is fölkapja, és kiteszi innen.

Erre boldogan tapsolni kezdett.

- Micsoda kaland, Winnetou karjában lenni! Egész Ures erről beszélne, mindenki irigyelne! Kipróbálom!

- Señora, erről lebeszélem. Az, hogy valakit a karunkba veszünk, vagy kidobunk az utcára, nem ugyanaz. Szótlanul figyelje vörös barátomat, akkor majd leírhatja barátnőinek! Ez a legjobb tanács, amit adhatok, mert ha ismét beszélni kezd, biztosra veheti, hogy a legrövidebb időn belül nélkülöznünk kell az ön társaságát.

Válasz helyett újabb cigarettára gyújtott. Úgy helyezkedett el függőágyában, mintha cirkuszban lenne, s a legnagyobb világcsodát mutatnák be neki. Dicséretre méltó férje és élettársa is láthatóan megnyugvással szemlélte az apacsok főnökét. Nyilvánvalóan nem vette már zokon, hogy olyan határozottan megragadta. Ami a hacienderót illeti, a Winnetou név rá is a kívánt hatást tette.

Örültem hát a fordulatnak, és így szóltam a földbirtokoshoz:

- Don Timoteo, a juma indiánok lerombolták haciendáját, és mindenét elrabolták. Úgy képelem, hogy még a zsebeit is átkutatták, és még azok tartalmát is elvették. Igaz?

- Természetesen.

- Melton zsebeivel is ugyanezt tették?

- Igen.

- Akkor hogyan fizethetett ki kétezer pesót csillogó aranyakkal?

A nemes don döbbsen bñmult rñm, ÷s zavartan, szaggatottan vñlaszolta:

- Igaz is... Hogyan... került hozzñ... ez a pénz?!

- Inkñbb azt k÷rdezze meg, hogy az indiñnok mi÷rt hagytñk nñla ezt a pñnz? K÷tezer aranypesót nem lehet elrejtteni az indiñnok szeme el÷l. Ez az ÷sszeg m÷g a leggazdagabb fñn÷k szñmñra is vagyont jelent, ennyit semmik÷ppen sem szalaszt el. Ha Nagy Szñj ennyi aranyr÷l lemondott, akkor erre nyom÷s oka lehetett! Nem tudja elk÷pzelni, hogy mi lehetett ez az ok?

- Nem.

- Csak egyetlen oka lehetett. Idegenn÷l, k÷l÷n÷sen ellens÷gn÷l nem hagynak a v÷r÷s÷k ekkora kincset. ÷ppen ez÷rt Meltonnak Nagy Szñj barñtñjának ÷s sz÷vets÷ges÷nek kell lennie.

- Téved! Melton a barñtom. A birtok megv÷tel÷vel bizonyította ezt.

- Valamit csakugyan bizonyított ezzel, de nem azt, hogy a barñtja, hanem azt, hogy árul÷ J÷dñs. Mennyit ÷rt a haciendñja a tñmadñs el÷tt?

- Ezt nem is tudom megmondani. Az engem ÷rt sz÷rny÷ vesztes÷gr÷l nem ÷hajt÷k besz÷lni.

- Eladta volna akkoriban a birtokñt?

- Nem, eszembe se jutott volna.

- Nos, akkor minden vilñgos el÷ttem. A mormon megbízást kapott arra, hogy vegyen f÷ldbirtokot ezen a vidéken. Az ÷n haciendñja megfelelt neki, de tudta, hogy annak ára t÷l magas lenne. Elpusztította tehát, hogy ÷gy ÷rt÷ktelenn÷ vñlj÷k. Nagy Szñjjal ÷gy ÷llapodott meg, hogy az indiñnok raboljanak el mindent, mert tudta, hogy ÷gy a f÷ldbirtokot potom áron veheti meg. A sikeres rajta÷tés utñn a v÷r÷s÷k gazdag zsñkmñnyt szereztek, s ez÷rt a pñnz meghagytñk neki. Nem ÷rti?

- Nem, mert az ilyen gonoszsñg t÷l sz÷rny÷ lenne. Gondolt mñr arra, hogy milyen hasznot hozhat neki az elpusztult ÷s ÷rt÷ktelenn÷ vñlt f÷ldbirtok?

- Majd ÷jjñépíti!

- A r÷gi hacienda sem ÷rt annyit, amennyibe ez ker÷lne, nem is számítva azt, hogy a befektetett t÷ke ÷vekig semmi hasznot sem hozna.

- Erre persze ÷n is gondoltam. Em÷g÷tt valami olyasmi rejt÷zik, amir÷l egyel÷re nem tudok, de amit el÷bb-ut÷bb m÷gis csak f÷lderítek. ÷n azt hiszi, hogy Melton visszat÷rt a haciendñra, de nem ez a helyzet. Mi onnan j÷v÷nk, s ez÷rt találkoznunk kellett volna vele. Ott csak egy ÷rt hagyott hñtra.

- Hm! Ez persze k÷l÷n÷s.

- Amikor Meltonnal a haciendñr÷l elj÷tt, a k÷t Weller ÷s a bevñndorl÷k m÷g ott voltak?

- Igen. Term÷szetesen azokat a lengyeleket ÷s n÷meteket is átvette t÷lem. Az ÷ seg÷ts÷g÷kkel akarja ÷jjñépíteni a birtokot. A k÷t Wellert fel÷gyel÷nek fogadta f÷l.

- Azok azonban mñr nincsenek ott. Az ÷n tñvozñsa utñn nyomban elvonultak f÷l a Fuente de la Rocñhoz.

- A forrñshoz? - k÷rdezte csodñlkozva.

- Oda. A k÷t Weller a lengyelekkel ÷s a n÷metekkel. Ott egy sereg juma indiñn vñr rñjuk.

- Lehetséges? Honnan tudja? - kérdezte, és kiugrott függőágyából.
- Playertől, aki eleinte Melton barátjának nézett, és ezért egyet-mást közölt velem.
- A forráshoz! - ismételte, és izgatottan kezdett föl s alá járkálni a szobában. - Ez elgondolkoztató. Ez valóban elgondolkoztató, föltéve, ha értesülése nem téves, señor!
- Nem téves. Player csak első meglepetésében árulta el ezt a titkot. Később, amikor meglátta Winnetout, elmenekült előle. A lelkiismerete tehát rossz. És itt kell megragadni a felgombolyítandó fonalat. Valamilyen okból Melton számára az ön haciendája még elpusztult állapotban is nagy értéket jelenthet. Azért jöttem Uresbe, mert önnel és vele akartam találkozni. Ő azonban már föltehetően a Fuente de la Rocához lovagolt, hogy ott utolérje a két Wellert.
- A haciendero, aki még mindig föl s alá járkált, most hirtelen megfordult, és elém állt.
- Señor, értem már. Ha valóban odament, akkor rájöttem, hogy miért értékes számára a hacienda még elpusztult állapotban is.
- Nos? - kérdeztem kíváncsian.
- A haciendához egy higanybánya is tartozik. Nem tartottam üzemben, mert nem kaptam hozzá munkásokat, és mert az indiánok komolyan veszélyeztették azt a vidéket...
- Minden megvilágosodott előttem, de ez csak növelte honfitársaim iránt érzett aggodalmamat. Megkérdeztem tehát:
- Hol az a bánya?
- Fent a Juma-hegyekben. Ötnapi járásra innen.
- A Fuente de la Roca útba esik?
- Igen, persze, persze! Hiszen éppen ez az, amivel señor Melton megtévesztett.
- Á, hát végre mégiscsak megingott a bizalma? Most már tudom, hogy hányadán állunk. Meltont kizárólag a higanybánya érdekelte. Azon milliókat kereshet, ha rendelkezik elegendő munkással. És ön elég balga volt ahhoz, hogy a haciendát a bányával és hatvanhárom munkással együtt potom kétezer pesóért eladja neki. Ezek után is azt állítja, hogy becsületes caballero?!
- Bitang gazember, tolvaj és csaló, rabló ördög! - kiáltotta Timoteo Pruchillo dühösen. - A világ legnagyobb szamara vagyok!
- Látja, Don Timoteo, én figyelmeztettem!
- Igen, elismerem! - kiáltotta, és öklével a homlokát verte. - Bárcsak hittem volna önnek!
- Akkor még most is a haciendáján ülhetne, mert a jumák véres fejjel menekültek volna el.
- Igen, így lett volna, így lett volna! Valójában azonban még az állataimat is elrabolták, úgy-hogy többé semmim sem maradt, egyáltalában semmim.
- Valamije mégiscsak maradt! Kapott kétezer pesót, és...
- Ne gúnyolódjék, señor!
- Nem gúnyolódok. Van kétezer pesója, és megvannak a jumák által elrabolt állatai az összes elvitt holmival együtt. Én ugyanis nemcsak megszöktem az ellenségtől, hanem a Winnetou vezetésével segítségemre siető mimbrényókkal még el is fogtam őket. Mindent vissza kellett adniuk, és ráadásul a mimbrényók még magukkal is hurcolják a jumákat, hogy sátraiknál

ítélkezzenek fölöttük. Jelenleg ötven mimbrényó azon fáradozik, hogy az ön állatait visszaterelje a haciendára.

Boldog csodálkozásában szinte sóbálvánnyá vált.

- Elfogták a jumákat...?! Megbüntetik őket...?! Ötven mimbrényó... elindult a haciendára... az állataimmal...?!

Szagatottan beszélt. Aztán hirtelen karon ragadott, és az ajtó felé akart vonszolni.

- Jöjjön! Nekünk most azonnal a haciendára kell mennünk!

- Azt mondja, hogy „nekünk”? Mit keresnék én ott?

- Ne beszéljen így, señor! Bár tudom, jogosan teszi. Semmibe vettem, megbántottam, sőt meg is sértettem. Akkor vak voltam... de most... á! - elharapta a szavát, és izgatottan a tisztviselőhöz fordult: - Támadt egy ötletem! Nem lehetne a haciendát a munkásokkal és a bányával együtt valahogyan visszakapnom? Az adásvételt mindenképpen véglegesnek kell tekintenem?

- Úgy bizony - válaszolta a megkérdezett.

- Nincs benne valami hiba, valamilyen egészen jelentéktelen, amelynek alapján visszakaphatnám a birtokomat?

- Nincs. Hiszen éppen ön kért arra, hogy legyek nagyon vigyázatos, és ne kövessek el hibát. Azért csináltam így, mert nem akartam, hogy később esetleg vissza kelljen fizetnie a kapott kétezer pesót.

- A haciendát akkor is visszakapja, ha megtartja a pénzt! - vigasztaltam. - Meltont majd rákényszerítjük a birtok visszaadására. A kétezer pesót pedig megtarthatja a tűz okozta kár ellenszolgáltatásaként.

- Lehetséges?

- Még ennél sokkal több is lehetséges. Állítom, hogy az adásvételt érvényteleníteni lehet. Csak azt kell bizonyítani, hogy az indiánok Melton fölbújtására pusztították el a haciendát.

- Señor, ön képes lenne megszerezni ezeket a bizonyítékokat?

- Nagyon valószínű. Legalábbis remélem.

Ekkor közbeszólt az apacs:

- Amit fehér testvérem, Old Shatterhand akar, az számára nem lehetetlen. Kínzócölöpre szánt fogoly volt, és most szabad, és elfogta kínzóit.

- Nem én, hanem Winnetou fogta el őket - hárítottam el a dicséretet.

- Igen. Ezt csak Winnetou tehette! - kiáltott föl lelkesen a hölgy. Indián barátom szép, komoly arca, büszke, szilárd tartása óriási hatást tett rá.

- Miattam tehette akárki, én a vagyonomat akarom visszaszerezni! - jelentette ki a haciendero.

- Nem, engem éppen az érdekel, hogy miképpen fogták el a jumákat! - ragaszkodott elképzeléséhez a señora. - Winnetou majd lesz szíves, és elbeszéli ezt nekünk. Meghívom, üljön ide mellém.

Azzal a függőágyra mutatott, amelyiken addig a haciendero feküdt.

- Winnetou nem nő - válaszolt a főnök. - Nem fekszik ágyba, és nem beszél tetteiről.

Ezek után a hölgy kénytelen-kelletlen engem kért föl a beszámolóra. Röviden elmondtam a történeteket. Különösen élénk színekkel ecseteltem persze az apacs tetteit. Amikor befejeztem, elragadtatva fölkiáltott:

- Olyan, mintha regényben olvastam volna! Igen, ahol Winnetou jár, ott elmaradhatatlanok az ilyen kalandok. Ha férfi volnék, mindig vele lovagolnék.

- Winnetou pedig nő lenne, ha ezt hagyná! - válaszolta az apacs, és kiment a szobából. Az ilyen szájából visszataszítónak találta az ilyen dicséretet.

- Mi baja? - kérdezte csodálkozva a señora. - Mindig ilyen zsémbes?

- Nem - magyaráztam nevetve -, de az önéhez hasonló szeretetreméltósággal a hegyeken túlra lehet kergetni. Ha azt akarja, hogy itt maradjon, akkor hallgasson, és ne nézze folyton őt.

- Majd megpróbálom jóvátenni. Mikor távoznak?

- Holnap.

- Hol laknak?

- Erről még nem döntöttünk.

- Ön könnyen találhat magának megfelelő szállást, de Winnetou föltétlenül az én vendégem lesz! Majd a két legjobb szobámat bocsátom rendelkezésére. Mi a véleménye erről?

Csak az apacsot óhajtotta befogadni, én mehettem volna, ahová a szemem lát. Ez mulattatott, s ezért vidáman válaszoltam:

- Señora, ötletét elbájolónak találom.

- Ugye? Ez a szegény vadember kénytelen állandóan az erdőben és a szabadban csavarogni. Végre egyszer élvezhetné a pompás otthon áldásait! Remélem, ennek fejében hajlandó lesz a szalonomban tölteni az estét.

- Kísérelje meg, kérdezze meg tőle!

- Nem tenné meg helyettem?

- Señora, beláthatja, hogy az ilyen meghívás nem eszközölhető közvetítő útján. Kétszeres az értéke annak, ha az ön szép ajkáról hangzik el. Hölgyeket is hívna magához estére?

- Természetesen! Nagy dicsőség lenne, ha a híres Winnetout bemutathatnám. Minden barátnőm irigyelne érte.

Dicsekedni akart hát vele. Magamban már előre nevettem az apacs válaszan. Egyébként két másik oldalról is azonnal kifogásolták a dolgot. A tisztviselő, aki nyilvánvalóan észrevette, hogy a daliás indián milyen hatást tett feleségére, féltékenyen hitveséhez lépett, és valamit halkán, de nyomatékosan a fülébe akart súgni. A señora azonban még kimondani sem engedte. A haciendero is tiltakozott. Rám förmedt:

- Holnapig itt akarnak maradni? Ez lehetetlen! Önöknek még ma velem kell jönniük a haciendára.

- Kell? Ki mondja ezt? Engem semmire sem lehet kényszeríteni.

- Nem úgy értettem, de gondoljon rajtam kívül a becsületére is! Habozás nélkül fejezze be azt, amit elkezdett!

- A becsületemre ne hivatkozzék! Ki kötelezhet engem arra, hogy legyek önre tekintettel? Elmentem és figyelmeztettem, ön elűzött. Még arcátlan intézőjének a sértegetéseit is csak erőszakkal tudtam elhárítani. Ön szó nélkül végignézte azt az ablakából. Kértem, hogy figyelmeztetésemet ne közölje Meltonnal. Ennek ellenére megérkezése után első dolga volt, hogy neki mindent szóról szóra elmondjon.

- Miért veti mindezt a szememre? - kérdezte. - Szemrehányásokkal most már semmit sem lehet megváltoztatni.

- Értésül arról, hogy a zsákmány visszaszerzése a jumáktól mennyi erőfeszítésembe került, és mennyi veszéllyel járt. És ezek után fölszólít, hogy továbbra is segítsek! Nem kér, hanem követel! Kérdem én, mi közöm nekem az ön ügyeihez? Hallhatta, hogy mi mindent tettünk önért. Kaptunk érte csak egyetlen hálás szót is? Intézze a dolgait ezentúl saját maga! Nincs szükségem arra, hogy jótetteimért hálából kötelességeimre és becsületemre figyelmeztessenek!

Úgy tettem, mintha távozni akarnék. Erre megragadta a karomat.

- Maradjon még, señor, maradjon! Amit elmulasztottam, az csak feledékenységből történt.

- Ez nem feledékenység volt, hanem valami egészen más. Annyival fölötte állónak képzelem magát holmi barbár németnél és holmi Winnetounál, hogy kérdés helyett csak parancsolni tud. Menjen csak át Németországba vagy bárhová Európába, s akkor majd megtudja, hogy odaát az emberek már gyermekkorukban többet tanultak, mint amennyit ön egész életében! És, kedves uraim, akik itt olyan kényelmesen ringatóznak ágyaikban, menjenek el egyszer a Vadnyugat sötét és véres földjére, s akkor majd megtudják, hogy Winnetou kisujjában is több erő, ügyesség és nemesség lakozik, mint egész Uresben! Nem először állok itt. Annak idején is lekezeltek. Védelmet kértem a bevándorlók számára, de elutasítottak. A birtok eladásával ön, Don Timoteo, azokat a derék embereket gyermekeikkel együtt kiszolgáltatta egy bűnözőnek. Mondja meg hát, hogy ezek után voltaképpen mit is tehetnék!

Szavaimra nem kaptam választ. Az apacs ekkor bedugta fejét az ajtón, és megkérdezte:

- Testvérem befejezte? Winnetounak semmi kedve tovább itt maradni.

A haciendero erre gyorsan melléugrott, megragadta a kezét, és kérlelni kezdte:

- Jöjjön be ismét hozzánk, señor! Nagyon kérem önt. Tudhatja, hogy tanácsa nélkül semmit sem érhetek el.

Az apacs belépett, és komoly tekintettel végigmérte.

- Köszönetet mondott a sápadtarcú Shatterhand testvéremnek?

Ezzel a rövid kérdéssel tömören kifejezte szemrehányásaim lényegét. Megtette, pedig az előbbi vitából semmit sem hallott.

- Még nem nyílt rá alkalom, de majd pótolom! - hangzott a mentegetőző válasz. - Önök holnapig itt akarnak maradni?

Winnetou bólintott.

- De közben múlik a drága idő! Fontos dolgokat tehetnénk! - ellenkezett a haciendero.

- Az a legfontosabb, hogy lovaink erőt gyűjtsenek - válaszolta Winnetou. - Egyébként Old Shatterhandnek és Winnetounak semmi kifogása sincs az ellen, hogy a sápadtarcú bármit még ma elvégezzen.

- De hiszen mondtam már, hogy a segítségük nélkül semmit sem tehetek!

- Akkor a sápadtarcú kérje meg erre Old Shatterhandet! Én azt teszem, amit ő.

Bármennyire nehezére esett is a hacienderónak, hogy kérjen, mégiscsak ráfanyalodott. Még arra is képes lett, hogy az eddigiekért köszönetet mondjon. Ez persze nem a szíve mélyéről fakadt, csak a remélt haszonért tette. Lelketlenségéről nem tehetett. Hacienderóként nem nevelték jólelkűségre. Ezért aztán akkor sem hagytam volna egészen cserben, ha a honfitársaim iránti aggodalom nem kényszerít Melton üldözésére amúgy is! Kérésére tehát kijelentettem:

- Nem bánom, ezután is törődünk majd önnel. Nos, ön szerint most mit kellene tennünk?

- Szerintem azonnal el kellene indulnunk, hogy Meltont üldözzük.

- Lovaink összerogynának alattunk. Két és fél nap alatt jó hatnapi utat tettünk meg. Ha önnek annyira sürgős a dolog, akkor lovagoljon előre. Vigyen magával néhány rendőrt is!

Erre a señora tapsolni kezdett.

- Pompás ötlet! Mit szólsz ehhez, férjecském?

- Ha helyesnek találod, akkor nyilván nagyszerű - suttogta a helység derék előljárója. - Ám, sajnos, nem hagyhatom el hivatalomat.

- Hát nincs helyettesed, aki elláthatja teendőidet, amíg kiruccansz?

Bizonyára már nagyon régen érte olyan szerencse, hogy ne kelljen éreznie a szép kezek rángatta gyeplőt! Kiruccanás! A señor arca fölragyogott a gyönyörűségtől. Aztán óvatosságból mégiscsak megkérdezte:

- Hová kellene *nekünk* kiruccannunk, lelkecském?

A *nekünk* szót különösen kihangsúlyozta. Felesége azonban szívkönnnyítő mosollyal kijelentette:

- Én itthon maradok.

Ha az előljáró arca az előbb fölragyogott, úgy most már szinte sugárzott.

- Hová menjek?

- Lehetőséget adok neked, hogy Winnetouhoz hasonló hírnevet szerezhess. Mivel Don Timoteónak segítségre van szüksége, lovagolj vele, és vigyél magaddal néhány rendőrtisztviselőt!

Erre férje elsötétült, az aggodalomtól ráncossá és megnyúlttá vált arccal, szinte remegő hangon kérdezte:

- Ne... nekem magamnak kell elmennem vele a hegyekbe, méghozzá lóháton?

- Természetesen, hiszen ilyen útra mégsem mehetsz gyalog!

- Nem gondolod, hogy az ilyen utazás kissé... kissé fárasztó, sőt talán még veszélyes is?

- A magadfajta nemes caballero nem fél semmitől! Úgy bizony!

Olyan parancsolóan nézett férjére, hogy szegény ördög számára csak egyetlen válasz maradt:

- Hát jó, ha te, szívem, így gondolod, akkor vele lovagolok!

- Igenis, így gondolom! Percek alatt minden szükségeset össze lehet szedni. A fehérműt, a lovat, a cigarettákat, a mosdószappant, a két pisztolyt, a kesztyűt, a szükséges pénzt, amivel majd bőségesen ellátlak, a csokoládét, a puskát és a fejevándort, hogy ne kelljen keményen feküdnöd, és rosszat álmodnod, ha esetleg kényelmetlen ágyban kellene majd aludnod. Ebből is láthatod, milyen messzemenően gondoskodom rólad. Így hát te is gondoskodj majd arról,

hogy várakozásomnak megfelelj. Térj vissza dicsőségesen! A magadfajta jogtudor számára ez nem lehet nehéz. Önnek is ez a véleménye, señor?

Mivel ezt a kérdést hozzám intézte, olyan arcot vágtam, mintha a dolgot nagyon komolyan venném.

- Teljes mértékben igazat adok önnek, señora. Az ilyen lovaglásoknál valóban igen hasznos a jogi végzettség.

- Hallod? - kérdezte a férjétől. A señor egyetért velem. Mikor indul, Don Timoteo?

- Egy óra múlva - válaszolta a don, aki e papucshős helyett valószínűleg inkább Winnetouval és velem lovagolt volna.

A „jogtudor” nevetésre ingerlő képet vágott. Boldog kiruccanás helyett veszedelmes és fárasztó lovaglás ígérkezett. Iszonyatát valószínűleg az ígért fejbáncos sem tudta enyhíteni. Könnyörgőn reám pislogott. Bizonyára azt remélte, hogy pártfogásomba veszem, és megkísérlem lebeszélni feleségét bolondos tervéről. Csalódott azonban, mert most kivételesen kemény maradtam. Ügyünknek semmit sem árthatott, ha Ures ura egyszer végre kilovagol a hegyekbe, és hírnév helyett feltört fenékkal és sajgó derékkel tér haza. Nem törődtem tehát vele, hanem a hacienderóhoz fordulva kijelentettem:

- Valószínűleg elfogja Meltont, még mielőtt mi utolérnénk őt. Tanúkként viszont szüksége lehet ránk. Hol találjuk majd meg?

- A Fuente de la Rocánál várok majd önökre.

- Merre mennek oda föl?

- A haciendán át.

Ennek nem örültem. Ha találkozónának a két mimbrényóval vagy Playerrel, könnyen mindent elronthatnának. Lebeszélni azért ennek ellenére sem akartam, mert tudtam, hogy célokat más úton sokkal könnyebben és biztosabban érhetem el. Ha színleg rábeszélem, de közben rámutatok a dolog veszélyességére, a sikert biztosra vehettem.

- Nagyon helyes, Don Timoteo! Így legalább nehéz feladatot vehet le a vállunkról. Player, akiről már beszéltem, biztosan még mindig ott tartózkodik, s őt föltétlenül el kell fogni. Mivel azonban vakmerő fickó, s puskával, késsel egyformán kitűnően bánik, a dolog életveszélyes. Annál is inkább, mert tudom, hogy kétségbeesett védekezése közben három erős férfival is képes fölvenni a harcot. Nagyon örülök tehát, hogy arra megy. Előttünk ér oda, elfogja a gazembert, s így nekünk már nem kell vele vesződnünk. De vigyázzanak, nehogy lesből lelője önöket! Gyilkosságait alattomosan szokta végrehajtani!

Szavaim tüstént hatottak. Don Timoteo is, a derék tisztviselő is hamuszürkévé sápadt. Biztosra vehettem, hogy a haciendát messzire elkerülik.

A señora azonban bátran odakiáltotta alárendelt parancsolójának, vagy ha jobban tetszik, parancsoló alárendeltjének:

- Hallottad? Ez hozzád méltó tett lenne. Remélem, hogy magad fogod majd el azt a veszedelmes gonosztevőt, és nem engeded át másnak ezt a dicsőséget. Jutalmul naponta két cigarettával többet szívhatsz majd.

Férje erre olyan arcot vágott, mintha nyomban őt magát tartóztatták volna le. Nejecskéje ebből szerencsére semmit sem vett észre. Szinte szánakozó tekintettel mért végig, és jelentette ki:

- Nem látszik olyan hősnek, señor, mint amilyennek tartanunk kellene, máskülönben nem örülne annak, hogy Playert már odaérkezése előtt elfogják.

- Mindenképpen örülök ennek, mert keveset mondok, ha azt állítom, hogy az a fickó fenegyerek. És minden olyan golyó, amelyik talál, kilyukasztja a bőrünket.

- Ön persze nem szereti az ilyen lyukakat. Ugye?

- Nem bizony.

- Akkor azt tanácsolom, óvja csak bőrét minden sérüléstől. Férjem viszont a világ legbátrabb hősei közül való. Lelkem körülengi és megvédi majd. Nem így képzeled, drága hitvesem?

- De igen - bólintott a drága hitves olyan arccal, mintha borsra harapott volna.

A señora erre kiszállt függőágyából, és engem, akit gyávának tartott, egyetlen tekintetre sem méltatva, Winnetou elé állt. Csak úgy sugárzott belőle a szeretetreméltóság.

- Señor Winnetou, önnek valóban az a szándéka, hogy az éjszakát Uresben tölti?

Az apacs leírhatatlan arccal nézett le rá. Félig szánalommal, félig bámulattal azon, hogy meg merte szólítani. Megértettem kellemetlen érzését, s ezért helyette én válaszoltam:

- Igen, holnapig itt maradunk.

- De hát miért ön felel? Hagyja Winnetout beszélni! - mondta ingerülten a hölgy, és megvetően végigmért.

A señora megismételt kérdését már nem hagyhatta válaszolatlanul, s ezért Winnetou igenlően bólintott.

- Akkor megkérem, hogy legyen a vendégem - folytatta a pergő nyelvű asszonyság. - Nagyon boldoggá tenne, ha elfogadná meghívásomat.

- A fehér szkau legyen boldog a vigvamjában - válaszolta az apacs közömbös arccal.

- Hívhatok hölgyeket is, akik majd ünnepelhetik önt, kedves Winnetou?

- A sápadtarcúak medvéket zárnak ketrecbe, és mutogatják őket... Winnetou azonban nem medve!

- Tehát nem rendezhetek ünnepséget? - kérdezte a señora csalódott arccal.

- Nem - válaszolta Winnetou, megfordult és kiment. Azonnal követtem. Mindketten búcsúszó nélkül hagytuk ott a társaságot. Néhány apróság bevásárlása után előhoztuk lovainkat, és kiveztük őket a szabadba, ahol mi is jobban éreztük magunkat. Ott akadt tiszta víz és friss fű is. A kellemes út menti ligetbe érve azonnal lefeküdtünk, hogy alaposan kialudjuk magunkat. Előbb azonban még láthattuk az ellovagló hősöket. A kis csapat öt személyből állt, a hacienderóból, három rendőrből és a „jogtudorból”.

A négy városi tisztviselő olyan díszes egyenruhát viselt, hogy még a komoly Winnetou is elnevette magát. A „jogtudoron” látszott, hogy nem nagyon szokott lovagolni. Nyergébe két vánkost rakatott, egyet a feneke alá, egyet pedig a háta mögé. Fehér huzatuk jól látszott messziről is. Aki a vad hegyek közé ilyen felszerelési tárgyakkal lovagol, az mindent véghezvihet, csak éppen hőstetteket nem. „Szerencsés utat, dicső hadvezér!” - gondoltam magamban.

ALMÁDEN-ALTO FELÉ

Amikor másnap újra nyeregbe szálltunk, a nap éppen előbújt a látóhatár mögül. Frissen, kipihenten indultunk útnak, és lovaink is új erőre kapva nyerítettek a hús reggeli szélben.

Eleinte öt hősünk csapását követtük. Körülbelül egyórai lovaglás után ezek a nyomok azonban erősen elkanyarodtak jobbra.

- Shatterhand testvérem helyesen látta - mondta Winnetou. - Nem lovagolnak a haciendára, mert félnek Playertől. A fehér nő nem sok hőstettet mesélhet majd a férjéről. Az azonban lehetséges, hogy nekünk bosszúságot okoznak még.

Másnap röviddel napfölkelte előtt értünk a hacienda közelébe. Olyan helyen álltunk meg, ahová a perzselő tűz már nem jutott el. Itt, rejtekhelynek is alkalmas cserjésben jelöltük ki találkozhelyünket a két mimbrényóval. A fiúkat lovaikkal együtt már ott találtuk. Amikor megláttak bennünket, nyomban előbújtak a bozótból. Megtudtam tőlük, hogy Player most nem messze, a patak partján alszik.

- Akkor vezessetek hozzá, hogy meglephessük!

Kikötöttük lovainkat, követtük a testvéreket a hacienda romjai felé. A szürkülő hajnalban szerencsére rövidesen megpillantottuk a paposan öltözködő csirkefogót. A patak egyik kanyarulatában feküdt. Puskáját elvettem, és olyan távol tettem le, ahol már nem érhette el. Kigombolt, hosszú kabátja alól kilátszott övébe dugott bowie-késének és két nagy ürméretű revolverének markolata.

Nagyon lassan és nagyon óvatosan először a kését, aztán az egyik revolverét húztam ki. A másikat, sajnos jobban bedugta, s ezért könnyed rántásomra fölriadt. Valódi nyugatjáróként álomittasság nélkül, villámgyorsan ült föl és kapott mindkét kezével övéhez. Addigra azonban már második revolvere is birtokomba került. Nagy szemet meresztve bámult rám, és látszott rajta, hogy beszélne, de elakadt a hangja.

- Good morning, Master Player! - üdvözöltem. - Pálinkás jó reggelt! Remélem, jól aludt hosszú lovaglása után.

- Mi... mit tu... tud ön a lovaglásomról? - dadogta ki végre.

- Ne kérdezzen ostobaságokat! Fölment a vörösökhöz, és közölte velük, hogy kiket látott itt. Aztán a szürkije helyett fekete lovon tért vissza.

- Valóban ez történt! De hát, sir, mit akarnak itt? Miért kóborolnak ezen a szomorú vidéken?

- Ugyanezt kérdezhetném én is. Mért vitt hírt az indiánoknak? Ezt mi magunk sokkal jobban elintézhettük volna, hiszen föl szándékoztunk menni mi is.

- Almáden-Altóba? - szaladt ki a száján.

Így hívták a higanybányát, nyilvánvalóan a híres spanyol almádeni higanybányáról. Almáden-Alto Magas-Almádent jelent. Nem is csoda, hogy így hívták, hiszen magas hegyek közt feküdt.

- Igen, Almáden-Altóba - erősítettem meg -, de előbb a Fuente de la Rocához, hogy meglátogassuk Melton barátomat. Megsérült mindkét keze, mint tudja. Valaki kíméletlenül kifecamította mindkét csuklóját. Jó barátja lévén, odamegyek, hogy hogyléte felől érdeklődjem.

Nagyon jól tudta, mi történt, és ezért magától értetődően szavaimat annak vette, aminek szántam: gúnynak. Nyilvánvalóan rühellte kényelmetlen helyzetét. Úgy hitte, hogy helyesebb, ha félelem helyett inkább ártatlanságot és meglepődöttséget színlel.

- Mit érdekel engem, hogy milyen a viszonya Meltonnal? Amit azonban most tesznek velem, ahhoz van némi közöm. Titokban idelopóztak, körülfogtak, és elvették fegyvereimet. Miért tették? Old Shatterhandot mindig becsületesnek tartottam.

- Éppen ezért kötöttem olyan bensőséges ismeretséget Meltonnal és a két Wellerrel. Sok szépet és jót beszéltek rólam?

- Azt mondták, a jumák fogságába került, és a kínczölöpön kell meghalnia. Ezért csodálkozom, hogy ismét szabad.

- Ó, ezen ne csodálkozzék! Nemcsak elmenekültem a jumáktól, hanem visszatértem, és el is fogtam őket.

A történetekből elmondtam neki annyit, amennyit szükségesnek tartottam. A hatás nem maradt el.

- Micsoda? Jönnek a mimbrényók? - suttogta, és elsápadt.

- Jönnek bizony. Két fiatal harcost már láthat is közülük. Itt vannak mellettem. - Ettől láthatóan megijedt. - Valószínűleg nincs túlságosan jó viszonyban a mimbrényókkal. Ha valóban ez a helyzet, akkor szívesen gondját viselem, nehogy ártassanak önnek.

Zavara egyre nőtt, hiszen tudta, csak gúnyolódok, és eszem ágában sincs védelmembe venni. Ezért aztán, hogy valódi szándékomat kipuhatolja, így válaszolt:

- Fogadja hálámat ezért a kedvességéért, sir! De ha ennyire jóságos hozzám, akkor miért nem adja vissza fegyvereimet?

- Az ön érdekében, Master Player. Ezenkívül a zsebeit is átkutatjuk, mert azok is tartalmazhatnak olyasmit, amit a vörösök rossz néven vehetnének.

- Sir, komolyan beszél?! - fortyant föl. - Mit vétettem önök ellen, hogy így megtámadnak, s ráadásul nemcsak megmotoznak, hanem még meg is kötöznék?!

- Semmit! Járt már odafenn Almáden-Altóban?

- Nem, még soha.

- Én viszont azt állítom, hogy járt. Mivel nem óhajt őszintén beszélni, majd erőszakkal nyitom ki a száját... Köösszétek meg!

Fölszólításomat a két mimbrényóhoz intéztem. Egyidejűleg egyik kezemmel Player torkát ragadtam meg, a másikkal pedig az övét, és erősen a földhöz szorítottam. Ordított, hadonászott és kapálózott, ahogy csak bírt. Míndhiába. Néhány másodperc alatt megkötözték.

- Mi jut eszükbe! - kiabálta. - Mormon vagyok, a végítélet szentjei közé tartozom! Ennek megfelelően bánjanak velem!

- Igen, ennek megfelelően! - mondtam nevetve. - Melton hitsorsosa, tehát hozzá hasonlóan kell bánnunk önnel is.

- Ó, egek! - jajdult föl. - Talán az én csuklómat is ki akarja ficamítani?

Saját maga adta hát az ötletet. Markomba fogtam két megkötözött csuklóját. Milyen hatásos a kimarjult kéztől való félelem! Alig nyúltam hozzá, és szorítottam meg kissé erősebben, máris felüvöltött:

- Álljon meg, ne ficamítsa ki, ne ficamítsa ki! Inkább elmondok mindent!
- Nem bánom, türelmes leszek. Kérdéseimre azonban az igazságnak megfelelően válaszoljon! Járt tehát odafent Almáden-Altóban és a Fuente de la Rocánál?
- Jártam.
- Annyira ismeri azt a vidéket, hogy vezetőként is használhatjuk?
- Gyakran jártam ott, még Melton és a két Weller előtt. Én hívtam föl Melton figyelmét a haciendára és a bányára.
- A lengyel és német bevándorlókat Almáden-Altóba akarják vinni, hogy ott a föld mélyében dolgoztassák őket?
- Igen.
- Ezt még azelőtt határozták el, mielőtt odaát a hazájukban fölfogadták őket?
- Igen.
- Vannak odafent jumák is?
- Almádenben is, és a forrásnál is. Ezenkívül a bányához vezető úton, egymástól egynapi járásra, ötfőnyi őrsegek állnak.
- Mit keresnek a jumák Almádenben?
- A bánya jövedelmének egy részéért nekik kell gondoskodniuk a munkások élelmezéséről.
- Hányan vannak?
- Háromszáz táborozik Almádenben, húsz pedig a forrásnál. Ezenkívül négyszeröt őr az út mentén.
- Mikor érnek oda a bevándorlók?
- Már oda kellett érkezniük.
- Hány kerül közülük a föld alá?
- Valamennyi.
- De a gyermekek csak nem?
- Azok is.
- Egek! Akkor nincs vesztegetni való időnk! Azonnal el kell indulnunk.

Félrementünk, hogy Player ne hallja, amit beszélünk. Először Erős Bölény fiatalabb fiához fordultam:

- Fiatal vörös testvérem hallotta, hogy kérdéseimre Player miket válaszolt. Üljön hát föl lovára, és a lehető legsürgősebben teljesítse megbízásomat! Nekünk először is a négy út menti juma őrhelyet kell elintéznünk, s közben természetesen a forrásnál táborozó húsz embert is. Ehhez elegendő harminc mimbrényó harcos. Testvérem lovagoljon azokhoz, akik az állatokat terelik, s hozzon el közülük harmincat! Ezekkel igyekezzék utánunk! Tizenkilencen maradjanak az állatokkal, egy pedig lovagoljon Erős Bölényhez, és kérjen tőle további száz harcost. Ezek, amilyen gyorsan csak tudnak, siessenek utánunk Almádenbe. Most menj!

A derék fiú nyílként repült lovához, és pillanatok múlva már el is vágatott. Nemsokára mi, többiek is elindultunk. Playert lovára kötöztük, és közrefogtuk. Hárman lovagoltunk háromszáznegyven ellenség felé. De hát most arról volt szó, hogy megvédjem honfitársaimat a reájuk váró szörnyű sorstól. Nem mérlegelhettem tehát gyáván a kedvezőtlen körülményeket.

Almáden-Altóba, a régi higanybányához akartunk menni, s oda az út a Fuente de la Rocán át vezetett. Fuente forrást, roca pedig sziklát jelent. A Fuente de la Rocát magyarul tehát Szikla-forrásnak nevezhetnénk. Winnetou ismerte ezt a helyet, s ezért nem kellett attól tartanunk, hogy Player rossz irányba vezet minket. El tehát nem tévedhettünk.

Player köztem és Winnetou közt lovagolt, Jumaölő pedig mögöttünk.

Az érintett táj leírását most mellőzöm. Csak annyit jegyzek meg, hogy a magas sierra felé emelkedő terep annál erdősebb lett, mennél magasabbra jutottunk. Vízben nem szenvedtünk hiányt, mert ha itt-ott át is kellett szelnünk egy-egy terméketlen, sziklás fennsíkot, ezeken hamar túljutottunk.

Déltájban folyóparton tartottunk rövid pihenőt, megittattuk lovainkat. Aztán folytattuk utunkat egészen a délután közepéig. Akkor egy erdősaroknál, ahonnan három irányba nyílt kilátás, megálltunk. Playert leemeltük lováról, és a fűbe fektettük, mi pedig melléje telepedtünk, hogy együnk. Útközben egyetlen szót sem szóltunk hozzá, most azonban meg kellett törnünk ezt a hallgatást:

- Amikor tegnap erre járt, gondolt-e arra, master, hogy már ma ismét ide kerül, még hozzá fogolyként?

- Hogy én erre jártam? - kérdezte. - Ha ezt gondolja, nagyot téved!

- Ugyan már! Nem csak azt tudom, hogy itt járt, hanem nyomaiból még azt is megállapítottam, hogy megfordulva hátratekintett. Beismeri?

Nem tudta eldönteni, hogy valljon-e vagy tagadjon. Ezért aztán inkább hallgatott.

- Tudjuk, hogy az első őrhely közelébe értünk - folytattam. - Természetesen az ön segítségével is megtaláljuk, hiszen csak az ön nyomait kellene követnünk. Ha azonban megmondaná a pontos helyét, akkor ezzel időt takarítanánk meg.

- Nem tehetem, ez árulás lenne! - válaszolta.

- No, csak ne akarjon hirtelen tisztességes embernek látszani! Megmondja hát, hol van az őrhely?

- Nem messze innen - válaszolta.

- Írja le az odavezető utat!

- Innen, az előttünk látható füves téren áthaladva, erdő borította hegyoldalhoz érünk. A magaslat túlsó oldalán, kicsi tó partján táborozik az őrség.

- Az erdő sűrű?

- Sűrű. De fátlán sáv húzódik benne, szinte útnak látszik. A magaslaton át a kis tóhoz vezet.

- A magaslat gerincétől át lehet tekinteni azt a nyílt mezőt, amelyen át kell lovagolnunk?

- Nem, mert a fák túl magasak.

- Az öt indiánnak állandóan a kis tó partján kell maradnia?

- Igen, de mivel élelmükről csak vadászat útján gondoskodhatnak, lehet, hogy egyikük-másikuk a magaslat innenső oldalára jön, s ezért megláthatja közeledésüket.

- Ennyi elég. Valószínűleg járt már Uresben. Ismeri az onnan Almáden-Altóba vezető utat?

- Ismerem.

- Az is a kis tó és az őrhely mellett vezet el?

- Igen. Ott találkozik a hacienda felől jövővel.

Ezeket a kérdéseket nem ok nélkül intéztem hozzá. A hacienderóra, a jogtudorra és a három rendőrré gondoltam. Ahogy most kiderült, nekik is el kellett haladniuk az őrhely mellett, s ezért nagyon valószínűnek látszott, hogy a vörösök kezébe kerültek. Winnetou ugyanerre gondolt, s ezért, amikor Player válaszát meghallotta, így döntött:

- El kell indulnunk, hogy megmentjük a fehéreket. Ez a sápadtarcú az igazat mondta. Winnetou ismeri az erdőt, a magaslatot és a kis tavat. Még éjszaka is eltalál oda.

- Az éjszaka egyelőre még messze van. Ha azonnal elindulunk, könnyen előfordulhat, hogy lovaglás közben, a nyílt prérin meglátnak bennünket.

- Nem mutatkozunk a jumák előtt. Kerülőt teszünk dél felé. Az öt fehér is arról, Ures felől jött. Szemügyre kell vennünk nyomaikat, s ezt éjszaka nem tehetjük meg.

Ezúttal is fején találta a szöveget. Playert ismét lovára kötöztük, elindultunk. Eddigi irányunktól eltérve, dél felé fordultunk, és a messzire elnyúló zöld mezőn lovagoltunk tovább.

Amint hallottuk, a kis tó jó félóránnyira, keleti irányban feküdt. Mi legalább ugyanennyit lovagoltunk dél felé. Ott igazolódott, hogy az apacs helyesen számított. Széles, északkeletre vezető csapásra bukkantunk. Winnetou átvizsgálta a talajt, majd közölte velünk:

- Öt lovas nyomai. Az Uresből jövő férfiak jártak itt.

- Milyen régi a csapás? - kérdeztem.

- Egynapos. A sápadtarcúak elvesztek. Rövidesen megtaláljuk őket.

Winnetou nyeregbe szállt, és követtük az öt fehér nyomait. A sűrű bozóttal benőtt erdőszélen addig nyomultunk beljebb és beljebb, amíg megfelelő rejtekhelyet nem találtunk. Kikötöttük lovainkat, utána levettük Playert nyergéből, és két kezét-lábát külön-külön egy-egy fához kötöttük. Ennek befejeztével Winnetou így szólt az ifjú mimbrényóhoz:

- Old Shatterhand és Winnetou most a kis tóhoz megy. Fiatal testvérem maradjon itt, és várjon. Ha a fehér fogoly szökni próbálna, döfje le. Ha pedig valami más váratlan dolog történne, tudja majd, hogy mit kell tennie. Hau!

Látszott a fiún, milyen büszke erre a dicséretre. Kihúzta kését, és válasz nélkül a megkötözött mellé ült. Winnetou és én továbbnyomultunk az erdőbe, amelynek talaja már itt meredeken emelkedni kezdett.

A fák sűrűjében olyan nesztelenül lopózkodtunk fölfelé, hogy lépéseinket két méterről sem lehetett volna meghallani. Rövid idő múltán elértük a magaslat éles gerincét, és láthattuk, hogy a terep túloldalt is meredeken lejt. Winnetou lefeküdt a mohára, és kúszni kezdett, majd víz után szimatolt.

Amikor mellé érve a majdnem földig lelógó gallyak közt kitekintettem, kis tisztás képe tárult elém. Közepét még kisebb tavacska foglalta el. A tavat gyér vízű forrás táplálta, s fölösleges vizét az erdő laza talaja nyelte el.

A kis tisztást három oldalról bozóttal benőtt erdő fogta körül, és csak a negyedik oldala volt nyitott. E negyedik oldal mentén húzódott a Hacienda del Arroyo felől a Fuente de la Roca felé vezető út. A köztünk és a kis tó közt elterülő keskeny sávot káka és nád borította. Három indián ült a túlsó oldalon, a fák közelében. Az Uresből jött öt fehért fatörzsekhez kötözték. Mindent úgy találtunk, ahogy vártuk: az ötfőnyi őrsegből ketten távol jártak, hírvivőként. Annyira megközelítettük a beszélgető csoportot, hogy minden szavukat világosan megértettük.

Két indián a jogtudor két friss, hófehér huzatú vánkósán kuporgott, és látható élvezettel kóstolgatta azt az élelmet, amelyet a pergő nyelvű asszonyság a férjének útravalóul csomagolt. A szerencsétlen flótás elég nevetségesen hatott díszegyenruhájában. Ez az öltözet sehogy sem illett jelenlegi helyzetéhez. Arca világosabban már nem is árulhatta volna el szorongását. Még a felsz izzadságcseppei is föltűntek homlokán. Három alárendeltje meg a haciendero sem látszott bilincseit megvető hősnek. Valamennyiük zsebeit kiürítették, s az elvett holmit halomba rakták.

Az tárgyalt velük a három vörös közül, aki láthatólag legjobban beszélt spanyolul. Úgy forgatta a szót, hogy a fehéreket lehetőleg még jobban megfélemlítse. Éppen amikor a közeli bokor mögött kényelmesen elhelyezkedtem, hallottam, amint kijelenti:

- Bár látjuk rajtatok, hogy nagyon bátor harcosok vagytok, mégis helyesen tettétek, hogy nem védekeztetek. Ebben az esetben ugyanis megöltünk volna benneteket. Így legalább néhány napig még élhettek, és csak azután hasítunk szíjat a hátatokból.

- Szí... szíjat ha... hasítotok a... a hátunkból?! - kiáltotta a jogtudor. - Jóságos ég! Ez gyilkosság, ez a lehető legnagyobb kín!

- Nem te vagy-e a legmagasabb rangú férfiú abban a városban, amelyet Uresnek neveznek?

- De igen, én vagyok, nagyra becsült señorom.

- Nálunk az a szokás, hogy mennél előkelőbb valaki, annál nagyobb kínok közt kell meghalnia. Ki az a három férfi, aki hozzád tartozik?

- Rendőrök, alárendeltjeim.

- Akkor őket enyhébben kínozzuk meg. Először megskalpoljuk őket, és aztán kiszúrjuk a szemüket.

A három rendőr rémült kiáltásban tört ki. A vörös gúnyosan rájuk vigyorgott, s aztán a hacienderóhoz fordulva folytatta:

- Te vagy a dúsgazdag Don Pruchillo, neked a kezedet vágjuk le.

- Váltásdíjat fizetek, ha szabadon engedtek.

- Nekünk, vörösöknek nincs szükségünk pénzre. Az egész ország a miénk. Amitek van, azt tőlünk raboltátok. Nem adhattok nekünk semmit, mert úgyis mindent visszaveszünk. Nektek meg kell halnotok.

- Én is fizetek váltásdíjat! - kiáltotta a jogtudor. - Száz pesót adok önöknek.

Az indián fölnevetett.

- Kétszáz pesót! - tódította a jogtudor.

- Ures leggazdagabb embere vagy, és csak ilyen keveset kínálsz?

- Adok háromszáz, sőt ötszáz pesót, nagyra becsült señorom.

- Hallhattad, hogy nincs szükségünk pénzre. Hírvívót küldtem, és ezért rövidesen ideérkezik Gyors Hal. Ő majd eldönti, hogy milyen módon haljtok meg.

Ekkor a hacienderónak különös ötlete támadt. A vörösök megijesztésére nyomban ki is bökte:

- Ha nekünk csak a legcsekélyebb fájdalmat okozzátok, akkor az életetekkel fizettek érte. Hatalmas barátaink bosszút állnak értünk.

- Megvetjük barátaitokat. Nincs olyan fehér, akitől a juma harcos félne.

- Van valaki, akitől mindannyian reszkettek! S ez Old Shatterhand!

A vörös megvetően legyintett.

- Old Shatterhand is csak fehér kutya! Ha idejönne, megpofoznám. De nem mer idejönni, mert még sohasem járt ezen a vidéken.

- Tévedsz. Járt a haciendámon, és később Uresben is beszéltem vele. Almádenbe akar menni, hogy kiszabadítsa az idegen munkásokat.

Erre már fölfigyelt a vörös. Úgy nézett a hacienderóra, mintha át akarná fűrni tekintetével. Aztán azonban hirtelen rávágta:

- Csak meg akarsz ijeszteni, de a jumák nem ismerik a félelmet.

- Nem hazudok!... Señor, erősítse meg ezt az állításomat!

Ezt a felszólítást a tisztviselőhöz intézte. Ez belekapaszkodott abba a hajszáalba, amelyen, úgy látta, az élete függ, és erősítgetni kezdte:

- Don Pruchillo igazat mondott. Old Shatterhand nálam is járt. Vele volt Winnetou is, az apacsok főnöke.

- Uff, uff! - kiáltotta a vörös, és felugrott. - Winnetou nálatok járt? És Old Shatterhand is vele volt?

- Igen. Old Shatterhand egyébként már másodszor járt nálam, nagyra becsült señorom. Ez a két híresség a Hacienda del Arroyóra ment, de később utánunk jönnek.

Erre a vörös mindkét kezét társai felé tárta.

- Hallották vörös testvéreim, mit mondott? Azonnal el kell hagynunk ezt a helyet! Minden nyomot el kell tüntetnünk, és egyikünknek Gyors Hal elé kell lovagolnia, hogy figyelmeztesse őt. Az a két harcos száz másíknál is veszedelmesebb. Player azt mondta, hogy Nagy Száj elfogta és magával hurcolta Old Shatterhandet. Ha mégis ő volt az, aki a haciendánál járt, akkor nyilvánvalóan kiszabadította magát. Bosszúra sóvárogva úgy ront majd ránk, mint a megvadult bölény, amelyik letiporja még a hegyek medvéjét is. A legnagyobb veszélybe kerültünk, és...

Tovább nem jutott. Olyasmi szakította félbe, amire legkevésbé számított. Winnetou villámgyorsan felugrott, melléje lépett, és kezét a vállára téve, nyugodt hangon kijelentette:

- Az előbb tehát hazudtál, amikor azt mondtad, hogy a jumák nem ismerik a félelmet. Old Shatterhandet kutyanak nevezted, és meg akartad pofozni. Most azonban, amikor meghallottad, hogy ez a fehér harcos a közelben van, gyáván és nyomorultul el akarsz iszkolni...

Ismét tanúja lehettem olyan pillanatoknak, amikor az apacs nagysága tökéletesen és lenyűgözően mutatkozott meg. Kezében nem tartott fegyvert, ezüstpuskája a vállán lógott, és kését sem húzta ki az övéből. Szálegyenesen és olyan büszkén állt a juma mellett, olyan kemény tekintettel nézett az arcába, és olyan erősen fogta a vállát, hogy a fickónak elakadt a hangja. A

két másik juma is talpra ugrott ugyan, de aztán társukhoz hasonlóan ők is megdermedtek a rémülettől.

A haciendero ekkor ujjongva kiáltott föl:

- Winnetou! Hála az égnek, megmenekültünk!

- Wi... Winnetou!? - nyögte a juma el-elakadó lélegzettel. - Itt az apacs? Harcosok! Ragadjatok fegyvert!

Azzal késéhez nyúlt. Két társa nem kapott észbe ilyen gyorsan, azokat erősebben bénította meg a félelem. Winnetou villámsebessen rugdalta vízbe a dárdákat és íjakat, majd ráförmedt a beszélőre:

- Hallgass, juma, és ne mozdulj! Ott áll Old Shatterhand! Most pofon ütheted, ha van merszed...

Engem a jumának ez a kifejezése csak mulattatott, Winnetout azonban láthatólag felbőszítette. Amikor reám mutatott, kiléptem a bokrok közül, és mindkét kezemben revolvert tartva, célba vettem a jumákat.

- Ez... ez O... Old Shatterhand? - kérdezte a juma, és irtózva meresztette reám a szemét.

Ez a juma társainál valamivel élénkebb ellenállást tanúsított. Ezt a fickót kellett tehát elsőnek ártalmatlanná tenni. Ezért hirtelen feléje léptem.

- Igen, Old Shatterhand vagyok, és ezt nyomban tapasztalhatod is.

A jobbomban megpördített revolver markolatával úgy vágtam kupán, hogy nyomban összerogyott, és fekve is maradt. Ezután két társára rivalltam:

- Dobjátok el a késeteket, különben golyót röpítek belétek!

Azonnal engedelmeskedtek.

- Feküdjetek le, és ne mozduljatok!

Ezt is nyomban és szó nélkül megtették. Ezután megszabadítottuk az öt foglyot, és fölszólítottuk őket, hogy kötelékeikkel tegyék ártalmatlanná a három vöröst. Képzeltető, milyen gyorsan engedelmeskedtek felszólításomnak. A nyúlászívű jogtutor az elkábult indiánt választotta, mert attól nem kellett tartania. A porkoláb buzgalmával hurkolta a szíjakat áldozata kezére és lábára.

- Bizony, gúzsba kell kötni ezt a bitangot, akár a veszett kutyát! Láncra fűzve, bilincsekben viszem majd Uresbe. Akkor majd láthatják, hogy lovagi harcban legyőztem a hegyek legszilajabb fenevadjait!

Bosszantott ez a nevetségesen hangzó hencegés. Ez a fickó saját dicsőségéről szavalt, és közben szóra sem méltatta megszabadítóit. Ezért aztán nem éppen udvarias hangon ráförmedtem:

- Fogja be a száját, vén hencegő! Ki ütötte le ezt a jumát? Ön vagy én? Ezért sem tartozik köszönettel?

Erre fölegyenesedett, és félig sértődötten, félig szemrehányóan kijelentette:

- Señor!... Nos, hiszen tudja, ki vagyok! Ön csak a kötelességét teljesítette! Ezt szívesen el is ismerem, de hálát nem érzek. Nemde, Don Timoteo?

- Nagyon helyes, nagyon helyes! - bólogatott a nemes haciendero. - Férfiak vagyunk a talpunkon, nincs szükségünk olyanok segítségére, akik egyebet sem tudnak, csak állandóan beavatkozni ügyeinkbe.

Ez gorombán hangzott! Minden önuralmammat össze kellett szednem, hogy ne úgy válaszoljak, ahogy megérdemelte volna. Nyugodtan elfordultam. Akadt azonban olyan ügyvédem, akit ez a hitványság hozzám hasonlóan sértett, s aki ebben az esetben nálam kevesebb béketűrőssel járt el. Alig hangzottak el a sértő szavak, s alig fordultam el, máris két csapást hallottam a hátam mögül. Visszafordulva láttam, hogy a haciendero is, a jogtudor is a földön hever. Mindkettőt Winnetou terítette le puskatussal. Már éppen nekikészült, hogy ugyanezt tegye a rendőrökkel is, akik villámgyors tettétől megrémülve, sem szökésre, sem ellenállásra nem gondoltak.

- Állj, azokat ne bánts! - kiáltottam, és megragadtam karját. - Azok semmiről sem tehetnek.

Leengedte ugyan puskáját, de a szeme villámokat szórt.

- Legyen hát! Kíméletes leszek, de csak akkor, ha hagyják, hogy ismét fákhöz kötözzük őket. Ellenkező esetben szétverem a fejüket!

Azzal közéjük és a földön heverő puskáik közé állt. Ritkán láttam az apacsot ennyire haragosnak. Az egyik rendőr elém állt, és mindkét kezét elém tartotta.

- Igen, kötözzön meg minket, señor! Nem ellenkezünk. Tudom, semmi bántódásunk sem lesz, és mindez csak azért történik, mert meg akarják mutatni ennek a két hálátlan senkiházinak, hogy kicsodák önök.

- Helyes! Csak előjárójuk miatt kell megkötöznöm önöket is. Ha nem tenném, főlshólitáná önöket, hogy oldozzák el, s önöknek engedelmeskedniük kellene. Én viszont ezt nem tőrhetném. Most pedig jőjjenek ide, ne féljenek, rövidesen újra szabadok lesznek!

Sajnáltam a három rendőrt. A „jogtudor” fafejűsége miatt estek a vörösök fogságába. Nem is szánták a két fennhéjázó uraságot, amiért puskatussal jól föbe kólintották őket. A haciendero és a jogtudor még fához kötözésük közben sem tértek magukhoz mély ájulásukból. Míg én a fákhöz vonszoltam őket, addig Winnetou elment, hogy elhozza Jumaölöt, Playert és a lovakat. Rövidesen vissza is tért velük együtt.

A lovak kikötése után ifjú vörös kísérőnket ismét visszahagytuk a foglyoknál, Winnetou meg én fölkerekedtünk. El akartuk fogni azt a két jumát, akiket innen hírvivőként a Szikla-forráshoz küldtek, s akiknek visszatértével rövidesen számolnunk kellett. Ezt útközben szándékoztunk elvégezni, még mielőtt tóparti táborunkat elérnék.

Természetesen nem mentünk be a sűrű vadonba, hanem azon az erdővágásszerű úton haladtunk, amelyiken az érkezőknek jönniük kellett.

A keskeny, világos, természet alkotta út a magaslat túlsó lábától kiindulva az erdőn át egészen az alattunk elterülő nyílt síkságig vezetett. A bozótos szélére érve a fák közé rejtőztünk. Minden figyelmünket a hallgatózásra összpontosítottuk. Bár a hírvivők nagy időkülönbséggel távoztak innen, mi mégis azt vártuk, hogy együtt térnek vissza. Sejtésünk valóra is vált. Nemsokára két ló dobogását hallottuk. Amikor elhagytuk rejtekhelyünket, és kimentünk az útra, az érkezők már nagyon közel lehettek. Az itt uralkodó homályban semmit sem láthatunk, de a patadobajból mégis megállapíthattuk, hogy egymás mellett ügetnek.

- Winnetou az innensőt válassza! - suttoztam. - Én majd a túlsót intézem el.

Azzal átsurrantam a túlsó oldalra. A közeledők nem láthattak minket, lovaik azonban észrevettek bennünket, és fújtatva meg akartak állni. Ezek az indiánok azonban annyira biztonságban érezték magukat ezen az elhagyatott vidéken, hogy ellenség jelenlétét lehetetlennek tartották. Azt hitték, lovaik valamilyen vadállat közelsége miatt ijedtek meg, s ezért fennhangon kiáltozni kezdtek, hogy a ragadozót elriasszák.

Ezeket a pillanatokat fölhasználva, néhány ugrással a hozzám közelebb haladó ló mögé kerültem, és fölpattantam a lovas mögé. Bal markommal torkon ragadtam, jobbommal pedig kitéptem kezéből a kantárszárat. Nem kiálthatott, és társa sem, akit eközben Winnetou hozzám hasonlóan intézett el.

A megrémült harcosokat kiemeltük a nyeregből, és magunk ültünk a helyükre. Torkukat továbbra is erősen szorítva, magunk elé fektettük őket, majd sarkantyúinkat a lovak vékonyába nyomva, elvágattunk a hegynek fölfelé vezető úton.

Mivel az ifjú mimbrényó nagyon okosan tüzet gyújtott, táborhelyünket nem kellett sokáig keresgelnünk. Foglyainkkal együtt ugrottunk le lovainkról, és ifjú vörös társunk segítségével nyomban meg is kötöztük őket. Amint levegőhöz jutottak, azonnal szitkozódni kezdtek, és azt követelték, hogy engedjük őket szabadon.

Más körülmények közt szóra sem méltattam volna őket, most azonban így válaszoltam:

- Úgy látszik, azt hiszed, a szájjal állandóan beszélned kell. Okos ember hallgatni is tud.

Winnetou csodálkozva pillantott rám, de azért egyetlen szót sem szólt. Nyilvánvalóan sejtette, hogy valami komoly ok miatt méltatom válasza ezt a jumát. A megkötözött vörös haragosan felelte:

- Juma harcosok vagyunk, és békében élünk minden vörössel és minden fehérrel. Hogyan mertetek kezet emelni ránk?

- Mindenki mondhatja magáról, hogy harcos. Más kérdés, hogy ez igaz-e. Mi a neved, te híresség?

- Ne gúnyolódj! Nevemtől minden ellenség megremeg. Fekete Keselyűnek hívnak.

- És hogy hívják négy társadat?

Megmondta nevüket, majd hozzátette:

- Ők hozzám hasonlóan híres harcosok. Majd megbánod még, hogy kezet emeltél ránk. Követelem, hogy azonnal engedjétek szabadon!

- Azt állítod, hogy a jumák mindenkivel békében élnek? Akkor hogyan fordulhatott elő az, hogy Nagy Száj megtámadta és elpusztította a Hacienda del Arroyót? És valóban barátságban éltek minden vörös törzzsel? Tudomásom szerint összekülönböztetek a mimbrényókkal. Ne lódíts tehát!

Elfordultam tőle. Az ifjú mimbrényó erre a beszélőt és társát a másik három jumához akarta vonszolni. Én azonban leintettem.

Az elhallgattatott juma után másokkal akadt dolgom. A puskatussal elkábított haciendero és társa, a „jogtudor”, magukhoz tértek, s az utóbbi dühösen rám förmedt:

- Mi történik itt?! Hogyan lehetséges az, hogy ön leüttetett és újra megkötöztetett minket? Ezért Uresben felelnie kell!

- Az ön gyönyörű városának nem lesz még egyszer olyan szerencséje, hogy engem falai közt üdvözölhessen. Egyébként azt is biztosra veszem, hogy többé már ön sem látja viszont azt a züllött porfészket, mert életének hátralévő rövidke szakaszát itt, ennél a fánál tölti majd el.

- Elvesztette az eszét?! Nem akar többé eloldozni?

- Nem. Egyszer ugyan hallgattam a balga szívemre, és kiszabadítottam önöket, de olyan hálátlannak bizonyultak, hogy még egyszer nem követek el ilyen ostobaságot. Mi holnap reggel ellovagolunk, s önöket megkötözve itthagyjuk.

Dühösen rám ordított:

- Tegyen, amit akar, señor! Célját nem éri el, s a büntetést sem ússza meg. Ha megkötözve vissza is hagy minket, majd lesznek, akik eloldoznak minket, amint távoztak.

- Ugyan kik?

- Az itt fekvő indiánok.

- A vörösöket magunkkal visszük, azok a mi foglyaink. Önökhöz azonban semmi közünk.

- Minket éppen úgy elfogtak!

- Nem mi. Önöket a jumák fogták el. Önök visszautasították segítségünket, ezért hát ugyanolyan helyzetben maradtak, amilyenben érkezésünkkor voltak.

- Ha nem oldoz fel ismét, elpusztulunk!

- Kétségtelenül!

- Señor, ön kegyetlen szörnyeteg!

Erre már nekem is elfogyott a türelmem. Egészen közel mentem hozzá, és az arcába nevettem.

- Ön pedig a legnagyobb tökfilkó, akivel életemben találkoztam!

Ebből, úgy látszott, végre belátta, hogy helytelenül viselkedett. Elhallgatott. Én visszatértem Winnetouhoz és a mimbrényóhoz, hogy megvacsorázzam. A megkötözött Playert, a hacienderót és a jogtudort azután etettük meg. A három rendőrt azonban az étkezés tartalmára eloldoztuk, és utána is csak olyan lazán hurkoltuk meg őket, hogy zavartalanul alhassanak. A jumák már elköltötték estebédjüket, ők most nem kaptak enni. Vacsora után kis ideig még hármasan üldögéltünk. Megbeszéltük, hogy milyen sorrendben örködünk, aztán Winnetou így szólt hozzám:

- Testvérem megtagadva büszkeségét, szóba állt ezekkel a jumákkal. Miért nem hallgatással válaszolt?

- Az érdekel, mit üzent Gyors Hal a Szikla-forrástól. Mindkét hírvivő nála járt. Megtudta tehát, hogy mi a haciendánál voltunk, s hogy az öt fehért itt elfogták. Nagyon fontos lenne tudnunk, hogy mit tesz ezek ismeretében. A hírvivők ezt önként nem mondanák meg. Cselt kell alkalmaznunk.

Sötét szemével fürkészőn nézett rám. Most azonban nem sikerült gondolataimat kitalálnia. Ezért így folytattam:

- Az apacsok főnöke jól érti a jumák nyelvét?

- Winnetou úgy beszél ezen a nyelven, ahogy a jumák.

- Nagyszerű! Szándékosan nem fektettem a két hírvívót a három másik jumához. Nem akartam, hogy egymás közt sugdoshassanak. Az apacsok főnöke hallotta valamennyiük nevét. Az egyik hírvívót Fekete Keselyűnek hívják, a három másik közül pedig az ostobasága miatt legalkalmasabbnak látszót Sötét Felhőnek. Hagyjuk a tüzet kialudni, hogy egészen sötét legyen. Akkor Winnetou Sötét Felhőként lopózik Fekete Keselyűhöz, és...

- Uff! - szakított félbe az apacs. - Most már értem fehér testvéremet. Azt mondom majd, hogy nekem, Sötét Felhőnek sikerült kötelékeimből megszabadulnom. Vörös testvéreimet is el akarom majd oldani, s miközben Fekete Keselyű kötelékeivel bíbelődöm, ő elmondja nekem, hogy Gyors Hal mit határozott a forrásnál. Suttogva mindenkinek egyforma a hangja.

Nem tettünk hát több fát a tűzre. Winnetouval elnyúltunk a fűben, és néhány perc múlva már mindketten azt a látszatot keltettük, mintha aludnánk. A mimbrényó, aki elsőnek örködött, úgy ült, hogy Sötét Felhőnek hátat fordított. Úgy tett, mintha szakadatlan az elalvás ellen küzdene, s végül megadóan lecsukta szemét.

Én az enyémet kissé mindvégig nyitva tartottam. Így aztán észrevettem, hogy a vörösök sunyi tekintettel, feszülten figyelték az ifjút, s hogy a rendőrök, a jogtudor és a haciendero egymás közt sugdolóznak. A tűz lobogása egyre gyengült. A jumák fészkelődni kezdtek, és megpróbálták kötelékeiket szétszakítani. Amikor a tűz végleg kialudt, olyan sötét lett, hogy még az orrunk hegyéig sem láttunk.

Winnetou megérintett. Ezzel jelezte, hogy elindul. Átosont oda, ahol Fekete Keselyű hírvívó társával feküdt. Enyhén megbökte a jumát, és odasúgta neki:

- Csönd! Fekete Keselyű ne ijedjen meg, és egyetlen szót se szóljon!

A vöröst meglephette ez a váratlan érintés, kis idő eltelt, amíg összeszedte magát. Akkor ugyanolyan halkan megkérdezte:

- Ki vagy?

- Sötét Felhő.

Most kellett eldölnie annak, vajon a megtévesztés sikerül-e vagy sem. Fekete Keselyű odasúgta:

- Testvérem kioldozta magát?

- Sötét Felhőt nem kötözték meg elég erősen.

- Akkor Sötét Felhő gyorsan szabadítson meg engem is! Elaludtak a kutyák! Rájuk vetjük magunkat, és agyonverjük őket!

Winnetou, miközben a juma kötelékei körül tapogatózott, megkérdezte tőle:

- Nem lenne jobb, ha életben maradnának? Gyors Hal bizonyára örülne annak, ha élve kapná meg őket.

- Sötét Felhő nem elég bölcs. Az Old Shatterhandhez és Winnetouhoz hasonló fickókat meg kell ölnünk, ha biztosak akarunk lenni felőlük. Gyors Hal nem lovagolhatott azonnal velünk. Holnap délelőtt öt harcosával jön majd ide, hogy elvigye a fehér foglyokat... Miért nem dolgozik Sötét Felhő gyorsabban? Azt a csomót kibogozni mégsem lehet olyan nehéz!

- Másik csomót oldoztam ki, nem azt, amelyikre Fekete Keselyű gondol! - suttogta Winnetou, s aztán visszaosont hozzám, hogy cselünk eredményét közölje velem. Mivel célunkat elértük, a mimbrényó belefújhatott a hamuba, amely alatt még lappangott a parázs. Először csak

aprócska lángnyelv csapott föl, de a rádobott gallyak elégnek találták ezt is. Rövidesen ugyanúgy világított a tűz, mint az imént.

Winnetou már ismét mellettem feküdt, és most is úgy tettünk, mintha aludnánk. Figyeltük azért, hogy Fekete Keselyű milyen döbbent tekintettel méregeti Sötét Felhőt, amikor látja, hogy az megkötözve fekszik a helyén.

TOVÁBB A VESZÉLYES ÚTON

Amikor fölébresztettek, kétféle fény világított reám. Az égő tűzé és a fölkelő holdé. Első pillantásom Fekete Keselyűre esett. Alvást színlelt, pedig láttam rajta, hogy ébren van, és még mindig Sötét Felhőre vár. Most már végképp nem tudta felfogni társa magatartását.

Virradatkor fölébresztettem Winnetout és Jumaölöt. Fekete Keselyű ekkor már nem tudta eltitkolni háborgását. Eltorzult arccal és villámló szemmel nézett társára, aki pedig egész éjjel meg sem mozdult. Winnetou, aki szintén észrevette ezt, hozzálépett, és csendes mosollyal kijelentette:

- Fekete Keselyű még nem tanulta meg, hogy miképpen rejtse el gondolatait. Arcáról leolvasom, hogy haragszik Sötét Felhőre.

- Winnetou olyasmiről beszél, ami számomra érthetetlen.

- Fekete Keselyű nagyon jól megért engem, hiszen Sötét Felhő nála járt, hogy kötelékeit kibogozza, de aztán cserbenhagyta, és visszatért aludni. A jó alvás még a szabadságnál is többet ér.

Fekete Keselyű erre végképp elvesztette türelmét, dühösen szidalmazni kezdte Sötét Felhőt. Az persze háborogva visszautasította.

Winnetou, hogy véget vessen a heves szópárbajnak, elmondta Fekete Keselyűnek az igazságot.

- Halljátok?! - kiáltott föl erre Sötét Felhő. - Az apacsok főnökéről Fekete Keselyű azt hitte, hogy én vagyok, és közölte vele titkainkat. Szégyen-gyalázat! Ki kell taszítani a törzsből!

- Te sem maradhatsz tovább a jumák közt! - szólt rá Winnetou -, hiszen valamennyien elvesztitek varázsszereiteket... No, de most már indulnunk kell.

Fenygetésétől a jumák annyira megrémültek, hogy rögtön elnémultak. Helyettük ismét a jogtudor kezdett el beszélni. Amikor Winnetou elhallgatott, félénken és kérően hozzám fordult:

- Señor Shatterhand, ha magukkal viszik a vörösöket, előbb mégiscsak szabadon engednek minket, ugyebár?

- Nem. Már megmondtam, hogy eszünk ágában sincs.

- No de gondoljon arra, hogy így a gyilkosunk lesz, nagyra becsült señorom!

- Fölkérem, hogy ne szólítson nagyra becsült señorjának. Úgy látszik, csak akkor tud udvarias lenni, ha a félelem erre rákényszeríti.

- Egyetlen helytelen szót sem hall többé tőlünk! Belátom, hogy ön nélkül elvesztünk volna. A haciendero is belátja ezt, ugye, Don Timoteo?

- Igen, Señor Shatterhand - erősítette meg a megszólított. - Ma éjszaka mindent átgondoltam. Most már tudom, hogy semmi sem történt volna meg abból, ami megtörtént, ha figyelmeztetésére hallgatok.

Most már ő is, a tisztviselő is udvariasan kérlett. A fánál eltöltött éjszaka megtörte őket. Ezt akartam, s így most végül barátságosabb hangon kérdeztem meg:

- Mit tesznek, ha szabadon bocsátom önöket?

- Ellovaglunk önökkel Almáden-Altóba, hogy a csalót megbüntessük.

- Igen - helyeselt a jogtudor. - Felelősségre vonjuk a gazembereket, és a jumákkal harcolva, nagy tetteket hajtunk majd végre.

- Önök ismét csak ostobaságokat csinálnának.

- Nem, nem! Megígérjük, hogy előzetes engedélye nélkül semmit sem teszünk.

- Ha szilárd az elhatározásuk, akkor talán hajlandó lesznek teljesíteni kérésüket. Előbb azonban jegyzetfüzetemben aláírnak egy néhány soros nyilatkozatot, elismerik, hogy életük megmentéséért hálával tartoznak nekünk.

- Ezeket az aláírásokat természetesen megkaphatja.

Az, hogy a foglyok eddig mennyire féltek, csak akkor derült ki igazán, amikor levettem róluk kötelékeiket. Valamennyien kezemet szorongatva köszöngtették szabadulásukat. Szerencsére hálabizonykodásukat könnyen elháríthattam. Olyasmi szakította azt félbe, amire legkevésbé számítottam.

Ugyanabból az irányból, amerről tegnap Winnetouval ehhez a kis tóhoz érkeztem, a bokrok sűrűjéből előlépett a fiatalabbik mimbrényó fiú, az, akit az állatokat terelő ötven harcoshoz küldtem. Annak, hogy ilyen hamar visszatért, komoly okának kellett lennie. Még mielőtt bátyját üdvözölte volna, jelentést tett Winnetounak és nekem:

- Rábukkantam testvéreinkre, és idevezettem őket.

- Lehetetlen! Az állatokkal legkorábban holnap érhetnétek a haciendára.

- Harcosaink előbb értek oda, mert el kellett hagyniuk az állatokat. Jumák támadták meg őket.

- Micsoda?! Úgy látszik, ezen a vidéken csak úgy hemzsegnak a jumák. Először Nagy Száj csapatával kerültünk szembe, odafönn Almáden-Altóban háromszázan táboroznak, és most egy harmadik csapat is fölbukkan, és elragadja az állatokat. Ez nagyon különös!

- Old Shatterhand még különösebbnek tartja majd azt, hogy a csapatot Nagy Száj vezeti.

- De hiszen Nagy Száj atyád fogságában van, és a többi jumával együtt a mimbrényók legelőire viszik!

- Csak vitték, mert időközben sikerült megszabadulnia. Seregnyi juma harcossal megtámadta az állatokat terelő mimbrényókat.

- Testvéreink védekeztek?

- Csak rövid ideig. Ők csak ötvenen küzdöttek, Nagy Száj viszont több száz harcossal támadt rájuk. Néhány mimbrényót megöltek, és többen megsebesültek. Belátták, hogy az ellenállás reménytelen, s ezért inkább elmenekültek a hacienda felé, ahol Old Shatterhand és Winnetou jelenlétére számítottak. Még a nagy magyaltölgy erdeje előtt összetalálkoztam velük. Vissza-fordultam hát, hogy két híres testvéremhez vezessem őket. Ott várnak, ahol a csapás lent az erdőbe vezet. Úgy gondoltam, valahol itt lehet a jumák első őrhelye, s ezért előrelöpöztem, hogy földerítsem őket.

- Vezesd ide társaidat!

A foglyok természetesen semmit sem hallottak ebből, mert vigyázatosan megfelelőképp eltávolodtunk tőlük. Az ifjú jelenlétében nem tettünk semmiféle szemrehányó megjegyzést. Most azonban, amikor elment, Winnetou arca egyszerre olyan kemény lett, amilyennek csak ritkán láttam.

- Erős Bölény megérdemelné, hogy kizárják a főnökök sorából! Lehetségesnek tartja Old Shatterhand azt, amit hallott?

- Barátunk, úgy látszik, mégiscsak lehetővé tette. Mennyire földühítette az a gondolat, hogy én esetleg futni hagynám Nagy Száját! És most saját maga hagyta, hogy megszökjék!

Megjelentek a mimbrényók. A megszámlolt negyven közt néhány sebesült is akadt. Mivel követként négyen távoztak, a Nagy Szájjal vívott csatában hatan eshettek el.

Legszívesebben azonnal folytattam volna utunkat a Szikla-forrás felé, de hát előbb meg kellett várnunk és el kellett fognunk Gyors Halat öt kísérijével együtt. Az ifjú Jumaölöt arra a helyre küldtem, ahol előző nap Winnetouval a két követet elfogtuk. Onnan kelet felé messzire elláthatott.

Délelőtt kilenc óra tájban Jumaölő visszajött, és jelentette, hogy hat közeledő lovast figyelt meg. Tizenöt mimbrényót magam mellé véve, lesiettem a magaslatról, és velük együtt lefeküdtem a már említett leshelyen. A hat ügetve közeledő lovast jól szemmel tarthattuk. Azok, amint a magaslat lábához értek, lépésbe fogták vissza lovaikat. Tervünk végrehajtását ez nagymértékben megkönnyítette. Kiugrottunk a bokrok közül, és mindkét oldalról nekikestünk. Lerángattuk lovaikról, majd lefegyvereztük őket, még mielőtt fölfogták volna, mi is történik velük. Ezeket a kis tóhoz vittük, ahol kezdett már szűknek bizonyulni a hely.

Ezek után végre elindulhattunk a Szikla-forrás felé.

Utunk órákon át rövid fűvű lapályon vezetett keresztül, és ennek nedves talaján kényelmesen lovagolhattunk. A síkságot hol északról, hol délről erdők szegélyezték, s ezek sötét csíkokként mutatkoztak a látóhatár szélén. Közben több folyón keltünk át, és több állóvíz mellett haladtunk el.

Délben egy folyó partján megálltunk, hogy lovaink kifűjják magukat, s hogy valami keveset legelhessenek is. Aztán folytattuk utunkat. Az alig észrevehetően emelkedő mezőség lombos erdő szélén ért véget. Amikor a magaslatok már halmokká növekedtek, a lomblevelű fákat tűlevelűek váltották föl. A völgyekben itt patakok csörgedeztek, s az egyre meredekebb domboldalak közt az út gyakran szakadékokká szűkült, s ezekben már akkor homály uralkodott, amikor a csúcsokat még beragyogta az alkony pírja.

Három órával napnyugta után egy széles völgyben, az ott csörgedező patak partján megálltunk. Én, aki eddig a menet végén haladtam, most előreügettem, mert biztosra vettem, hogy a Szikla-forrás közelébe értünk. Amikor Winnetouhoz értem, az apacs kijelentette:

- Ebbe az észak felé vezető völgybe keletről másik völgy torkollik. A keresztvölgy végében sziklák közül tör elő a víz.

- Winnetou testvérem kémlelje ki a terepet! Milyen messze van innen a Szikla-forrás?

- Negyedóra alatt odaérek.

Leugrott lováról, s eltűnt a sötétben. Mi, többiek is leszálltunk a nyeregből, és a foglyokat is leszedtük. Egymás mellé fektettük őket, hogy így könnyebben vigyázhassunk rájuk. Alig ültem le ezután, a jogtudor máris hozzám lépett.

- Észrevettem, hogy az apacs távozott. Hová ment, señor?

- A Szikla-forráshoz.

- De hát ki döntötte el, hogy előremenjen?

- Természetesen mi ketten.

- Én ezt nem tartom olyan természetesnek, señor. Winnetou indián, s ezért semmit sem számít. Ön ugyan fehér, de idegen ebben az országban. Én viszont az itteni hatóságot képviselem, s ezért megkövetelem, hogy jóváhagyásom nélkül semmi se történjék. Döntésük előtt meg kellett volna kérdezniük engem.

- Gondolja? Ebben nem értünk egyet. Én kérdezgetés nélkül szoktam cselekedni.

- Ezen okvetlenül változtasson! Figyelmeztetem, hogy a jövőben mindig gondoljon méltóságomra, és előbb mindig kérjen engedélyt tőlem, ha valami olyasmit akar tenni, amiben a döntés hivatalomnál fogva engem illet!

- Hm! Ön, señor, nagyon furcsán beszél. Amíg fogolyként a fán lógott, méltóságából semmit sem vettem észre. Önnek szüksége van a mi segítségünkre, nekünk azonban nincs szükségünk parancsaira. Legokosabban teszi, ha hallgat.

Ez végre hatott. Visszament hacienderójához, és szomorúan melléje kuporodott. Hangosan nem mert ellenkezni, de hallottam, hogy magában rosszkedvűen morog. Ezt az élvezetet nem sajnáltam tőle.

Még háromnegyedóra sem telt el, és Winnetou máris visszatért. Közölte velünk:

- Jelenleg tizennégy juma ül a forrásnál. Eredetileg húszan voltak. Gyors Halat öt társával együtt elfogtuk. Így tehát valamennyien együtt vannak. Biztonságban érzik magukat, s ezért fegyvereiket lerakták. Lovaik a forrásnál lejjebb a víz partján legelésznek.

Kiválasztottunk huszonöt mimbrényót. A többieket a főnök fiaival s a tehetetlen uresi fehérekkel együtt a foglyok őrzésére visszahagytuk.

A víz mentén libasorban haladtunk fölfelé. Nem kellett sokáig mennünk, hogy a jobb oldali mellékvölgyet elérjük. Oda bekanyarodva már különösen óvatosaknak kellett lennünk. Míg jobbunkkal az előttünk haladó vállát fogtuk, bal kezünkkel arra ügyeltünk, hogy a fatörzseknek neki ne ütközzünk. Rövidesen megpillantottuk a fák közt felénk világító tábortüzet, s ugyanakkor meghallottuk a vízen túlról a lovak topogását.

Winnetou vezetésével megkerültük a tüzet. Amikor a Sziklaforrás közvetlen közelébe értünk, láttuk, hogy a helyzet kedvezőbb már szinte nem is lehetne. A forrás fülkeszerű sziklahasadék mélyéből tört elő. A tűz ugyan a hasadék előtt égett, de az indiánok zöme a kőfalak közt telepedett le. Kint a tűznél csak hárman tartózkodtak, s ezek húst sütöttek. Nekünk tehát csak ezt a hármat kellett leütnünk. A többi tizenegy már nem okozhatott gondot.

Parancsot adtam, hogy harcosaink alakítsanak félkört. A tűz körül tevékenykedő három juma semlegesítését Winnetouval magunkra vállaltuk. Parancsomat halkan továbbította egyik a másiknak. Mivel előugorva csak néhány lépést kellett megtennünk, mire a jumák fölfigyeltek lépéseink zajára, mi már körül is zártuk őket. A három legközelebb álló vöröst Winnetou meg jómagam puskatussal úgy vágtuk fejbe, hogy hangtalanul összerogytak.

A többi tizenegy rémulten ugrott föl, hogy kitörjön a hasadékból. A kijárat előtt azonban ott álltunk mi, és húsnál is több puskacső meredt rájuk. Meg kellett tehát adniuk magukat. Saját szíjaikkal kötöttük meg őket.

A forrás elfoglalása után Winnetou visszament a többiekért. Egy óra leforgása alatt mindnyájan együtt voltunk. Az uresbeliekkel lezajlott megismétlődő vitámat, azt hiszem, fölösleges újból leírnom. Lényeg az, hogy jól aludtunk, s másnap korán elindultunk.

Most az a bökkenő okozott fejtörést, hogy egyikünk sem járt még Almádenben.

Lovaglásunk első szakaszában nem kellett kérdezősködnünk, hiszen amíg a forrás völgyében fölfelé haladtunk, addig másfelé úgysem mehettünk. Azt, hogy a völgy végéhez érve merre kell fordulnunk, Winnetou szimatára bízam. A későbbiekre vonatkozóan Playert akartam kifaggatni.

Ahhoz, hogy belőle a szükséges felvilágosításokat kiszedjem, meg kellett félemlítenem. Ennek módját az állandóan mellette lovagló Jumaölövel már előre megbeszéltem. Negyedórai lovaglás után, látszólag önkéntelenül csatlakoztam hozzájuk. Mivel a fiatal indián, aki az errefelé használt keverék nyelvet beszélt, az átlagnál kevesebb indián szót használt, beszélgetésünket jól megérthette Player is. Jó ideig persze szótlán lovagoltunk egymás mellett; később azonban Jumaölő megkérdezte:

- Testvéreim, a mimbrényó harcosok százával indultak el, hogy bátor főnökeik vezetésével Almádenbe vonuljanak, s ott velünk találkozzanak. Gondolja Old Shatterhand, hogy ők már küzdelemben bocsátkoztak, mire mi a bányához érünk?

- Ne feledje el Jumaölő, hogy megérkezésünk előtt semmit sem szabad tenniük. Szövetségeseink idő előtti megjelenése elronthatna mindent.

- Vajon miért? A mimbrényók száza könnyen legyőzhetnék azt a háromszáz jumát. Old Shatterhand talán kételkedik ebben?

- Nem. Ebben nem kételkedem. Testvéreid nemcsak számbelileg múlják felül ellenségeinket, hanem fegyverzetben is. Ők valamennyien rendelkeznek puskával, a jumákról viszont ugyanezt még csak feltételezni sem tudom. Ellenségeink tehát alulmaradnának.

- Akkor pedig véleményem szerint harcosainknak meg kellene engedni, hogy elkezdhessék a harcot nélkülünk is.

- Fiatal testvérem gondoljon az én célomra! El akarom fogni Meltont és a két Wellert. Ha a mimbrényók megállapodásunk szerint cselekednek, akkor biztosan el is fogom majd őket. Ám ha a harcot idő előtt elkezdik, akkor a három számomra fontos személy valószínűleg megszökik.

- A mimbrényók megakadályoznák ezt.

- Igen, vélhetőleg, de azért ez nem olyan biztos, mint ahogy azt fiatal testvérem gondolja. Ez a három fehér óvakodna attól, hogy személyesen részt vegyen a harcban, és vásárra vigye a bőrét. Messziről, biztonságos helyről figyelnek a harc alakulását. Ha látnák, hogy az összeomlás elkerülhetetlen, akkor azonnal elvágtatnának, és mi bottal üthetnénk a nyomukat.

- Nem történhet meg ugyanez akkor is, ha már Old Shatterhand és Winnetou is ott lesz?

- Nem, mert mi a három sápadtarcút elfognánk még a harc megkezdése előtt. Nem is sejtik, hogy közeledünk, s ezért nem rejtőznek el, hanem gyanútlanul a karunk közé futnak. Ezért hagytam meg a mimbrényóknak, hogy érkezésünkig maradjanak távol Almádentől, rejtőzzenek el, jelenlétüket senki se vehesse észre.

Ezzel be is fejeztük beszélgetésünket. Player komoran tűnődve bámult maga elé. Eszembe sem jutott, hogy megszólítsam a fickót. Vártam, hogy ő forduljon hozzám. Ez rövidesen meg is történt. Angolul kérdezte:

- Master, nem mondaná meg, hogy vajon Jumaölő ért-e angolul?

- Néhány szónál többet semmi esetre sem - válaszoltam.

- Akkor közölhetem, hogy én viszont mindent megértettem abból, amit most egymás közt beszéltek. Elárulná, miért ilyen ádáz velünk szemben?

- Még kérdi? Ne haragudjék, Master Player, de ez a kérdés ostoba.
- Talán vétettem valaha is ön ellen?
- Ön nem, de társainál véresen komoly számlát kell benyújtanom.
- És velem? Velem mit akar tenni?
- Azt még nem tudom. Előbb meg kell állapítanom, mit követett el a honfitársaim ellen. Ha vétkes, akkor kiszolgáltatnám a bevándoroltaknak, s azt hiszem, ők nem sokat teketóriáznának önnel. Vagy talán elnézést várhat tőlük?
- Nem. Ha a kezükbe kerülök, végem. De hát ki kényszeríti arra, hogy kiszolgáltasson?
- Senki. Azt teszek, amit akarok. Tetszésem szerint kiszolgáltathatom, vagy futni hagyhatom. Az utóbbiról szó sem lehet.

Elutasítóan legyintettem. Erre az ajkát kezdte harapdálni, majd kis idő múlva így folytatta:

- Master, én már sokat hallottam önről. Mindenki azt állítja, hogy emberséges, még a legádázabb ellenségével szemben is az. Hogyan lehetséges akkor az, hogy irántam nem akarja érvényesíteni ezt a jó tulajdonságát?
- Ejnye! Úgy látszik, rosszul értelmezi a dolgot. Akkor vagyunk emberségesek, ha felebarátainkat érdemük szerint kezeljük. Én így teszek. A jókkal jól bánok, a rosszakkal rosszul.
- Engem tehát rossznak tart?
- Természetesen!

- Téved, master. Nem vagyok rossz. Bár azt készségesen beismerem, hogy sokszor könnyelműen cselekszem. Gyorsan akartam meggazdagodni, ezért csatlakoztam Melton vállalkozásához. Akkor még nem tudtam, hogy tervük szerint honfitársainak egész életüket a föld alatt kell eltölteniük. Nem tartja ezt enyhítő körülménynek?

Úgy tettem, mintha hinnék neki.

- Hm! Hát az bizony csakugyan nagy könnyelműség! Részt venni olyan vállalkozásban, amelyikről azt sem tudjuk, hogy miképpen zajlik majd le?! Nehéz elhinni, hogy csak vigyázatlanságból tette.
- Esküszöm, csak azt közölték velem, hogy a lengyeleknek és németeknek a bányában kell dolgozniuk. Arról, hogy örökre oda akarják őket temetni, sejtelmem sem volt. Amikor tudomást szereztem róla, minden erőmmel elleneztem, de sajnos, hiába. Elhatároztam hát, hogy később, tőlem telhetően, enyhítek majd sorsukon.
- Úgy! Nos, hát ha a dolog így áll, akkor ön mégsem olyan rossz ember, mint amilyennek tartottam. El tudja képzelni, mit jelent az, ha valakit egész életére aknába zárnak? A higanybányák mérges gőze szörnyű pusztítást végez az emberi szervezetben. Milyen állapotba jutnának szegény honfitársaim néhány év alatt, föltéve azt, hogy egyáltalán életben maradnának! És micsoda borzalmas haláluk lenne!
- Ne engem vádoljon, master! Ez az ördögi terv Melton agyában született.
- Helyesen mondja, a terv ördögi. Kiagyalói olyan büntetést kapnak, amelyet érdemelnek. Átadom őket a mimbrényóknak, akik majd kínzócölöpön végzik ki őket.
- Meg is érdemlik. Én megtagadom őket!
- Túl későn. Azt, hogy vállalkozásukban részt vett, nem lehet meg nem történtté tenni.

- Lehet, ha ön is úgy akarja. A szövetségese leszek.
- Nincs szükségem ilyen szövetségre.
- Valóban? Gondolja meg! Nem hiszi, hogy a hasznára lehetnék?
- A körülmények olyanok, hogy nem szorulok segítségre. Tervemet könnyen végrehajthatom.
- Természetesen elismerem, hogy ön olyan férfi, aki nélkülem is célt érhet, de adódhatnak olyan nehézségek, amelyeket segítséggel könnyebben háríthat el.
- Mire gondol?
- Ön azt mondta, hogy még a harc előtt el akarja fogni Meltont és a két Wellert. Úgy látszik, hogy ezt nagyon könnyűnek tartja.
- Nem akarok régi tetteimről beszélni. Az utóbbi napok eseményei is meggyőzhették arról, hogy minden nagyobb veszély nélkül nyakon csípem majd a gazembereket.
- Veszélyről persze szó sincs, hiszen ön az ilyen dolgokban, különösen a lopózkodásban, mester. A három fickó elkapása mégis sok fáradságába kerül majd, mert nem tudja, hogy hol laknak, helyesebben szólva: hol rejtőzködnek.
- Player, ön most talányokban beszél. Mi ez a különbségtevés? A rejtekhely nem lakás!
- Általában nem, de ebben az esetben mégis. A három zsvány hajléka a körülményekhez képest egészen kényelmes, és mégis olyan rejtett helyen fekszik, hogy földérítéséhez még az ön híres szimata sem elegendő.
- Úgy! Tehát tudja, hogy hol laknak?
- Tudom.
- Nem gondolja, hogy itt a jó alkalom? Ha elárulja, hol az a rejtekhely, jó pontot szerez. Nos, mint vélekedik erről?
- Csak akkor beszélek, ha kíméletre számíthatok. Meglátja, valóban nem vagyok rossz, csak könnyelmű. Egész életemben hálás leszek önnek, ha most megkegyelmez. Legalább kísérelje meg!
- Hm! Legyen... Tegyük hát próbát, hogy képes-e a becsület útján járni!
- Próbálja meg, próbálja meg, mester! Szavamat adom, hogy kísérletével nem vall kudarcot.
- Nos, mondja meg, hogy milyennek képzei ezt a kísérletet!
- Oldozzon el, és akkor...
- Lassan a testtel! - vágtam közbe. - Eloldozásról szó sem lehet. Egyelőre mindenképpen fogoly marad. Egyelőre csak annyit tehet, hogy elmagyarázza, milyen útvonalon kell haladnunk... De úgy vigyázzon - tettem hozzá nyomatékosan -, ha időnyerés céljából megpróbál félrevezetni minket, pórul jár! Közlje tehát, hogy mikor érünk a legközelebbi juma őrség közelébe!
- Még alkonyat előtt.
- Milyen helyen táboroznak?
- Erdőszélen. Előtte szabad mezőn kell átlovagolnunk. Ha meg akarják lepni őket, akkor kerülőt kell tenniük.

- Figyelmeztessen minket, ha odaértünk... Nos, most pedig árulja el, miért maradt a haciendán, és miért nem lovagolt a többiekkel Almádenbe?

- Azt a feladatot kaptam, hogy ott várjam be az Uresből érkező retortákat, a hevítésre szolgáló berendezéseket.

- Ha retorták kellene, akkor azt gyanítom, hogy Almádenben a higany kénnel, tehát cinóber, higanyérc alakjában található. A retortákban a cinóbert kénre és higanyra akarják szétválasztani. De hát milyen adalékanyagot használhatnak ehhez? Talán meszet?

- Igen, jól sejti.

- És azt találják ott fent?

- Bőven. A hegyek és sziklák anyaga legnagyobbbrészt mészkő. Sok barlang is található bennük.

Hirtelen ötletem támadt. Nekünk, ha a szabadban maradunk, a legtöbb gondot a foglyok őrzése okozza majd. Ha odafönt alkalmas barlangban helyezhetnénk el őket, akkor a vörösök őrzését sokkal kevesebb emberrel is megoldhatnánk. Megkérdeztem tehát:

- Ismer valamilyen sziklaüreget az akna közelében?

- Hogyne, méghozzá elég nagyot. Legalább száz ember belefér.

- Hány bejárata van?

- Csak egy. Hátralátvány nincs fala, s így valószínűleg a hegy belsejébe vezet, de túlságosan messze nem lehet behatolni, mert az utat szinte fölmérhetetlen szélességű szakadék zárja el.

- Mély?

- Annyira, hogy meg sem hallható, amikor a ledobott kő fenékhez ütközik. Jobbra kisebb, vízzel telt mellékbarlang nyílik belőle. Megkóstoltam a vizet: iható, és nagyon hideg.

- Barátai is tudnak erről a barlangról?

- Semmit! Nem szóltam róla nekik, mert...

A mondat közepén elakadt. Úgy rémlett, hogy a szándékoltnál többet árult el.

- Folytassa! Mert...

- Mert szükségem volt egy olyan helyre, amelyről csak én tudok.

- Miért?

Nem válaszolt azonnal. Sokáig töprengett. Úgy sejtettem, valami kifogáson töri a fejét. Kisvártatva magyarázni kezdte:

- A lengyel és német munkásokra gondoltam. Azt reméltem, talán néhányat sikerül kimentenem. Kellott tehát egy hely, ahol elrejthetem őket. A barlang erre a célra rendkívül kedvezőnek látszott. Ezért nem említettem senkinek sem.

- Jó szíve elismerést érdemel. Mikor fedezte föl?

- Amikor egy évvel ezelőtt először jártam ott fent.

- Önt Melton küldte? És visszatérve neki tett jelentést?

- Igen.

- Akkor még semmit sem tudott a lengyel és német munkásokról?

- Semmit.

- És mégis miattuk tartotta titokban a barlangot! Ember, miért hazudozik ilyen ostobán? Ebből is láthatja, hogy állításait fenntartással kell fogadnom. Egészen másért titkolta el a barlangot. Nem akarom nyaggatni, mert számomra az indok közömbös. Ez legyen azonban az utolsó kísérlete arra, hogy fehérnek akarja feltüntetni a feketét! Engem nem lehet egykönnyen becsapni, s a legközelebbi alkalommal nem leszek olyan elnéző, mint most.

Sejtettem, mi a barlang eltitkolásának valódi oka. Valószínűleg meg akarta rövidíteni társait, s az ellopott higanyt és cinóbert addig akarta rejtegetni a barlangban, amíg majd később, kedvező alkalommal észrevétlenül el nem szállíthatja.

Utolsó szavaim persze nyugtalanították; nyilvánvalóan elhatározta, hogy bizalmatlanságomat eloszlatja. Ennek érdekében olyasmit közölt velem, ami számomra valóban nagyon értékesnek bizonyult:

- Elismerem, hogy jogosan bizalmatlankodik. De hát mi haszna lenne, ha megtudna olyasmit, ami terveivel semmi összefüggésben sincs?

- Tudom, s éppen ezért nem kényszerítem, hogy a barlang eltitkolásával kapcsolatban bevallja az igazat. Csak figyelmeztetni akartam, nehogy megpróbáljon becsapni engem érdeklő dolgokban is. Viselkedésétől az élete függ.

- Eszem ágában sincs, hogy becsapjam. Ezt rögtön kétséget kizáró módon be is bizonyítom. Jó hírt közlök önnek. Odafele Almádenben nem nő sem fű, sem fa. Messziről kell odaszállítani minden szükségességet. Melton persze még a hacienda megszerzése előtt mindenről gondoskodott. Élelmiszert is vásárolt, és azt Uresből öt öszvérvontatású szekérrel viteti Almádenbe.

- Ez nagyon fontos hír. Ki vezeti ezt a szekérkaravánt?

- Melton néhány indiánt küldött eléjük.

- Látta ezeket az embereket az öszvérvontatású szekerekkel?

- Nem. Olyan úton mennek, amelyen velem nem találkozhattak. A haciendán át vezető és önök által is használt, rejtettebb út szekerek számára helyenként szinte járhatatlan. A szekereknek tehát kényelmesebb a másik, délebbre fekvő úton haladni. Ez hosszabb, és csak később csatlakozik a mienkhez.

- Ismeri azt a vidéket, ahol a két út találkozik?

- Nagyon jól, hiszen azt a kényelmesebb utat én derítettem föl. Holnapután érünk a találkozás helyére.

- Mit gondol, a szekérkaraván akkorra már túlhalad azon a ponton?

- Ha számításomban nem csalódom, és őket sem érte baleset, akkor azt tartom valószínűnek, hogy holnap este érnek a kérdéses helyre.

- Akkor tehát előttünk járnak majd, és később elláthatnak minket élelemmel?

- Nem csupán élelemmel. A szekerek sok más holmit is szállítanak, olyasmit, amire Almádenben szükség lehet.

- Ha ez beigazolódik, akkor elismerem, hogy köszönetre méltó szolgálatot tett. Előbbi közlése már nem ilyen kellemes. Azt mondta, hogy Almáden környékén nem nő sem fű, sem fa. Mekkora kiterjedésű ez a terméketlen vidék?

- Almádentől körülbelül egynapi járásra terjed minden irányban.

- De hát ahol víz van, ott fű is nő. Vízről pedig ön is beszélt.
 - Beszéltem, de az a barlangban van. Akad persze víz máshol is Almádenben, de mindig csak a föld alatt. A felszín kőkemény, terméketlen mészkő sivatag.
 - De hiszen háromszáz indián tartózkodik ott! Azoknak nincsen lovuk?
 - Van, de nem vihették magukkal. Állataikat néhány őr felügyelete mellett hátra kellett hagyniuk.
 - Akkor mi is rákényszerülünk majd ugyanerre. Ez bosszantó. Nem sejti, hogy a jumák hol hagyták lovaikat?
 - A jumák északról jöttek, állataikat tehát Almádentől északra kellett visszahagyniuk, mégpedig valahol ott, ahol a zöldellő vidék megszűnik, s elkezdődik a terméketlen sivatag. Azon a tájon csak egyetlen olyan terület akad, ahol háromszáz lovat néhány őr huzamosabb ideig együtt tarthat. El akarja venni a jumák lovait? Készségesen odavezetem. Ezzel is bizonyíthatnám, hogy becsületes szándékkal csatlakozom önhöz.
 - Majd meglátjuk - válaszoltam kurtán, s ezzel véget vetettem beszélgetésünknek. Sok mindent meg akartam még kérdezni tőle, de úgy véltem, azt megtehetem később is. Nem akartam elárulni neki, milyen kevésbé ismerem azokat a viszonyokat, amelyekkel pedig pontosan tisztában kellene lennem tervünk véghezviteléhez.
- Mielőtt elváltam tőle, meglazítottam csuklóján a hurkot. Ez beszéd nélkül is bizonyíthatta, hogy javulási szándéka jó hatást tett rám.
- Meredek hegyoldal megmászása után még a délelőtti folyamán olyan fennsíkra értünk, amelyet északról és délről magaslatok határoltak. Keleti határát nem láthattuk. Player azonnal hozzám vezettette magát, és közölte velem:
- Amott, a keleti oldalon, egy erdő szélén látható a legközelebbi őrhely.
 - Nos, akkor most az eddigieknél is meggyőzőbben bizonyíthatja, hogy a javulás útjára lépett.
 - Mit kíván, master?
 - Előrelovagolok, hogy elfogjam az indiánokat. Ön velem jön, és megmutatja, hogy hol keressem őket. Figyelmeztetem, hogy kést döfök önbe az árulás legcsekélyebb kísérlete esetén.
- Jumaölön és öccsén kívül még hat mimbrényót vettem magamhoz. Aztán megkértem Winnetout, hogy a többiekkel az eddigi ütemben lovagoljon egyenesen tovább, mi pedig tízen dél felé kanyarodtunk.
- Addig vágattunk délnek, amíg olyan messzire nem jutottunk, hogy már a legélesebb szem sem vehetett volna minket észre, s akkor ismét egyenesen keletnek fordultunk. Egy óra múlva a látóhatár szélén feltűnt az erdő. Megkérdeztem Playertől:
- Elégé eltávolodtunk eredeti menetvonalunktól? Itt már nem vehetnek észre a jumák?
 - Nem. Tekintsen arra a sötét hegycsúcsra! Amott a fák mögül emelkedik ki! Attól tájékozódok. Pontosan tudom, hogy hol vagyunk. Ha olyan közel jutottunk a jumákhoz, hogy lóháton többé már nem maradhatunk észrevétlenek, szólok.
- Elértük az erdőt, s ott északnak fordultunk. A bozót szegélyén haladva, magányos lovas csapására bukkantunk. Az egészen friss nyomokból arra kellett következtetnem, hogy a lovas közvetlenül előttünk haladhat. És valóban, amint túljutottunk a legközelebbi erdőkiszögellésen, meg is pillantottuk. Indián volt, és nyerge mögé elejtett vadat kötözött. Lassan ügetett, s

közben fejét kissé félrefordítva tartotta. Hátrafigyelt. Észrevett minket, de elfogulatlanságot színélve azt leste, hogy mi hogyan viselkedünk. Harcra nemigen gondolhatott, hiszen indián kísérőimet valószínűleg jumáknak nézte, minket, fehéreket pedig Melton szövetségeseinek. Kísérőimet lassúbb haladásra intettem, én magam sebesen előrevágtattam.

Erre már megállt, megfordult, előkapta íját, és célba vett a nyílvezzővel. E fenyegetés ellenére sem állítottam meg lovamat, hanem csak elhárítóan integetni kezdtem, és közben Melton és Nagy Száj nevét kiáltoztam. Jó ismerősüknek vélhetett, mert leeresztette íját a nyílvezzővel együtt. Vadul vágató lovamat három lépéssel előtte megállítottam, indián módra üdvözöltem, aztán megkérdeztem:

- Jól sikerült testvéremnek a vadászat? A négy juma harcos, akikhez igyekszik, már bizonyára éhes.

- Eredményesen vadásztam, ahogy azt fehér testvérem is láthatja - válaszolta. - Megmondaná, hogy honnan jött?

- A Hacienda del Arroyótól. Gyors Hal, aki harcosaival a Szikla-forrásnál táborozik, üdvözlétét küldi. Az őrségből, amelyhez tartozol, senki sem hiányzik?

- Senki.

- És mi a helyzet fent Almádenben? Háromszáz testvéred jól érzi magát?

- Onnan semmi kellemetlen hír sem érkezett. Ha azonban fehér testvérem a haciendáról jött, akkor tudhatja, hogy Player, az ott tartózkodó sápadtarcú, állítólag látta Winnetout, az apacsok főnökét. Igaz ez? Valóban az apacs járt ott?

- Igen.

- Eltávozott, hogy kiszabadítsa Old Shatterhandet Nagy Száj fogságából?

- Old Shatterhand már előbb, az ő segítsége nélkül is kiszabadult.

- Uff! És a két harcos találkozott?

- Igen.

- Uff, uff! Akkor az is várható, hogy erre jönnek. Ezt azonnal jelenteni kell Almádenbe. Majd valaki ellovagol közülünk.

- Nem szükséges. A hírt majd magam viszem Almádenbe.

- Nagyszerű. De vajon elég gyorsan lovagol-e majd fehér testvérem, mert ha a hír...

Hirtelen torkán akadt a szó. Mereven társaimra bámult, akik időközben olyan közel értek, hogy már arcukat is kivehette. Gyanakodva a késéhez nyúlt.

- Mit látok! Én már harcoltam a mimbrényókkal! Akkor láttam Erős Bölényt és két fiát! Ha nem vagyok vak, akkor ők jöttek fehér testvéremmel. Mire véljem ezt?

- Arra, hogy elvesztél, ha meg nem adod magad! - figyelmeztettem, és karabélyomat egyetlen rántással már reá is szegeztem. - Old Shatterhand vagyok. Ne mozdulj!

Sötét arcszíne szürkére sápadt. Rémtüében kicsúszott kezéből a kantárszár, visszahúzta kezét kése markolatáról, majd dadogva nyögte:

- Old Sha... Shatterhand! S ez... ez a... a va... va... varázspuska!

- Igen, ez a varázspuska. Csövéből nyomban tíz golyót ereszték beléd, ha nem teszed azt, amit parancsolok!

Fenyegetésekre nem is válaszolva, zavarában vakon és süketen suttozta:

- Itt van Old Shatterhand! Old Shatterhand! Hol lehet akkor Winnetou?

- Rövidesen ő is itt lesz, és magával hozza a többi mimbrényó harcost. Szállj le!

Időközben odaért kísérőim körülfogták a fickót, aki még mindig nem tért egészen magához. Úgy szállt le hátasáról, mintha álmodna. Szó nélkül tűrte, hogy a nyergéről lecsatolt tartalék szíjakkal megkötözzék. Player eközben megjegyezte, hogy szerintem már elég közel jutottunk az őrséghez, s ezért óvatosságból álljunk meg. Valamennyien leugrottunk hát lovunkról, s azokat a foglyul ejtett jumával együtt két mimbrényó harcosra bíztuk. Mi, többiek gyalog indultunk tovább.

Most már ősvadon rengetegében haladtunk. Tíz perc múlva Player kijelentette:

- Innen már csak néhány lépés, master. Rövidesen aprócska tóhoz érünk. A jumák annak a partján táboroznak!

- Helyes! Most tanújelét adom, hogy már megbízom önben. Valójában itt kellene hagynom, nehogy eszébe juthasson megghiúsítani játszmánkat. Én azonban mégis magammal viszem, de figyelmeztetem, ha az ön hibájából megghiúsul az örök ártalmatlanná tétele, búcsút mondhat az életének...

- Ne aggódjék! Eszemben sincs nyitott szemmel a pusztulásomba rohanni.

Óvatosan továbblopóztunk. Jumaölőnek előzőleg titkos jelet adtam, hogy egyetlen pillanatra se veszítse szem elől Playert, hiszen amíg mi a jumákra vetjük magunkat, ő megkísérrelheti a szökést. A fák sűrűjéből kifelé haladva rövidesen elénk csillant a kis tó tükre. Partján négy indián hevert lustán. Lovaik elcsatangolhattak.

Fától fáig lopózva közelítettük meg őket, aztán rávetettük magunkat a rémülettől tehetetlenné vált emberekre. Player mindezt megkötözött kézzel, szótlanul szemlélte. Olyan arcot vágott, mintha örülne annak, hogy sikerrel ütöttünk rajta eddigi szövetségesein.

A vállalkozás befejezése után az egyik mimbrényót visszaküldtem, hogy a két hátrahagyottat a lovakkal és az ötödik jumával vezesse hozzánk. Alig indult el, máris megpillantottuk a nyílt síkságon nyugat felől közeledő társaink menetét.

A kis tónál töltöttük el az éjszakát.

Másnap reggel, amikor továbbmentünk, már Player vezetett minket, s meg kell mondanom, hogy becsületesen végezte feladatát. Este odavezetett minket a következő őrséghez. Azokat is megleptük. Ezek után már csak egy elintézendő őrhely maradt. Kétnapi járásra lehattunk tehát Almáden-Altótól.

IGAZSÁGOS MEGTORLÁS

Másnap reggel széles, kelet felé húzódó völgyön haladtunk át. Ott, ahol ebbe délről széles, lankásabb völgyiség torkollott, a fűvet jókora területen letiporták, illetve lelegelték. A letaposott részen szekerek nyomát és két elhagyott tábortűz feketéllő maradványait találtuk.

- Nem megmondtam? - jelentette ki Player. - Ezek a nyomok csak az élelmiszert szállító szekerektől származhatnak. Tegnap este jártak itt.

Innen csak a puha talajon világosan kivehető keréknyomokat kellett követnünk. Útközben persze már azt is megállapíthattam, hogy a szekereket hat lovas kíséri.

- Melton hat vezetőt küldött - fordultam Playerhez. - Ezt nem értem. Vezetőnek hat ember sok, kíséretnek viszont kevés.

- Valóban - válaszolta -, de vörös csak öt lehet.

- Akkor ki a hatodik?

- Vagy maga az uresi kereskedő, akinél a holmit vásárolták, vagy a helyettese. Melton ugyanis csak a vételár felét fizette ki előre, az összeg másik felét akkor törleszti, ha az áruszállítás szerencsésen megtörtént. A pénz átvételére valakinek el kellett tehát jönnie.

- Az egészen friss keréknyomok azt mutatják, hogy nem járnak sokkal előttünk. Most az a fontos, hogy olyan terepen érijük őket utol, ahol valamennyi vöröst elfoghatjuk, s egyetlenegy sem szökhet meg előlünk. Hol találunk ilyen helyet?

Rövid ideig tűnődve törte a fejét, majd kijelentette:

- Ha türelmesen vár, akkor déltájban olyan nyílt mezőre érünk, ahol biztosan elérheti célját. Addig olyan kibontakozásra alkalmatlan, szűk völgyeken át vezet az út, ahol nem akadályozhatná meg a vörösök szökését.

Haladási ütemünket úgy szabályoztuk, hogy szükség esetén jó öt perc alatt utolérhessük őket. Déltájt az addigi keskeny völgy hirtelen tágas síksággá szélesedett, majd később, távolabb ismét összeszűkül. Player tehát igazat mondott.

Az élénk táruló mezőn ott mozogtak a szekerek szépen egymás után. Elöl az öt vörös lovagolt, a fehér magánosan léptetett mögöttük. Felszámolásukat Winnetou vállalta magára. Tíz mimbrényóval vágatott utánuk. Jobbról és balról eléjük vágtek, és körülfogták őket.

Láttuk, hogy az ellenség védekezni készül. De hát mit tehettek tomahawkjaikkal és dárdáikkal? Gyöngé fegyvereknek bizonyultak ezek a mimbrényók puskaival és különösen Winnetou ezüstpuskájával szemben!

A lövöldözésre a karaván megállt.

A kocsisok üvöltöttek dühödt félelmükben. A fehér kísérő elfordította lovát, és szökni próbált. Mivel látta, hogy miattunk hátrafelé nem menekülhet, bal felé vágatott.

Bár ez a fickó számunkra nem jelentett veszélyt, el azért mégsem engedhettük. Már csak saját érdekében is meg kellett állítanunk. Mihez kezdett volna ez a magános ember itt a hegyek között? Én száguldottam utána. Amikor visszatekintve észrevette szándékomat, még vadabban kezdte hajszolni paripáját. Ennek ellenére hamarosan utolértem. Szorosan mellé vágattam, kitéptem kezéből a kantárszárat, s aztán mindkét állatot megállítottam.

- Hová igyekszik, señor? Semmi sem indokolja, hogy így siessen!

A sovány fiatalemberről lerítt, hogy kereskedő. Bár állig fölfegyverkezett, ellenállásra mégsem gondolt. Rimánkodva nyújtotta felém mindkét kezét.

- Ne öljön meg, señor! Semmit sem vétettem ön ellen, és nem is védekeztem. Kímélje meg az életemet!

- Ne féljen, señor. Támadásunk csak az öt juma indián ellen irányul.

- Ellenem nem? - kérdezte, és megkönnyebbülten fölsóhajtott, majd homlokáról is letörölte a félelem izzadtságcseppjeit.

- Nem, kedves fiatal barátom, ön ellen nem. A haja szála sem görbül meg. Bátran jöjjön hát vissza velem a szekerekhez!

Kétkedő tekintettel nézett rám.

- Hát kicsoda ön?

- Becsületes ember vagyok. Erről már most biztosíthatom. A jumái azonban bitangok, azokat el kell fognunk. Jöjjön hát!

- Szeretnék megbízni önben. Visszatérek, mert föltételezem, hogy... Ó egek! Mit látok?! Ott fekszik mind az öt meggyilkolva a fűben!

Sajnos úgy volt, ahogy mondta. A vörösök valamennyien meghaltak. Én megkíméltem volna őket, de a mimbrényók kurtán elbántak velük.

- Agyonlőtték őket, mert védekeztek - magyaráztam. - Ha nem ezt teszik, akkor nem folyt volna vér.

- Akkor nagyon kérem, señor, jelentse ki, hogy én nem védekeztem!

- Ezt szívesen igazolom. Hogy hívják?

- Nevezzen egyszerűen Don Endimio de Saledo y Coralbának!

- A rövidség kedvéért egyelőre csak Señor Endimiónak szólítom majd. Kérem, közölje azt is, hogy mivel foglalkozik.

- Kereskedő vagyok.

- Úgy! És mi a szerepe itt a szekereknél? Ön a főkocsis?

- A legkevésbé sem, señor! Hogyan nézheti kocsisnak Don Endimio de Saledo y Coralbát? Meghatalmazottja vagyok annak a Señor Manfredos kereskedőnek, aki a szekereken lévő árut szállíttatja.

- Helyes! Most térjünk vissza!

A szekereknél már vártak ránk. A karavánt nem kellett körülfogni, hiszen nem látszott valószínűnek, hogy az öt kocsis elfusson. Ezek egyébként is bátrabban viselkedtek a híres-nevezetes Endimiónál. Puskával a kezükben egymás mellett álltak. Látszott rajtuk, hogy védekeznének, ha erre kényszerítenénk őket.

- Hagyják a fegyverüket, uraim! - kiáltottam oda nekik. - Jöjjenek hozzánk! Biztosíthatom önöket, hogy a barátaik vagyunk.

Player azt hitte, a szekereket tulajdonosaik hajtják, most azonban kiderült, hogy a kocsisok csak alkalmazottak. Valódi peonok, napszámosok voltak, izmos, kissé durva férfiak, tekintetükből azonban jólelkűség és tisztesség sugárzott. A lehető legrövidebben elmagaráztam

nekik, hogy mire megy a játék, s eközben természetesen többször is meg kellett említenem Winnetou nevét. Az emberek bámulva néztek az apacsra. Amikor befejeztem mondani-valómat, a legidősebb kijelentette:

- Nincs szükség további magyarázatra, señor. Ha itt van Winnetou, akkor szándékuk csak becsületes lehet. Az apacsok főnöke sohasem csatlakozik gazemberekhez. Öreg szívem repes az örömtől, hogy végre láthatom ezt a híres főnököt. Az lenne jó, ha ráadásul Old Shatterhand is itt lenne, hiszen ő legtöbbször együtt van Winnetouval.

- Itt van, az én lovamon ül.

- Tehát ön, ön Old Shatterhand? Boldog vagyok, hogy önt, a híres férfiút is láthatom! Señor, arra kérjük, adjon nekünk tanácsot.

- Nagyon szívesen. Előbb azonban árulják el, miért van ilyen kedvező véleményük rólam! Azt, hogy Winnetout ismerik ezen a vidéken, eddig is tudtam, de én még sohasem jártam itt.

- Nincs is szükség erre, hiszen én jártam odaát a határon túl, az Egyesült Államokban. Több évet töltöttem Texasban, s eljutottam egészen Kansasig. Ezért hát ne csodálkozzék, ha ismerem, señor.

- Mit csinált odaát?

- Mindent megpróbáltam, amit csak lehetett, de sajnos semmire sem vittem. Vénségemre is olyan szegény ördög maradtam, hogy kocsislegényként kell tengődnöm. Mivel odaát hozzászoktam a kalandos élethez, itt is olyan foglalkozást kerestem, ahol legalább időnként részt vehetek egy-egy veszélyesebb szállításban. Ez a négy társam itt hozzám hasonlóan gondolkodik. Így aztán valamennyien örültünk, hogy ide a hegyek közé jöhettünk. Most pedig már azt is látom, hogy élményekben sem lesz hiányunk.

- Jogosan reménykednek ebben, hiszen gazdájuk ilyen hős fiatalembert állított önök mellé.

E szavakkal Endimióra mutattam, aki félelmében kissé félrehúzódott.

- Hohoho - nevetett az öreg -, ökelme kereket old a légyümmögéstől is! Most azonban mindenekelőtt térjünk a magunk dolgára! Az általunk szállított árut megrendelték, és félig ki is fizették. El kell tehát vinnünk Almáden-Altóba, s az érte járó pénzt át kell vennünk. Ön viszont ellenzi ezt. Mit tegyünk hát?

- Nem ellenzem. Csak azt kívánom, hogy az átadást az én jelenlétemben hajtsák végre.

- Ez már beszéd! Ezzel egyetértek.

- Azt is szeretném azonban tudni, hogy mit szállítanak. Valószínűleg egyet s mást még a leszállítás előtt át kell vennem.

- Szóval mégiscsak megteszi! De hát akkor Melton nem akar majd fizetni.

- Fizet, erről kezeskedem.

- Akkor felőlem mindent elvehet, még a szekereket és öszvéreket is! Amiről Old Shatterhand kezeskedik, azt biztosra vehetjük.

- Bizalmukat hálásan köszönöm. Meg kell azonban mondanom, hogy nem vagyok gazdag, és jelenleg nem tudnék megvásárolni még száz cigarettát sem!

- Sose bánja! A szállítmány ennek ellenére rendelkezésére áll, és azt tehet vele, amit akar. Ha nincs dohány, ami itt a hegyekben könnyen előfordulhat, akkor csak vegyen magának. Eleget hoztunk, önnek elég lenne évekre is.

- Megálljunk! - kiáltotta közben ekkor a haciendero. Nem járulok hozzá ahhoz, hogy a rakományhoz bárki hozzányúljon.

- Ön kicsoda? - kérdezte az öreg peon, és csodálkozva ránézett.

- Don Timoteo Pruchillo vagyok, a Hacienda del Arroyo tulajdonosa!

- De hiszen azt, ahogy az előbb hallottuk, eladta.

- Igen, de csak egy ellenem irányuló bűntény kényszerített rá. Kártérítés fejében lefoglalom a szekereket, és mindazt, amit rajta szállítanak.

- Ez lehetetlen, hiszen ahogy hallottam, ebben az ügyben Señor Shatterhand dönt.

- Ehhez semmiféle joga sincs.

- Önnek még kevesebb joga van ahhoz, hogy hozzányúljon a szállítmányhoz. A holmit Melton rendelte, s mi őhöz visszük. Semmi közünk ahhoz, hogy önök milyen viszonyban vannak egymással. Veszekedjék vele ön!

Ekkor előrefurakodott a derék jogtudor. Odaállt az öreg peon elé, és hivatalos hangon megkérdezte:

- Hogy hívnak?

- Általában csak az öreg Pedrillónak neveznek.

- Ismersz?

- Ismerem, señor.

- Akkor azt is tudod, hogy énnekem engedelmeskedned kell!

- Önnek még Uresben sem. Nekem csak a törvények előírásait kell betartanom, nem a személyekét. Itt fent pedig ön semmit sem számít.

- Ember, ne kényszeríts arra, hogy megbüntesselek!

- Ön pedig ne kényszerítsen arra, hogy kinevessem! Ismerjük. Itt csak két előjárónak engedelmeskedünk, Old Shatterhandnek és Winnetounak. Az egércincogás legfőbb az egérfülnek tetszhet, nekünk nem.

- Ember - förmedt rá a tisztviselő -, ne feledd, hogy ki vagy! Itt áll főnököd megbízottja, ő pontosan tudja, kinek az oldalán áll a jog és a hatalom!

E szavakkal Endimióra mutatott. A nyápic ifjú, látva, hogy minden szem reá irányul, zavartan kijelentette:

- Señor Manfredos megbízottja vagyok valóban, de feladatom végrehajtását Pedrillóra bízta...

Szavait Player kiáltása szakította félbe. Arrafelé mutatott, ahol a völgy ismét összeszűkült, s ahol most lovas bukkant föl. A közeledő, amint észrevette a szekereket, megállt, hátraintett, és csak azután folytatta útját.

- Weller! Ott jön Weller! - kiáltotta Player.

- Weller? Az a csalo? Az a bitang? - kérdezte a haciendero. - Éppen ő hiányzott!

Azzal előrerohant a közeledő felé, akiben már messziről a fiatal Wellerre ismertem. Tudtam, az eléje futó hebehurgya alak csak kárt okozhat, de azért mégis azt reméltem, hogy legalább nyomban nem említi meg a nevünket, s így Weller nem fedez föl minket túl korán. Elbújtam hát az egyik szekér mögé.

A két alak körülbelül száz méterrel a szekerek előtt találkozott össze. Szóváltásukat világosan hallottuk. A haciendero dühösen ordított rá a fiatal Wellerre:

- Nagyon jó, hogy idejött, maga rablógyilkos! Visszakövetem a haciendámat, méghozzá pontosan olyan állapotban, amilyen fölperzselése előtt volt!

- Hát ön itt van, Don Timoteo? - kérdezte a másik csodálkozva és mit sem törődve a sértéssel.

- Azt hittem, hogy Uresben van! Mit keres itt az Almádenbe vezető úton?

- Hogy mit keresek?! Vissza akarom venni azt, amit elraboltak tőlem!

- Nem értem! Hogyan használhat ilyen szavakat velem, a barátjával szemben?

- Hallgass, bitang, és ne merd még egyszer azt mondani, hogy a barátom vagy! Azért jöttem, hogy bosszút álljak rajtatok. Nézz oda! Ott állnak, akik elkísértek! Látod Ures jogtudorját?

Weller a fejét rázva tekintett a szekerek felé.

- Nem ismerem.

- A rendőreit sem?

- Azokat sem. Mit keresnek itt ezek a rendőrök?

- Többek közt téged is. Cinkosaid közül sokat már el is fogtunk.

- Cinkosaim? Kik azok?

- A jumák. Ne tessed, hogy nem látod rajtuk a bilincseket!

- Valóban, megkötözték őket. Még Gyors Halat is! És a többiek miféle indiánok?

- Mimbrényók, akik minket segítenek veletek szemben. És ott, a legutolsó szekér mögött rejtőzik Winnetou, az apacsok főnöke!

- Ez a szószátyár mindent kifecseg! - súgta oda nekem Winnetou bosszúsan. - Testvérem pattanjon gyorsan a lovára!

- Itt van Winnetou? - kérdezte izgatottan Weller. - Lehetséges? Nem látom sehol.

- Hohó, és nincs is egyedül! Olyasvalakivel jött, akitől talán még jobban megrettensz. Itt van Old Shatterhand is, aki megszökött a jumáktól.

- Old Shatterhand? Átkozott! Jó, hogy megmondtad, te tökfejű!

Éppen amikor Winnetouval együtt kiugrottam a szekér mögül, hallottam a haciendero jajkiáltását, majd az elvágató ló dobogását. A leütött birtokos a fűben hevert, Weller pedig ugyanazon az úton, amelyiken jött, visszafelé száguldott. Winnetouval azonnal lovainkra pattantunk, és a menekülő után eredtünk, aki vágatás közben egyre azt üvöltötte:

- Old Shatterhand, Winnetou és a mimbrényók!

Miért üvöltött? Rémületében? A hacienderóval folytatott szóváltása közben nem látszott ennyire ijedősnek.

Még akkor is üvöltött, amikor már eltűnt a völgyszűkeletben.

Rohamosan közeledtünk hozzá. Az egyre keskenyebb és egyre meredekebb völgy mindkét oldalát erdő borította. Amikor Weller hátrapillantott, belátta, hogy így nem menekülhet előlünk. Megállította hát lovát, leugrott róla, és balra az erdőbe rohant. Tüstént levettem magamat a nyeregből, s eközben láttam, hogy ugyanezt teszi Winnetou is.

- Testvérem eredjen utána! - kiáltottam oda társamnak, s azzal futni kezdtem a fák mentén, de nem balra, hanem egyenesen fölfelé.

Mi eddig a völgy sűrű erdővel borított, meredek bal oldalfala mentén vágattunk. Úgy gondoltam, hogy a fák közt Weller is egyenesen fölfelé kaptat majd. Kiszemeltem tehát azt a vastag törzsű, roppant bükkfát, amely mellett megítélésem szerint Wellernek el kellett haladnia. Mivel messze mögöttem szaladtam, jóval nagyobb távolságot kellett megtennem, hogy a bükkhöz érjek, és kétszerte gyorsabban kellett szednem a lábam. Kifulladásig, szédelegve jutottam föl a bükkfához. Amikor levettem magamat törzse mögé, és fülelni kezdtem, eleinte csak fölzaklatott vérem zúgását hallottam. Erős akarattal leküzdöttem azonban ezt is, s akkor kétféle léptek zaját különböztethettem meg. Elöl olyan ember haladt, aki halkán és óvatosan közeledett felém. Mögöttem olyasvalaki jött, aki zajosan és gyorsan tört előre a cserjék és bokrok közt. Az utóbbi Weller volt, az előbbi Winnetou. Ebből tudhattam, hogy megelőztem a szökevényt.

Egyre közelebb csörtetett. Hirtelen megpillantottam! Nem is sejtette, hogy megelőzték. Abban a pillanatban, amikor jobbról a bükkfa mellett elhaladt, fölpattantam, hozzáugrottam, és mivel kalapját a gallyak futás közben lesodorták, hajánál fogva lerántottam. Messze hangzó üvöltésben tört ki.

Amikor Winnetou is ott termett, felém bólintott.

- Mindig tudtam, Old Shatterhand kitűnően fut, de azt nem sejtettem, hogy repülni is tud.

Főlemelte Weller elejtett puskáját, én pedig magát a gazfickót állítottam talpra.

- Előre! Mert ha nem, hát megkeserülöd!

A fogolynak legjobban a haciendero örült. Hangosan ujjongatni kezdett:

- Elfogták! Nagyszerű! Most visszakapja azt az ütést, amit puskatussal reám mért!

Már csapásra emelte fegyverét, amikor lefogtam.

- Hagyja békén, señor! Ostobán viselkedett, amikor eléje sietett. Ezért figyelt föl ránk, és ezért szökött majdnem meg. Csöndben kellett volna maradnia, hogy egész közel jöjjön.

- Ön örömét leli a mások korholásában! Ön igazán kiállhatatlan okvetet...!

Valószínűleg valami gorombaságot akart mondani, de éles hangon ráförmedtem:

- Azonnal hallgasson el, különben...!

Mérgemben megfenyegettem a mutatóujjammal. Ettől rémülten hátrahőkölt, és sürgősen eltűnt a legközelebbi szekér mögött. Ott kedves barátjával, a jogtudorral egymás mellé telepedve kipanaszkodták magukat. A félreismert nagyságok nagy mesterek szoktak lenni a sopánkodásban is.

Weller sötét, zárkózott arccal és lesütött szemmel állt előttem.

- Señor Weller - mondtam -, helyzete igen veszélyes. Miért hagyta el Almadent?

Sokáig hallgatott. Csak hosszas megfontolás után válaszolt:

- Señor Melton utasítására tettem.

- Mi újság Almádenben? Föld alá vitték már a munkásokat?

- Hogyne... - szaladt ki a száján akaratlanul.

- És már dolgoznak is?

- Még nem.

- Értem. Előbb meg kell szelídülniük, és meg kell szokniuk az akna higanygőzös levegőjét. Az éhség és szomjúság komoly kínokat okoz. Jó eszköz ez arra, hogy engedelmessé tegye őket.

Hallgatott. Folytattam hát:

- Egyedül jött Almádenből?

- Egyedül.

- Hm, úgy emlékszem, hogy hátraintett...

- Tévedés. Valami zajt hallottam, ezért néztem vissza.

- És menekülés közben miért üvöltött olyan hangosan?

- Fé... félelmemben.

- Nehezére eshet ilyesmit bevallani. Nyilvánvalóan csak azért teszi, hogy eltitkolja a valódi okot.

Sok mindent kellett még elintéznem, s ezért nem törődhettem kizárólag ezzel az üggyel.

Elindultunk. Weller csapását követtük. Eleinte persze nem lehetett világosan megkülönböztetni a nyomokat, mert üldözés közben összevissza tapostuk őket. Attól a pillanattól kezdve azonban, amikor túlhaladtunk azon a ponton, ahol Weller lova megállt, nyomai világosan olvashatók lettek. A csapás rövidesen három nyomvonalban folytatódott. Rajta két lovas jött, és egy ment. Amikor fölhívtam erre Winnetou figyelmét, igazat adott nekem. Wellernek tehát mégiscsak volt kísérője!

A menekülő nagy előnyre tehetett szert, és nevünkkel lázba hozhatta egész Almádent. Ellenségeink meglepetéséről többé már szó sem lehetett. Most már Winnetouval kettesben lovagoltunk elől. A nyomokból megállapíthattuk, hogy a szökevény előnye egyre nőtt. Jumaölő és öccse követett minket. Ők fogták közre Playert. Wellert a mimbrényó harcosokra bízta.

Az ismét összeszűkült völgyben utunk eleinte fák közt vezetett fölfelé. Később először jobbról, majd balról is megszűnt az erdő, s ismét füves síkságra jutottunk. Itt a nyomokat olyan világosan olvashattuk, akár az ábécéskönyv nagy betűit. Azt is megmutatták, hogy vágatás előtt a szökevény leugrott a nyergéből.

Vajon miért?

Ennek megállapítására Winnetouval mi is leszálltunk, és átkutattuk a terepet. Az ismeretlen lovas lábfejjel hátasa felé fordult, és sarka hol jobban, hol kevésbé nyomódott a talajba. Amikor kérdőn Winnetoua pillantottam, ő egyetértően bólintott. Tudta, hogy véleményünk egyezik. A lovas szorosabbra húzta lova hevederét, hogy vágásban is biztosan ülhessen a nyeregben.

Egyetértő bólintása után az apacs kissé távolabbra mutatott. Két hosszú, felül keskeny, alul szélesebb tárgy nyomát lehetett ott látni.

- Uff! - mondta. - Shatterhand testvérem is csodálkozik ezen?

- Természetesen. A fickónak két puskája van. Lefektette őket, hogy kezét szabaddá tegye a heveder meghúzásához.

- Rajtad kívül senkit sem ismerek, aki két puskát hordana magával. Ennek az embernek csak azért lehet kettő, mert az egyik valaki másé.

- Valószínűleg. Miért cipelt volna magával Almádenből két puskát? A másikat bizonyára útközben szerezte. Valakitől elvette. Azt, hogy kitől, valószínűleg rövidesen megtudjuk. Lovagoljunk tovább!

Rövidesen olyan helyre értünk, ahol az eddig követett csapás szétvált. A szembejövő kettős nyom északról jött. Az előlünk menekülő magányos lovas nyoma viszont továbbra is kelet felé vezetett. Ismét megálltunk.

- Melyik út vezet Almádenbe? - kérdeztem Playertől.

- A kelet felé haladó - válaszolta.

- De hiszen láthatja, hogy az ifjú Weller és kísérője északról jöttek.

- Akkor letértek az egyenes útról. Valamilyen okból kerülőt tettek.

- Azt gyanítom, hogy ennek oka összefügg az ismeretlen lovas második puskájával. Majd kikutatom. Lovagoljatok tovább! Én az északról jövő kettős nyomot akarom követni. Fiatal testvérem, Jumaölő elkísérhet.

Vágtatva haladtunk a füves terepen, hogy minél előbb megfejtsük a rejtélyt. Már tízperces út után láttam, hogy a megoldásra nem kell sokáig várnunk. Azért, hogy a fiatal mimbrényó eszességét próbára tegyem, megkérdeztem tőle:

- Rövidesen visszafordulhatunk. Tudja-e testvérem, hogy miből jöttem erre rá?

Még egyszer élesen megvizsgálta a követett nyomokat, majd így válaszolt:

- Továbbra is csak azt látom, amit eddig.

- Testvérem ne csak a földre tekintsen, hanem nézzen az égre is!

Azzal hat, nyolc olyan fekete pontra mutattam, amelyek messze előttünk a levegőben köröztek, vagy föl-le suhantak.

- Uff, keselyűk! - kiáltotta. - Alattuk dög hever!

- Nem. Hullára a keselyűk azonnal lecsapnak. Most viszont ott keringenek a magasban. Az áldozatul kiszemelt lény tehát még él.

Közelebb érve még több keselyű is föltűnt. A természetnek ezek az egészségügyi megbízottai nagy körben a földön ültek, és a középben fekvő testet figyelték.

- Ember! - kiáltotta a mimbrényó.

A némán heverő férfi mellett leugrottunk lovainkról.

- Irgalmas ég! - kiáltottam, amikor rápillantottam, és letérdeltem, hogy megvizsgáljam.

Herkules feküdt előttem. Borzalmas állapotban! Szétszaggatott ruhában, fején hatalmas ütés nyomával. Vervörös zúzódás húzódott át a homlokán, egészen a szemöldökéig. Azt, hogy vajon alatta a csont megrepedt-e, azonnal nem állapíthattam meg. Amikor ujjaimmal a sebhez nyúltam, fájdalmasan felnyögött, és válla megrándult. Ismét elcsendesült azonban, amikor elkaptam a kezemet.

- Vissza kell mennünk - mondtam. - Itt semmit sem tehetünk érte. Fölveszem magam elé a nyeregbe.

A mimbrényó segítségével nagy nehezen magam elé ültettem Herkulest. Eközben, bár időnként feljajdult a szerencsétlen, magához azért mégsem tért.

Pompás, erős lovam a súlyos teher ellenére vágtaban vitt minket tovább. Természetesen mire a karavánhoz értünk, erőnk végéhez jutottunk.

Herkules persze óriási föltűnést keltett. Összevissza kiabáltak, hahóztak. Winnetou most is nyugodt maradt. Elzavarta a kíváncsiskodókat, segített a szerencsétlen leemelésénél, majd azonnal megvizsgálta a sérült koponyát.

- A csont nem tört be - magyarázta némi idő után. - Ha elmúlik a láza, meggyógyul. Adjanak vizet!

A kocsisok öszvéreikre való tekintettel vízzel telt óriási tömlőket akasztottak szekereik alá. Most hát teljesíthették Winnetou kívánságát. Indián barátom finom keze érintésétől a sebesült egyszer sem riadt föl. Sebére hideg borogatást kapott, aztán az egyik szekéren fekvőhelyet készítettünk neki. Ezután a menet továbbindult.

Winnetou a már olyan jól ismert arckifejezéssel, töprengve nézett maga elé. Amikor kis idő múlva fölemelte fejét, reám vetett elégedett tekintetéből kiolvashattam, hogy minden lényegeset tisztázott magában. Nézetét kifejtette szóban is. Mindenben egyetértettünk. Végül megkérdezte:

- Nem kíván testvérem beszélni Wellerrel? Kíváncsi vagyok, mint mond a sebesültről.

Fölszólításának szívesen tettem eleget. A legközelebbi hosszabb, folyóparti pihenőig persze várnom kellett a kihallgatással. Míg ott Winnetou a még mindig eszméletlen Herkulessele foglalkozott, én a földre fektetett, megkötözött Wellerhez mentem, és megkérdeztem tőle:

- Valószínűleg jól ismeri azt a szegény ördögöt, akit olyan alaposan fejbe kólintottak. Igaz?

- Hogyne ismerném - vont vállat -, hiszen nagyon jól tudja, a hajón abban a tisztességben részesültem, hogy önön kívül őt is kiszolgálhattam.

- Figyelmességét Herkules talán az életével fizeti meg. Az ütés, amelynek életét kellett volna kioltania, öntől származik.

- Tőlem? Micsoda ötlet! Ugyan miből gondolja, hogy én akartam agyonverni?

- Akkor hát az apja tette.

Kijelentésemmel ki akartam ugratni a nyulat a bokorból, s ez sikerült is. Meggondolatlanul megkérdezte:

- Mégiscsak fölismerte?!... Nos, nem tagadom! S egyúttal azt tanácsolom, forduljon vissza! Többé ne törődjék Almádenne! Kíváncsiságáért súlyos árat kellene fizetnie.

- Nos, az Almádenben tartózkodó háromszáz jumával még föl vesszük a versenyt.

- Hogyan, há... hát tudja?

- Pontosan tudjuk, mi vár ránk Almádenben. Nem az én életem csüng egy hajszálon, hanem az öné. Nagyon téved, ha...

Elakadt a szavam, mert ebben a pillanatban Herkules fekhelye felől hátborzongató kiáltás harsant föl. Odasietve láttam, hogy a sebesült főlegyenese ül a kifeszített szekérponyva alatt, és véraláfutásos szemét kimeresztve üvölti:

- Engedjétek hozzám! Judith, kövess! Hiszen becsap!

Kezét ökölbe szorította, és fogait csikorgatta. Fölébredt ugyan, de eszméletét még nem nyerte vissza, lázas önkívületében szerelmeséről álmodott.

Megragadtam ökölbe szorított kezét, és szelíd erőszakkal, barátságos szavakat intézve hozzá, nyugtatni próbáltam. Míg arca állandóan változó kifejezéseket öltött, panaszosan mondogatta:

- Elbolondítja! Nem gondol a gazságára, csak a pénzére.

Nyugtató szavaim nem értek el kellő hatást.

- Ki beszél? - kérdezte haragosan. - Megismerem! Szemrehányást akar tenni, hogy intelmét nem vettem figyelembe?! Most megkaptam a jutalmamat. Melton elvette tőlem Judithot, Weller pedig...

Megakadt. Az utójára kiejtett név új irányba terelte gondolatait.

- Weller! - kiáltotta aztán. - Hol vannak? Hol a két Weller? Az öreg megragadott, és a fiatal leütött. Hol, hol vannak?! Hol fojthatom meg őket?

Visszanyerte öntudatát. Reám nézett, majd tekintete rólam a földön fekvő fiatal Wellerre siklott. Fölsimerte. Elvakult dühvel ugrott ki a szekérből. Vissza akartam tartani, de nem bírtam. Winnetou is hiába ragadta meg. Olyan erő költözött belé, hogy mindkettőnket könnyedén lerázott. Közben vadul üvöltötte:

- Ott fekszik a gyilkos! Fölbresztett álmomból, aztán leütött! Összezúgom!

Wellerhez ugrott, és a félelmében fába szorult féregként fölordító fickóra vetette magát. Torkon ragadta, és fojtogatni kezdte. Megpróbáltuk elrántani... hiába! Az őrzöngés annyira fölfokozta indulatát, hogy több férfi sem lett volna képes elvonszolni. Ellensége nyakát vaskapocsként szorította, s eközben irtózatosságot hallatott; semmiféle emberi vagy állati hanghoz nem hasonlítottak. Húztuk és ráncigáltuk, de ő mit sem törődött ezzel.

Weller arca egyre sötétebb lett. Minden erőnk megfeszítésével fölrántottuk Herkulest, de vele együtt Wellert is, akinek nyakát továbbra is görcsösen a markában tartotta. Hiába próbáltuk lefejtetni ujjait, nem ment.

Végül az az ötletem támadt, hogy ha fájdalmat okozok neki, akkor talán elengedi Wellert. Enyhe ütést mértem hát sérült fejére. Ez hatott. Nyomban elengedte ellenfelét, és mindkét kezével a sebhez kapva, keservesen felbódult. Ordítása lassan nyöszörgésbe ment át, aztán elterült a földön, lehunyta a szemét, és elcsendesült. A nagy fölindulás után teljes elbágyadás következett. Most tűnt csak föl igazán, hogy ez az elalélt ember, sebesülésétől függetlenül is, milyen siralmasan fest.

Az, akit fojtogatott, meghalt. Ezt könnyen megállapíthattuk. Milyen borzalmas, beteljesedtek azok a szavak, amelyeket az imént, egészen más elképzelésből, mondtam neki: „Nem az én életem csüng egy hajszálon, hanem az öné”!

Elhantoltuk, aztán tovább folytattuk utunkat.

A SZIKLAFÉSZEK TÖVÉBEN

Utunknak arról a hátralévő szakaszáról, amely az utolsó ellenséges őrhelyig tartott, kár sokat fecsegnem.

Player az utolsó őrseget illetően is őszintének bizonyult. Amikor segítségével az ott tartózkodó, és közeledésünkre már számító jumákat is legyőztük, Winnetouhoz fordult:

- Azt javaslom, hogy az állatokat ne vigyék tovább. Almádenben vizet ugyan találunk számukra, de takarmányt nem. Olyan helyet kell keresniük, ahol visszahagyhatják a jószágot. Legyen ott elegendő víz, fű és fa vagy bokor, de azért köröskörül legyen mégis nyílt. Ismerek ilyen helyet, ámbár útvonalunktól kissé félreesik.

Északnak fordultunk, és estére elértük az ígért ligetet. Minden irányból préri vette körül. A kétezer lépés átmérőjű fás terület elég tágas búvóhelynek látszott. Néhol a fák olyan távol nőttek egymástól, hogy köztük a szekerek vígan elhaladhattak. Jól elrejtették valamennyit. Mivel vizet is találtunk ott, úgy éreztem, hogy minden kívánságom teljesült. A lehetőségekhez képest arról is gondoskodtunk, hogy túl hamar ne fedezhessenek föl minket. A menet utolsó két órájában a szekerek mögött haladva igyekeztünk eltüntetni a keréknyomokat.

Mire a ligetben teljesen berendezkedtünk, éjszaka lett. Tüzet nem kellett gyújtanunk, mert szerencsére a szekereken találtunk elegendő olyan élelmet, amelyet melegítés nélkül is elfogyaszthattunk. Még be sem fejeztem vacsorámat, amikor Winnetou hozzám lépett.

- Testvérem jöjjön velem a beteghez. Már fölfogja azt, amit lát és hall. Beszélni óhajt.

A sebesült, fejét takarókon nyugtatva a puha fűben feküdt a mellett a szekér mellett, amelyben idáig szállították. Amikor melléje ültem, kezét nyújtott, majd lassan, halk hangon beszélni kezdett:

- Tudom, hogy életemet önnek köszönhetem. Hadd szorítsam meg még egyszer a kezét! Nagyon megörültem, amikor az előbb megtudtam, hogy itt van! De hiszen fogságba esett! Hogyan szabadult ki?

Elmondtam neki mindent, ami történt. Mivel ő attól kezdve, hogy Weller leütötte, semmiről sem tudott, beszámolóom végén megkérdezte:

- Valóban megfojtottam Wellert?

- Meg. Lázában azt kiabálta, hogy ő ütötte le. Mennyit szenvedhetett! Később majd mindent elmond, most azonban még túl gyöngé ehhez.

- Egyáltalán nem. A fejem ugyan sajog még, de szervezetem olyan erős, akár az elefánté. A lassú és halk beszéd nem fáraszt ki. Hadd tájékoztassam! Ha azért jött, hogy társaimat megmentse, akkor tudnia kell mi történt. Igaza volt, amikor figyelmeztetett minket. Az egész ellenünk irányult. Melton megvette a hacienderótól a birtokot, és így mi az ő munkásai lettünk.

- Igen. Olvastam a szerződést. Az kimondja, hogy kötelelességeiket a haciendero jogutódja iránt is teljesíteniük kell. Ezt alattomosan már jó előre kifundálták. Hanem hát önöket állattenyésztői és mezőgazdasági munkára szerződtették, nem pedig bányába!

- A bányáról egyáltalán nem is tudtunk. Melton azt hazudta, hogy a haciendától egy napi járásra kisebb, de szintén a birtokhoz tartozó tanya fekszik, és ideiglenesen ott kell majd dolgoznunk. Úgy döntött, hogy amíg ő a hacienderóval az adásvételi szerződés jogi

megerősítésére Uresbe lovagol, addig a két Weller vezessen oda minket. Beleegyeztünk, mert hiszen a haciendán csak éhezhattunk volna. Elindultunk hát a két Wellerrel, de egy napi út után tanya helyett indián táborba jutottunk, ahol háromszáz harcos tartózkodott négyszáznál is több lóval. A fölösleges lovakra részint minket ültettek, részint pedig a málhát rakták. A következő napokban mindig tovább és tovább szállítottak minket, míg végül Almadénbe értünk. Ott egy átkozott lyukba, egy aknába kellett leereszkednünk.

- Nem is védekeztek?

- Én természetesen ellenálltam. A többiek azonban mit tehettek volna?! Mit ért volna el az a néhány férfi háromszáz vörössel szemben?! Halállal fenyegetőztek. A nők és a gyermekek tehetetlenül sodródtak. A férfiak pedig értük aggódva adták meg magukat.

- Ezután mi történt velük odalent?

- Honnan tudnám? Én ott már nem jártam. Amikor levették rólam a szíjakat, és a lyuk felé toltak, áttörtem az indiánok gyűrűjén, és elrohantam. Az utamba állók közül jó néhányat leütöttem, és az egyiknek elvettem még a puskáját is. Nem lőttek rám, mert élve akartak elfogni. Ennek köszönhettem szabadulásomat. Erős fickó vagyok, de futni nem nagyon tudok. Így aztán, bár a félelem megsokszorozta gyorsaságomat, az utánam iramodó gyors lábú vörös bitangok mégiscsak utolértek volna. Beszakadt azonban alattam a talaj, és így végleg eltűntem a szemük elől. Nem találtak meg.

- Különös! Ha üldözték, akkor nekik is el kellett jutniuk arra a helyre!

- Ez igaz, de én letértem az északi oldal útjáról, és kétszer is elkanyarodtam. Ki akartam kerülni az indiánok látóköréből, s ezért rögtön az első sziklasaroknál befordultam balra, majd aztán a másodiknál még egyszer. Így Almadén északi oldaláról átkeveredtem a nyugatira. A második forduló után lazult meg alattam a talaj annyira, hogy a mélybe zuhantam.

- Tudomásom szerint ott mészkő sziklák vannak. Ezek közt gyakran bukkanhatunk természetes üregekre.

- Nem kőodúba estem, hanem tárnába, amelyik lejtősen a föld mélyébe vezet!

- Átkutatta?

- Nem tehettem, hiszen nem volt világítóeszközöm. Kisebb szakaszon lebotorkáltam ugyan, de messzire nem merészkedtem, mert azt túlságosan veszélyesnek ítéltam. Inkább fölfelé próbálkoztam. Óvatosan tapogatózva lépkedtem előre. Jól is tettem, mert ha nem így teszek, elnyel a mélység. Rövidesen ugyanis szakadék szélére értem.

Azonnal a Player által említett barlang jutott eszembe. Annak egyik vége a napfényre vezetett, de hátsó részét szakadék zárta el. Megkérdeztem tehát:

- Emlékszik arra a helyre, ahol beszakadt?

- Akár egész Almadént is leírhatom.

- Ennek örülök. Bár nem mutatkozhatott, mégis megfigyelhette a vidéket?

- Judith kedvéért megkockáztattam. Ő volt az egyetlen, akit útközben nem kötöztek meg, s akinek nem kellett leereszkednie az aknába. Éppen eloldozásom közben gúnyolt azzal, hogy nekem odalent higanyt kell majd bányásznom, ő viszont odafent a bányatulajdonos házvezetőnője lesz. Ez tett vakmerővé! A fölháborodástól támadt dühöm adott erőt ahhoz, hogy kivágjam magamat, és később utána kutassak. Sikerült is összeakadnom vele. Először megrémült, de aztán barátságos lett. Megígérte, hogy megmutatja a lakását, csak előbb megnézi, hogy alszik-e már Melton. A mormon ugyanis mégse láthat meg.

- Elhitte ezt?

- El. Távozása után azonban kétségeim támadtak. Elhagytam hát a megbeszélte találkahelyet, s elrejtöztem a közelben. Judith nem tért vissza. Helyette Melton, a két Weller és néhány indián jött. El akartak fogni.

- Imádottja tehát elárulta. Hogyan szerethet ilyen teremtet?... Nos, folytassa! Meddig maradt rejtekhelyén?

- Két napja jöttem el onnan. Elűzött az éhség. Arra az útra tértem, amelyiken jöttünk. Ha sikerül lakott helyre érnem, segítséget vittem volna szegény társaimnak. Most azonban itt van ön, s ez a legjobb. Egy teljes napig kopár pusztaságon kellett átvándorolnom. Egész úton csak egyetlen magános indiánnal találkoztam. Az sem mert a közelembe kerülni. Azt persze nyilvánvalóan jelentette Almádenben, hogy merre látott engem. Így a két Weller gyorsan utánam lovagolhatott. Ami ezután történt, azt már tudja.

- Igen, azt már tudom. Most azonban arra kérem, írja le nekem Almádent meg azt a helyet, ahol elrejtőzködött.

- Az utolsó napon kopár, hullámos terepen haladtunk át. Utunk végén a talaj hirtelen lejteni kezdett, és óriási, kerek mélyedés tárult elénk. Hajdani tófenéknek látszik, közepéből téglalakú, hatalmas sziklasziget emelkedik ki. Ez a voltaképpen Almáden. Fent, majdnem a közepén faragatlan kövekből rakott épület található. Négy falból és a föléjük helyezett tetőből áll csupán. Ebben van az akna lejárata.

- Hol lehet följutni a csúcsra?

- Az északi és a déli oldalon. A keleti függőleges fal, s a nyugati szintén megmászhatatlan. Ezen az oldalon található az én rejtekhelyem.

- Hogyan találnék oda a legkönnyebben?

- Majdnem a nyugati oldal közepén, bal hátsó szögletével szorosan a sziklabástya falához tapadva, roppant kötömb mered. A jobb hátsó sarkánál tátongó széles hézagot törmelék tölti ki. Baloldalt, tehát a szirttől északra, a sziklabástya északi oldala felől vízmosság vezet lefelé kanyarogva a sziklatömbhöz. Ebben rohantam én üldözőim elől, és ott nyelt el a föld. A harmadik kanyarodónál szakadtam be. A lyukat, mielőtt eljöttem, amennyire csak lehetett, befedtem kövekkel. Old Shatterhand éles szeme azonban okvetlenül fölfedezi majd.

- Még csak egyet kérdek. Hol van a leányzó apja, a gazdag kereskedő?

- Az aknában a többi fogollyal.

- És Judith semmit sem tett az apjáért?

- Semmit.

- Akkor ne haragudjék, de kimondom, hogy ez az oly bájos külsejű teremtetés komisz, embertelen lény. Ha egyszer elkapnám, bizony nem bánnék vele kesztyűs kézzel.

- Az Isten szerelmére, ne beszéljen így! Gondoljon arra, hogy a menyasszonyom!

- Szép kis mátká! Rútul elárulta és elhagyta! Tudom, hogy szíve most még a fejénél is nagyobb ütést kapott. Tudom, hogy kétszeresen beteg, és hogy háromszorosan sajnálatra méltó.

- Nem ismeri a női lelket!

- Hallja-e, kedves barátom, akinek a fején ekkora púp nőtt, az ne a nők szerelméről ábrándozzék, hanem ragtapaszról és sebhintőporról! Bennem is szeretetre vágyó szív dobog. Én is boldogan emlékezem vissza anyámnak az élet minden pillanatában megnyilvánuló őszinte és igaz szeretetére. Arra az emberi érzésre, amely talán legjobban hasonlít az Isten szeretetére. Talán egyszer egy másik nő szeretetét is elnyerem, de az semmiképpen sem hasonlít majd Judithra. Azt kívánom, hogy a szíve is olyan tökéletesen gyógyuljon meg, ahogy Winnetou kezelésének hatására a feje meggyógyul majd.

Ez a testileg erős, de lelkileg olyan gyöngé férfi egészen fölzaklatott. Otthagytam hát, és Playerhez mentem. Meg akartam tudni, hogy az általa említett barlanggal kapcsolatos gyanúm helyes-e.

Készséggel leírta a sziklaüreg fekvését.

- Ha nyugat felől érkezik Almádenhez, meredek sziklafallal találja magát szemben. A fal közepén, egészen lent, lezuhant sziklatömb áll. Ennek jobb hátsó szöglete mögött valamikor széles hézag lehetett. Ez azonban idővel megtelt kötörmelékkel. Ha ezen az omladékon fölkapaszkodik, s a legfelső réteget eltávolítja, előtűnik a barlang bejárata.

- A barlang üres?

- Teljesen, eltekintve a víztől, amelyet az egyik mellékbarlangban találhat meg. Azt hiszem, sikere szempontjából sok függ attól is, hogy ismeri-e Melton lakhelyét.

- Természetesen. Majd kikutatom.

- Vigyázzon! Még a legélesebb szem sem fedezheti föl. Ideiglenes menedék. Fecskefészekre hasonlít. Alulról semmiképpen sem érhető el.

- Tudom már! - ugrattam. - A sziklaszél keleti falába rakták!

- Micsoda? Már ezt is tudja? - kérdezte elcsodálkozva. - Ki árulta ezt el?

- Ön. Azt mondta, a sziklafalba rakták, és alulról semmiképpen sem érhető el. A többi könnyen kitaláltam. Ha a lakáshoz alulról nem lehet eljutni, akkor csak olyan oldalon lehet, ahol a sziklafal megmászhatatlan. Északról és délről föl lehet kapaszkodni a magaslatra, ez a két oldal tehát nem jöhet számításba. A nyugati oldalon fekszik a barlangja. Ennek létezését nem tarthatta volna titokban, ha a bűvölük e fölött lenne, mert akkor jövés-menés közben egyszer mégiscsak észrevették volna. Maradt tehát a keleti oldal. Ott kell lennie.

- Valóban, ez az igazság. Most már elhiszem, hogy ha önnek, master, megmondják az á-t, akkor kitalálja z-ig az egész ábécét.

- A szükség gyakran kényszerített arra, hogy élesen átgondoljak mindent. A következtetés idővel alaptermészetemmé vált. A szükség a legjobb tanítómester.

- Akkor hát lássuk, hogy valóban olyan jó tanítómester-e! Ha ez így igaz, akkor talán azt is kiszámíthatja, méghozzá az én segítségem nélkül, hogy milyen úton lehet eljutni Melton bűvőhelyére?

- Miért ne? Hiszen ön előtt úgysem titok az, hogy az aknában kell leereszkedni egy darabon, és úgy érhetünk a kérdéses lakásba.

- Istenemre, ezt is tudja! - kiáltotta Player olyan hangosan, hogy mindenki fölfigyelt ránk. - Hogyan lehetséges ez, ha rajtam kívül senkitől sem kapott felvilágosításokat?

- Az eddig elmondottakból világosan kitűnik, hogy az odavivő út nem vezethet nyíltan a magaslat tetején, hanem rejtve a felszín alatt kell haladnia. Ám, ha mélyen a felszín alatt húzódik, akkor teljes bizonyossággal feltételezhető, hogy a keresett út az aknából nyílik. Nem sejti véletlenül, hogy az indiánokat hogyan állították fel?

- Nem. Viszont azt a helyet, ahol minden valószínűség szerint lovaikat hátrahagyták, meg tudom mutatni.

- Arra később is ráérünk. Az öreg Weller már jelentette közeledésünket. Így hát a vörösök zöme valószínűleg Almáden nyugati részébe húzódott. Onnan küldenek majd felderítőket elénk. Az aknaház és a lejárati nyílás őrizetlenül áll?

- Nem. Két indián állandóan ott silbakol, hogy a munkások esetleges kitörését megakadályozzák, bár ez nélkülük is lehetetlennek látszik.

Társalgásom Playerrel ezzel be is fejeződött. Winnetouval semmit sem kellett megbeszélnem. Az apacs csak azt kérdezte meg, hogy mikor indulok.

- Még napfölkelte előtt - válaszoltam -, hiszen kerülőt kell tennünk. A jumák nyugatról várnak minket, mi tehát dél felől érkezünk majd oda, arra nem figyelnek annyira. A kerülő ellenére remélem, hogy estére azért odaérünk.

- Shatterhand testvérem többes számban beszél. Nem egyedül megy?

- Nem. Szükségem van valakire, aki vigyázhat a lovakra és a fegyverekre, ha hátra kell hagynom őket.

- A lovakat? Hát testvérem lovon akar menni, annak ellenére, hogy ott nincs fű?

- Szekereinken akad elég rizs és tengeri. Egy zsákkal majd viszünk belőlük takarmánynak.

- És ki lesz a kísérője?

- Jumaölő öccse. Bár feladatunk nem lesz könnyű, mégis biztosra veszem, hogy a fiú a legnagyobb mértékben igyekszik majd méltónak mutatkozni bizalmamra.

- Winnetou ismeri testvére jó szándékát. Azt akarja, hogy ez a fiatal mimbrényó is nevet szerezzen, ahogyan bátyja már olyan rövid idő alatt harcossá lett Old Shatterhand mellett.

Valóban ezt terveztem. Igazán nagy kockázatot vállaltam, amikor erre a veszélyes lovaglásra ilyen tapasztalatlan fiút vittem magammal. De hát én bármelyik mimbrényó harcosnál jobban megbíztam benne.

Az indulásra, ahogy terveztük, már virradat előtt készen álltunk. Winnetou ekkor hozzánk lépett, és nagy csodálkozásomra kijelentette:

- Könnyen előfordulhat, hogy testvéreim nagy gyorsaságra kényszerülnek. Ebben az esetben viszont a fiatal mimbrényó lova nem tudna lépést tartani Old Shatterhand csődörével. Ezért ifjú testvérem lovagoljon az enyémen.

Az a tény, hogy az apacs kincset érő lovát másra, még hozzá egy ifjúra bízta, ékesen bizonyította, milyen rendkívülien jóindulatú ehhez a kis mimbrényóhoz. Nagylelkű ajánlatát a fiú persze nem utasíthatta vissza. Így aztán nemsokára egyformán jó lovakon repültünk a hűvös reggeli szélben dél felé.

Paripáink meglehetősen nehéz terhet cipeltek, mert óvatosságból három-négy napra mindennel elláttuk magunkat.

Mivel tegnap eredeti irányunktól észak felé eltértünk, most a mimbrényó fiúval először az út utolsó szakaszán kellett visszalovagolnunk.

Körülbelül négy órán át ügettünk déli irányba, akkor elkanyarodtunk, és kelet felé haladtunk tovább. Rövidesen elértük azt a sokat emlegetett vidéket, ahol az amúgy is satnya növényzet szinte teljesen megszűnt. Az utolsó füves területen megálltunk, hogy lovaink valamicskét legelhessenek. Aztán folytattuk utunkat.

Menet közben úgy éreztem, mintha sivatagban lovagolnék, hosszan elnyúló halmokon és lapos mélyedéseken keresztül. Mindenfelé csak szirteket, kőszálakat, sziklatörmeléket és port láttunk. A kopár talaj teljesen átforrósodott a nap melegétől. A róla visszaverődött hőség négy-öt láb magasságig reszkető, forró tóként terült szét a pusztaság fölött. Lélegzésünk akadozott, és pórusainkból patakokban csurgott a verejték. Megszakítás nélkül ügettünk egyre tovább és tovább, mert még este előtt Almádenbe akartunk érni.

Amikor a napkorong éppen a látóhatár szélére süllyedt, a távolban hatalmas sziklabástya derengett elénk.

A halmok és mélyedések lassan eltűntek, és mi teljesen sík terepre jutottunk. Ez a lapály hatalmas gyűrűként vette körül Almádent. A látóhatár egészen szélesre tárgult.

Kis idő múltán a talaj hirtelen lejteni kezdett. Annak a mélyedésnek a szélére vagy inkább annak a hajdani tónak a partjára értünk, amelyből középen sziklaszigetként emelkedik ki Almáden.

Most derült csak ki, hogy kissé azért mégiscsak elszámítottam magamat. Valószínűleg a vidék egyhangúsága okozta, hogy nem délről, hanem délnyugatról értünk Almádenhez. Ennek persze csak örülhettem, hiszen így azonnal szemembe ötlött az a sziklatömb, amelyről Player és Herkules egyaránt beszélt.

A régi tófenék közepéből kiemelkedő óriási sziklabástya felül teljesen sima, szinte szabályos téglának tetszett. Négy oldalfala majdnem pontosan a négy égtáj felé nézett. Mivel a délnyugati sarkához érkeztünk, áttekinthettük mind a déli, mind a nyugati lapját. Mindkettő szinte függőlegesen emelkedett a magasba, a déli oldalon azonban a falon mély repedések tátongtak, és rögtön látni lehetett, hogy a középső szakadék fölfelé vezet.

Először is ki kellett fürkészelnünk az indiánok tartózkodási helyét. Ezt a feladatot magamra kellett vállalnom, s ezért, a mimbrényó fiút a lovaknál hagyva, elindultam a hajdani tó partján északnyugat felé.

Már jókora utat megtettem, amikor kis, páraszerű felhőt pillantottam meg magam előtt. Ez csak a keresett indiánok egyik tábortüzeének füstje lehetett. Négykézlábra ereszkedve kellett továbbigyekeznem.

Rövidesen hat sátrat pillantottam meg. Most már csak kúszva haladhattam tovább. Olyan közelre csúsztam a sátrakhoz, hogy szemügyre vehettem még a rájuk festett ábrákat is.

Az indiánok sátraikat, legalábbis nyári vászonsátraikat, olyan ábrákkal díszítik, amelyek vagy a tulajdonosok nevét jelképezik, vagy életük valamelyik kimagasló eseményére utalnak. Az egyik sátoron nagy vörös kígyót, a másikon lovat, a harmadikon pedig farkast láttam. Az indiánok közül némelyek a sátrak közt mászkáltak, mások pedig dohányozva a földön heverésztek. A kígyós sátor előtt két dárdát szúrtak a földbe. Úgy tetszett, ez a vezető szállása.

Már éppen vissza akartam fordulni, amikor a kígyós sátorból két férfi meg egy nő lépett ki. A nőben azonnal Judithra, a szépséges, de csalfa leányra ismertem. A férfiak közül az egyik Melton volt, a másik egy indián, nyilvánvalóan a sátor gazdája. Néhány percig beszélgettek még, de aztán az indián visszatért sátrába, Melton pedig a leánnyal együtt elindult a bánya felé.

Úgy sétáltak el mellettem, hogy még csak felém sem tekintettek. Beszélgettek, és jókedvűen nevetgéltek. A leány atyjának bizonyára nem lehetett ilyen jókedve odalent a föld gyomrában. A sziklabástya északi oldala felé kanyarodtak, és az északnyugati szöglet mögött nemsokára el is tűntek a szemem elől.

Most már nyugodtan visszatérhettem. A nap leáldozott, s ezért az itteni rövid alkony miatt gyorsan kezdődött a sötétedés. Kis társammal együtt azonnal nyeregbe szálltam, úgy vártuk meg az indulásra legalkalmasabb pillanatot.

Vágtatva tettük meg az utat, először le a hajdani tófenékre, majd azon át egészen a lezuhant sziklatömbig. Ott leugrottunk a nyeregből, fölmásztunk a hátsó hézagot kitöltő törmelék tetejére, s nekiláttunk a kövek eltávolításának.

Hamar előbukkant a barlangbejárat. Amikor a nyílást annyira kiszélesítettük, hogy beférhettem rajta, fáklyát vettem magamhoz, és lemásztam. Könnyen ment, mert a törmelék befelé csak enyhén lejtett.

Amikor leértem a barlang fenekére, meggyújtottam a fáklyát. A körülbelül négy méter magas barlang valóban száz embert is könnyen befogadhatott. A kis mellékbarlang vizét igen hűsnek találtam. A hátsóbb részek átkutatását későbbre halasztottam, előbb a lovakról akartam gondoskodni. Be is hoztuk hátasainkat, szerencsére engedelmesen követtek bennünket.

A derék jószágok jutalmul vizet ihattak, és tengerit ehettek. Ellátásukról ily módon gondoskodva, elindultam, hogy megvizsgáljam a teremyszerű üreg hátsó részét is. Nem mehettem messzire, mert jókora szakadék állta utamat. Amikor kavicsot dobtam belé, nagyon sokáig kellett várnom, amíg az alig hallható koccanás hangja fülemig érkezett. Biztosra vehettem, hogy aki itt lezuhan, az elveszett.

Fáklyám elég világosságot árasztott ahhoz, hogy a szakadék innenső peremére állva megvizsgálhassam a túlsó partot is. Megállapíthattam, hogy a hasadék legföljebb öt-hat méter széles. A mimbrényó fiú eközben a talajt vizsgálta. Ujjaival végigtapogatta, majd egy helyütt késével ásni kezdett.

- Figyelemre méltónak tartja Old Shatterhand, hogy itt lyuk van? - kérdezte, és közben tovább folytatta a föld kikotorását.

- Hm! Nézzük csak!

Valóban! Ezt a négyszögű nyílást emberkéz vájta. Átmérője arasznyi lehetett.

- Nézzük meg, vajon nincs-e több is - biztattam.

Rövidesen még hármat találtunk. A mimbrényó fiú kérdően reám nézett. Fölszólítottam hát:

- Ha fiatal testvérem mondani akar valamit, bátran beszélhet.

- Valószínűleg azért csinálták őket, hogy beléjük dugjanak valamit. Hogy mit, azt magam nem tudom megnevezni. Valami pecekfélét.

- Testvérem jól gyanítja, csak nyelvének nincsenek rá szavai. Vagy talán hallott már arról, mi a csapszeg, vagy mi a kapocs?

- Nem.

- Vasból vagy fából készült alkatrészek. Azért verik őket a talajba vagy a falba, hogy valamilyen tárgynak szilárdságot vagy támaszt adjanak. Ebben az esetben azt a hidat tartották, amely a szakadékon át vezetett.

- Vajon hová lett a híd?

- Utolsó használói valószínűleg a mélybe dobták. Titokban akarták tartani, hogy бүрү segítségével át lehet kelni a szakadékon. A lyukat is azért tömték be, hogy a későbbi jövők ne fedezhessék föl őket. Fiatal testvéremnek azonban különösen éles a szeme.

- Nem a szememmel fedeztem föl a lyukat, hanem a lábammal. Ujjaim megéreztek a sziklánál sokkal puhább földet. Kár, hogy nincs már meg a híd.

- Nincs szükségünk rá. Más módon jutunk el a túloldalon kezdődő folyosóba. Ha jól sejtem, létezik valahol nyílás, azon át lemászhatunk oda.

- Mikor?... Még ma este?

- Nem, majd csak holnap. Amint nappal lesz, átkutatjuk. Most együnk. Aztán elmegyek, hogy megismerjem a környéket.

- Megengedi Old Shatterhand, hogy elkísérjem?

- Nem. Szívesen magammal vinnélek ugyan, de neked a lovakkal kell maradnod. Félnék a föld gyomrában. Ha magukra hagynánk őket a sötétben, könnyen lehet, hogy megbokrosodnának, és összetörnék magukat a szakadék alján.

Vacsora után a fiú tehát visszamaradt, én pedig kimásztam, hogy elinduljak fölfedező utamon. Azt azért meg kellett várnom, amíg a csillagok fénye megerősödik. Először a sziklaszél mentén osontam a fal északnyugati csücskéig.

Eredetileg azt terveztem, hogy megkeresem a magasba vezető utat. Ez azonban veszélyesnek ítélt: állíthattak valakit, strázsa leshet a homályon át.

Ezért inkább moccanás nélkül rostokoltam a körülöttem uralkodó mély csöndben. Az eleinte sápadt csillagok egyre fényesebben kezdtek ragyogni, s így mind távolabbra láthattam. Már éppen föl akartam állni, amikor közeledő lépések zajára lettem figyelmes. Gyorsan az egyik nagyobb szikla mögé bújtam. A közeledő egyenesen felém tartott, nemsokára kivehettem az alakját is. Indián volt. Nem messze tőlem megállt és körülnézett. Amikor senkit sem talált a közelben, félhangosan és csalódottan fölkiáltott, majd letelepedett arra a kőtömbre, amelyik három lépésre sem lehetett tőlem.

Ez bosszantott. Olyan helyen lapultam, ahonnan nem térhettem vissza, mert az indián föltétlenül észrevett volna. Türelmesen meg kellett hát várnom, amíg távozik.

- Uff! - hangzott föl az indián kiáltása, amikor már jó hosszú ideje ült ott. Talpra ugrott, és néhány lépést előrement. Valaki jött...

A lengyel kereskedő leánya!

Így lettem hát fültanúja ennek a nagyon sajtós társalgásnak. A férfi e beszélgetés közben Ravasz Kígyónak nevezte magát. Ebből megtudtam: ő az általam megfigyelt sátor tulajdonosa, s az itt táborozó háromszáz juma főnöke, Nagy Száj egyik alvezére.

Amikor a leány megérkezett, a férfi kézen fogta, és ahhoz a kőhöz vezette, amelyiken eddig ő ült, majd így szólt:

- Ravasz Kígyó azt hitte, hogy Fehér Virág már el sem jön. Miért hagyta várni?

Ezt a kérdést többször, és különböző formákban is meg kellett ismételnie, amíg a leány végre megértette, hogy mire gondol.

- Melton visszatartott - válaszolta.

Ezt viszont a férfi nem értette. Erre a leány kézmozdulatokkal kísérve megismételte.

- Mit csinál Melton?

- Alszik - válaszolta a lány, beszéd helyett inkább mutogatással.

- Azt hiszi, hogy Fehér Virág is alszik?

- Igen.

- Akkor bolond, és majd becsapjuk, annál is inkább, mert ő szeretne becsapni minket. Fehér Virág ne higgye el azt, amit Melton mond. Melton hazudik, és nem kívánja teljesíteni ígéreteit.

Mivel nemigen értették egymást, minden mondatukat fáradtságos némajáték követte.

- Hát te tudod, hogy miket ígért nekem? - kérdezte a leány.

- Kitalálok. Nem azt mondta, hogy gazdaggá tesz?

- De igen. Azt hiszi, hogy a bánya révén rövidesen milliomos lesz. Akkor elvesz feleségül, elhalmoz gyöngyökkel és gyémántokkal, kastélyom lesz Sonorában és palotám San Franciscóban.

- Nem kapsz tőle sem drágaköveket, sem palotákat!

- Hogyhogy? Miért nem?

- Most azért törődik veled, mert itt te vagy az egyetlen virág. Ha majd más is akad, eldob téged.

- Azt merészelje! Bosszút állnék rajta, elárulnám, hogy mi mindent követett el itt.

- Azt nem tehetnéd meg. Az elhervadt, de veszélyes virágot itt könnyű eltaposni. Hidd el, hogy az ő segítségével reményeid nem válhatnak valóra!

- Ezt csak azért mondod, mert te is vágyol rám.

- Ravasz Kígyó bebizonyíthatja azt, amit állít. Felelj! Miért engedted apádat is a bányába!

- Mert ott felügyelőként sok pénzt kereshet.

- Megbilincseltek, ahogy mindenki mást, dolgoznia kell, ahogy a többieknek, és náluk jobb ételeket sem kap.

- Majd rákényszerítem Meltont, hogy állja a szavát.

- Ugyan! Az ilyen férfit a föld ezer legszebb szkauja sem kényszerítheti semmire. Követelheted, hogy láthasd apádat! De ne gondold, hogy fölengedi!

- Akkor elmegyek és följelentem.

- Kísérelj meg! - mondta a vörös megvető hangon. - Téged is bezár. Akkor szépséged rövidesen elfonnyad majd, és testedet szétrágja a higanygőz. Ő csaló, az én szívem viszont őszinte hozzád. Amit ő csak ígéret, azt én a valóságban adhatom neked. Sokkal gazdagabb vagyok Meltonnál.

- Gazdag indián! - nevetett föl csúfondáros pajzánsággal a leány.

- Kétekedsz ebben? Ez a föld a miénk. Tudjuk ugyan, hogy a hegyekben hol lehet nagy mennyiségű aranyat találni, de a sápadtarcúaknak nem áruljuk el. Ha Fehér Virág az én asszonyom lesz, szerzek neki aranyat, ezüstöt és minden mást, amit Melton csak ígért, de sohasem adna meg.

- Valóban? Kapnék aranyat, ékszert, palotát, szép ruhákat és sok szolgát?

- Mindezt megkapod! Akaratod ellenére is asszonyommá tehetnélek, mert mi, vörös férfiak elraboljuk azt a leányt, akit kívánunk és más módon nem kaphatunk meg. Neked azonban önként kell kedvesemmé lenned. Megvárjam, amíg a szívedet nekem ajándékozod?

Felállt, és két karját mellén összefonva letekintett a szeretett leányra. Az nem válaszolt. Kacér természetű lévén, szívesen belement a kisded szerelmi játékba ezzel a csinos, fiatal főnökkel. Amikor azonban a leány hosszú habozás után sem felelt, az indián megtörte a csendet:

- Tudom, hogy Fehér Virág mire gondol. Szereti a gazdagságot és a szórakozást a sápadtarcúak nagy városaiban. A vörös embernek viszont a sátrán, lován s fegyverén kívül semmije sincsen, és az erdőben meg a prérin él. Hogyan juthatna Fehér Virág eszébe olyasmi, hogy egy indián szkaúja legyen! Ez az igazság? Így van?

- Így - vallotta be a leány.

- Én azonban ígérem, minden úgy lesz, ahogy te akarsz. Ha ígért mondasz, azonnal elmegyek, hogy teljesítem kívánságaidat. Ne érintse kezem a kezedet addig, amíg annyi aranyat nem hozok, amennyit csak kívánsz.

- Mi tegyek hát, ha Melton csakugyan megszegné a szavát?

- Várj, mert én mindenképpen elhozlak tőle, hiszen a kezünkben van. Addig is gyere minden este ide ebben az időben!

Azzal megfordult, és elindult. A magakellettő teremtés hagyta, hogy három-négy lépésre távolodjék, akkor utánafutott, átkarolta a nyakát, és megcsókolta, majd gyorsan visszasurrant, és ismét leült a kőre. Számításból tette, hirtelen föllobbanó szerelemből, vagy csak hálából az ígért aranyért? Ki tudja? A férfi meglepetésében megtorpant, aztán kijelentette:

- Fehér Virág önként adta ezt a csókot. Én még nem reméltem. Mostantól kezdve azonban gondoljon arra, hogy más ölelését nem tűrheti el. Ha megvirrad, tegye próbára Meltont, és győződjék meg arról, hogy szószegő! Holnap este újra itt leszek, és jaj Meltonnak, hogyha megtudom, hogy Fehér Virágnak fájdalmat okozott! A csókért cserébe valami olyasmit közlök most, amit egyébként biztosan nem tudna meg. Az általunk idehozott sápadtarcúak közül az egyik megszökött. Az a nagyon erős férfi, akit Fehér Virág jól ismer. Méghozzá a többiekénél sokkal jobban.

- Honnan tudod?

- Reád vetett tekintete elárulta ezt. Szeretted?

- Nem. Csak ő bolondult utánam.

- Akkor nem szomorít el, ha közlöm veled, hogy meghalt.

- Meghalt? Hogyan?

- A két Weller üldözőbe vette. Utolérték és agyonverték. Tetemét keselyük falják föl.

A leány bosszúsan fölkiáltott:

- Nem is baj! Sok kellemetlenséget okozott már nekem. Most végre örökre megszabadultam tőle.

- Igen, ő többé már nem tér vissza. Én viszont holnap is itt leszek. Hau!

Azzal távozott. A leány mozdulatlanul ülve maradt, és elgondolkozott. Aztán legyintett egyet, ahogyan akkor szoktunk, amikor bosszantó gondolatokat akarunk elhessegetni, és halkan dudorászni kezdett valamilyen könnyű kis dalt.

Amikor fölállt és elment, nekem csak követnem kellett volna ahhoz, hogy a magaslatra vezető utat hamarosan megtaláljam. Óvatosságból azonban nem eredtem a nyomába. Jól ismertem az indiánokat, tudtam, hogy Ravasz Kígyó nem ment messzire. Távolról követi majd a leányt, hogy titokban elkísérje egészen addig, amíg szállásához nem ér.

A józan ész tehát azt parancsolta, hogy ma estére mondjak le minden további nyomozásról. Visszaindultam hát a barlangba; megelégedtem azzal az eredménnyel, amit éjszakai felderítőutam eddig nyújtott.

Gondolataim közben a leányra és új kedvesére terelődtek. Micsoda lelketlen fehérszemély lehet ez a Judith! Milyen közömbösen fogadta volt vőlegénye halálhírét! Kézlegyintéssel vette tudomásul, hogy tetemét keselyűk falják föl! Szegény Herkules! A csalfa kisasszony legújabb kedvesét, Ravasz Kígyót viszont becsülni kezdtem. Úgy rémlett, hogy neve nem illik rá, annál sokkal egyenesebb, megbízható tárgyalófélnek tetszett.

Visszatérve a barlangba, ledőltem takaróimra, s a megerőltető nap után nyomban álomba merültem.

A FÖLD GYOMRÁBAN

Másnap első feladatunknak a Herkules által említett folyosó átkutatását tekintettük. Amikor kimásztunk, a barlang bejáratát törmelékkel ismét eltorlaszoltuk, nehogy bárki is fölfedezhesse távollétünkben.

Leereszkedtünk az omladékhalmon, majd megkerültük a sziklatömböt, és túloldalt újra fölkapaszkodtunk. Innen megfigyelhettük az indiánok táborát. Ott egyelőre még semmiféle mozgást nem észleltünk. Ennek ellenére vigyázattal, kúszva haladtunk tovább. Hamar ráakadtunk a Herkules által említett kanyargós vízmosásra, és ott, ahol elbeszélése szerint beszakadt, megálltunk. A gyakorlatlan óriás a nyílást úgy fedte be, hogy nem maradhatott rejtve tapasztalt szem elől. Szerencsére az indiánok táborából ide már nem lehetett föllátni, s ezért itt nyugodtan dolgozhattunk.

A kövek óvatos eltávolítása után akkora üregre bukkantunk, amekkorában még egy szép szál férfi is bátran fölállhatott volna. Az elénk táruló tárna jobbról balra enyhén lejtve vezetett a hegy mélyébe.

Először jobbra, tehát fölfelé haladtunk. A kutatáshoz szükséges világítóeszközöket persze magunkkal hoztuk. Alig mentünk azonban néhány lépést, máris ahhoz a szakadékhöz értünk, amelynek túlsó oldalán feküdt a már föltárt barlang. Lovaink azonnal megismerték hangomat, és elénk jöttek a hasadék pereméig. Az éjszaka folyamán megszokták a barlangot, többé már nem féltek. Miután azonban a szakadék közelében mégsem maradhattak, átkiáltva hátrább parancsoltam őket. Ezután odaszóltam Hatatitlának:

- Ilteskos!... Feküdj le!

A derék állat nyomban engedelmeskedett, és Winnetou lova követte példáját. Biztos lehettem afelől, hogy visszatérésünkig egyik sem áll föl.

Ezen az oldalon is megtaláltuk a négy lyukat; a szakadékon tehát valamikor valóban híd vezetett keresztül. Aztán visszafordultunk, hogy átvizsgáljuk a folyosó lefelé, tehát a hegy belsejébe vezető részét is.

Bár akadálytalanul egyre mélyebbre jutottunk, a levegő mégsem lett a várakozásnak megfelelően tűrhetetlen. Ez a körülmény s az, hogy fáklyáink lángja nem egyenesen fölfelé, hanem ha egészen csekély mértékben is, de kissé előremutatott, azt bizonyította, hogy a folyosóban van némi légmozgás. Az egyenletesen áramló levegőnek valamilyen szellőzőnyíláson át kellett távoznia. Összeköttetésben állna ez a tárna a bányák aknáival?

Amikor már háromszáznál is több lépést haladtunk befelé, a mimbrényó fiú egy befalazott kőre mutatott.

- Felirat! - mondta.

Fáklyámmal odavilágítottam: a szöveg világosan olvashatóvá lett:

Alonso Vargas of. en min. y comp. A. D. MDCXI.

Kiegészítve magamban a rövidítéseket, így hangzott: *Alonso Vargas, oficial en minas y companeros, Anno Domini MDCXI.* Magyarul: *Alonso Vargas bányamester és társai az Úr ezerhatszáztizenegyedik esztendejében.*

Kétszázötvennél is több év telt el tehát azóta, hogy ez a spanyol bányász társaival kivájta ezt a tárnát! Meglepett, hogy a spanyolok már akkor ennyire benyomultak Mexikóba, s az általuk Új-Spanyolhonnak elnevezett ország ilyen távoli vidékére is eljutottak.

A felirat lemásolása után tovább nyomultunk a föld gyomrába, egészen addig, amíg a folyosó végére nem értünk. Ott faragott kövekből emelt falba ütköztünk. Bár semmiféle nyílás nem látszott rajta, fáklyám lángja mégis arrafelé lobogott. E körülménytől felbuzdulva megvizsgáltam a felületet. Azt tapasztaltam, hogy az összeillesztett kövek sarkainál hiányzik a habarcs. Ott alig észrevehető nyílások maradtak. Vizsgálódásom közben az egyik kövön hevenyészett bevésést találtam: *E. L. 1821.*

Ebből arra következtettem, hogy a folyosót 1821-ben egy E. L. monogramú személy közreműködésével falazták be.

Mivel a fal túlsó oldaláról hosszú hallgatóság után sem észleltünk semmi neszt, megkocogtattam az egyik követ. Bár választ nem kaptam, mégis biztosra vettem, hogy honfitársaimat valahol a falon túl kell keresnem. Bár a rések jó kiindulópontul ígérkeztek, mégis már az első próbálkozás után észleltem, hogy a habarcs kőkemény, és így egyetlen kő kilazítása is teljes napig tarthat. Ennek ellenére nekiláttunk.

Munka közben mind a két magunkkal hozott fáklya csonkig leégett, s ezért végül már sötétben kellett dolgoznunk. Amikor órám már este hetet mutatott, végre az első kő megmozdult!

Eltávolítása után átnéztem a lyukon.

Túloldalt teljes sötétség uralkodott. A következő kövek eltávolítása már lényegesen gyorsabban ment. A másodikkal kilenc órára, a harmadikkal pedig tízre végeztünk is. Éjfélig összesen hét követ emeltünk ki.

Csak amikor hosszú idő után sem vettünk észre semmi gyanús mozgást, mertük megkockáztatni azt, hogy gyertyát gyújtva átlépünk a túlsó oldalra.

Széles, magas keresztfolyosóba jutottunk, mennyezetét oszlopszerűen meghagyott kötömbök tartották. Látszott, hogy a bányának ez a tárnája már kimerült, és ezért hasznát többé már nem nyújthat. Rövidesen olyan helyre értünk, ahol a falak mentén mindenfelé szerszámok hevertek. A tárnának ezt a szakaszát tehát még használták. Tovább surranva, széles, négyzetalapú kamrába jutottunk. A helyiség közepén súlyos, kocka alakú, faláda állt, teteje és egyik oldal-fala azonban hiányzott. A mennyezetén, a láda fölött, annál valamivel nagyobb nyílás tátongott, és belőle lánc lógott lefelé. A láda négy sarkát fonott szíjakkal erősítették a lánc végéhez.

A fölfelé áramló levegő elárulta, hogy a fölöttünk tátongó nyílás a már annyiszor említett akna. A láda nyilvánvalóan ember és anyag föl- és leszállítására szolgált. Az anyagot a hiányzó oldala felől lapátolhatták belé. E kamrában is hevertek különböző tárgyak, de ezekre most ügyet sem vettem, mert figyelmemet teljesen lekötötte a helyiségbe vezető két ajtó.

Mindkettőt nehéz, gyalumatlan fából készítették, és két-két retesszel zárták le. Az egyik velünk szemben, a folyosóval átellenben nyílt, a másik tőlünk jobbra.

A mimbrényó fiú a gyertyával világított nekem, és pedig először a jobb oldali ajtóhoz lépve, félretoltam annak mindkét reteszt. Abban a pillanatban, amint az ajtó kinyílt, dühöngő nőszemély vetette magát reám. Körmeivel a nyakamba kapaszkodott, és arcomba rikácsolta németül:

- Nyomorult gazember! Visszajöttél?... Engedj föl, máskülönben megfojtalak!

E barátságtalan fogadtatást nem vettem rossz néven, hiszen tudtam, hogy nem nekem szól. Amikor a tomboló teremtés kezét nyakamról lefejtve, erősen megragadtam a karját, legnagyobb csodálkozásomra támadómban Judithra ismertem.

- Kérem, kisasszony, ocsúdjék végre rá, hogy összetéveszt valakivel!

A mimbrényó fiú arcomba világított, a kétségbeesett lány pedig reám ismert, és csodálkozva fölkiáltott:

- Hát ön az, ön?! Hála Istennek! Ön nem hagyhat itt, ebben a lyukban!

- Nyugodjék meg, majd a szabadba viszem. De hát ki zárta ide?

- Melton, az az emberbőrbe bújt ördög!

- Hogyan hozta ide le?

- Csellel. Önként követtem.

- Akkor nyilvánvalóan elhitetett önnel valamit. Talán azt, hogy találkozhat édesapjával?

- Igen, azt mondta, mert föl akartam vinni apámat. Ön tudja, hogy ide zárták?

- Tudom. Egyébként nem is gondolja, hogy még mennyi mindent tudok. Tudom például, hogy Ravasz Kígyó tegnap egy hölgyel beszélgetett, s elragadtatásában drágaköveket, aranyat, kastélyt, gyönyörű ruhákat és rengeteg szolgát ígért neki.

Ennek hallatán más leány bizonyára elpirult volna. Judith azonban nem. Elfogulatlan hangon érdeklődött:

- Beszélt vele?

- Nem.

- Nem tudja, hogy járt-e már Meltonnál?

- Nem tudom, de föltehető, hogy ha még nincs nála, akkor rövidesen hozzá megy.

- Benne reménykedtem. Először persze úgy véltem, hogy ön Melton, az a bitang gazember.

- Hm. Bitangsága ellenére mégiscsak szövetkezett ögzazemberségével?

- Mert rengeteg dolgot ígért nekem.

- Igen, aranyat és ékszert, kastélyt és palotát. S ezt valóban el is hitte? Honfitársait idecsalogatta, bezárta őket, s a szerencsétleneket saját hasznára akarta dolgoztatni! Ennyiből mégiscsak rádöbbenhetett volna arra, hogy becsületességére nem számíthat. Hogyan képzelte el nyomorult honfitársai jövőjét?

- Nem gondoltam semmi rosszra. Úgy tudtam, hogy amikor már bizonyos mennyiségű higanyt felszínre hoztak, szabadon engedik őket. Melton dúsgazdag lesz, akkor a munkásoknak is annyit fizet, hogy azoknak sem kell majd többé dolgozniuk.

- És ezt elhitte?

- El.

- Hm! Hát akkor elmondom, hogy mi történt volna valójában. A belélegzett higanygőztől a munkások rövidesen elpusztulnának. A második vagy harmadik évet egyik se élné túl. Az elképzelhető legszörnyűbb tömeggyilkosság menne itt végbe, s ön ebben Melton cinkostársa akart lenni.

- Két vagy három év? De hiszen csak néhány hónapról volt szó!

- Ilyen rövid idő alatt nem lehet meggazdagodni. Valóban a felesége akart lenni?
 - Miért ne akartam volna?
 - És most Ravasz Kígyó felesége kíván lenni?
 - Igen, hogy bosszút állhassak Meltonon!
 - És hajdani jegyese, aki oly hűségesen ragaszkodik önhöz?
 - Mit érdekel? Egyébként úgyis meghalt már.
 - Igen? Azt hiszi, hogy fölfalták a keselyűk? Úgy látszik, ön sem lelkiismeretesebb Meltonnál. Szinte kedvem lenne újra bezárni és sorsára hagyni.
- Akkorát ugrott, mintha vipera csípte volna meg, sarkon penderült, köztem és az ajtófélfá közt gyorsan kipréselte magát.
- Azt már nem! Még egyszer senki sem visz vissza abba a lyukba!
 - Nos, nem is gondoltam arra, hogy szavaimat valóra váltsam. Szabad lesz.
 - Akkor is az lennék, ha újra bezárna, mert a főnök biztosan eljön, hogy kiszabadítson.
 - Lehet, hogy Melton sokkal hamarabb keríti őt a hatalmába. Ha ez bekövetkezik, akkor a főnök bukásáért is önt terheli majd a felelősség.
 - Hogyhogy?
 - Erre csak akkor válaszolhatok, ha előbb megtudom, hogy mit mondott Meltonnak. Ravasz Kígyó azt tanácsolta, hogy tegye próbára. Hogyan csinálta?
 - Előbb mondja meg, hogy honnan tudja mindezt ilyen pontosan! Azt állította, hogy a főnökkel nem beszélt, márpedig ezeket a dolgokat csak tőle tudhatja.
 - Amögött a kő mögött feküdtem, amelyiken ön ült, amikor Ravasz Kígyóval beszélt. Minden szavukat hallottam.
 - Ilyesmit merészelt?! Ha a főnök észreveszi, akkor...
 - Akkor pórul jár!... No, de most végre árulja már el, miképpen tette próbára Melton becsületességét! Az apját kívánta látni?
 - Igen. Nem hagytam magamat lerázni, és végül azzal fenyegettem meg, hogy elhagyom. Kinevetett, azt mondta, apám nélkül úgysem mehetek sehova. Ekkor a főnökkel kezdtem fenyegetni.
 - Á, gondoltam! Súlyos vigyázatlanságot követett el, hiszen ezzel elárulta, hogy érintkezésben áll az indiánnal.
 - Mit árthat ez? Csak hadd tudja meg, hogy rosszul számít, mert apám nélkül sem állok teljesen védtelenül.
 - Rövidesen belátja majd, hogy mégsem cselekedett ravaszul. De sejtem, hogy nemcsak a vörös nevét árulta el, hanem ennél még többet is kifecsegett. Talán azt is elárulta, hogy a főnök elfogná Meltont, ha erőszakoskodna önnel?
 - Ezt különösen ki kellett hangsúlyoznom.
 - Akkor adjon hálát Istennek, hogy idejöttem! Ravasz Kígyó sohasem szabadítaná ki ebből az aknából. Mivel oktondi módon mindent kifecsegett, Melton most már tudja, hogy vetélytársa, az a gyanakvó indián, megbosszulná, ha kegyetlenül bánik önnel.

- Bizony megmondtam neki, hogy Ravasz Kígyó ma vár rám, s ha nem megyek el, akkor majd kutat utánam.
 - Ez volt a legnagyobb szamárság, amit csak tehetett! Azt hiszem, ezek után maga a főnök is védelemre szorul.
 - Úgy véli talán, hogy Melton kezét emelhet rá? De hiszen akkor az egész törzset maga ellen fordítaná!
 - Ártalmatlanná teheti a főnököt úgy is, hogy törzse sohasem vesz erről tudomást. Locsogásával a legnagyobb veszélybe sodorta vörös imádóját. No de erről majd később! Előbb mondja meg, vajon ismeri-e honfitársai tartózkodási helyét?! Ki látja el őket étellel és itallal?
 - Melton azt állította, hogy vizük van idelent. Élelmezésükről pedig egyelőre két indián nő gondoskodik.
 - A munkások nem önként jöttek ide! Mit tett hát Melton, hogy fogságukból meg ne szökhessenek, s élelmezőjükre se emelhessenek kezét?
 - Kezüket és lábukat bilincsbe verte. Remélhetőleg kiszabadítja őket is. És mi lesz majd Meltonnal? Vigyázzon, mert állandóan két revolvert hord magánál! Csak otthon teszi le őket. A lakásban kell tehát meglepnie. Ismeri a búvóhelyét?
 - Nem. Csak annyit tudok, hogy az aknából nyílik.
 - Úgy van. Hajdani tulajdonosa, Eusebio López építette. Elég tágas. Fent a sziklabástya tetején valamikor hasadék húzódott. López ezt egyszerűen befödte, választófalakkal lakószobákra osztotta. A lakás külső fala teljesen egybeolvad a sziklával, úgyhogy azt alulról senki sem veheti észre.
 - Értem. És milyen a lakás?
 - Négy szobából áll. Kettő a folyosó végéből nyílik, egy-egy pedig a jobb, illetőleg a bal oldalfalából.
 - Melyikben lakik Melton?
 - Ha végigmegy a folyosón, akkor jobbra esik az öreg indián nők szobája, balra pedig az enyém. Amikor a folyosó végére ér, két egymás melletti ajtóval találja magát szemben. A jobb oldali a Wellerek szobájába vezet, a bal oldali pedig Meltonéba.
 - Kik kezelik a csörlőt, ha a szállítóládát föl kell húzni, vagy le kell eresztetni?
 - Az aknaházban őrködő indiánok. Az... Figyeljen csak!
- Izgatottan félbeszakította magyarázatát, és az akna felé fordult.
- A tartólánc megcsörrent, aztán láthattuk, hogy a láda megindul fölfelé.
- Úgy látszik, valaki épp le akar jönni - jegyeztem meg. - Nyilván Melton.
 - Itt az alkalom. Most elfoghatja!
 - Nos, majd meglátom. Ez a körülményektől függ... Szemfülesnek kell lennünk. Most arra kell hát kérnem, hogy egyelőre újra bezárhassam.
 - Azt már nem! - kiáltotta rémülten. - Örülök, hogy kiszabadultam!
 - Szavamat adom, hogy újra kiengedem. Az érkezőnek azonban mindent rendben kell találnia, és nem szabad megtudnia, hogy valaki járt önnél!

Végül ha vonakodva is, de engedelmeskedett. Visszatoltam az ajtó reteszeit, és a mimbrényó fiúval együtt a magasra fölhalmozott bányafák mögé rejtőztem. A gyertyát persze eloltottuk.

Alig bújtunk el, a zaj egyre erősödött, majd a mennyezet nyílásában hirtelen megjelent a láda. Amikor a talajra ért, láttam, hogy Melton áll benne, övén lámpással. Amikor kilépett, visszahajolt, és a láda fenekéről fölemelt valamit. Lámpája fényénél láthattam, hogy megkötözött férfit. Gúnyosan a fogolyhoz fordult:

- Mivel annyira vágyódtál Fehér Virágod után, lehoztalak, hogy megmutassam neked. Nézz ide!

Ahhoz az ajtóhoz lépett, amely mögött a leány rejtőzött, kinyitotta, és bekiáltott:

- Kisasszony, fáradjon ki! Örvendetes meglepetés vár önre!

Az előlépő leányt a földön fekvő indiánhoz vezette, és megkérdezte:

- Ismeri? Remélem, emlékszik még rá! Tudja, hogy kicsoda?

- Ravasz Kígyó! - kiáltotta Judith megdöbbenve. - Hát legyőzte?!

- Úgy bizony! Most láthatja, mekkora hős legújabb szerelmese. Többé nem látja a napot.

- Meg akarja ölni? - kérdezte megborzadva a leány.

- Micsoda durva kifejezés! Hát nyersen gyilkosnak kell neveznie engem, csak azért, mert a föld alá temetem, s úgy földöm be, hogy hamarosan elaludjék? Ha aztán sohasem ébred föl, az már az ő dolga.

- Tehát élve eltemeti?!

- Igen, mondhatjuk így is, ha ez megnyugtató.

- Szörnyeteg!

- Ne dühödjék föl! Nyomban bebizonyítom, milyen lovagias lélek vagyok! Méghozzá igen jószívű! Ön szereti ezt a vörös úriembert, és ő is vonzódik önhöz. Lehetővé teszem tehát, hogy halála előtt két-három órát együtt lehessen önnel. Nyújtsa ide a kezét, hogy hátul összekötözhessem. Félek ugyanis, hogy jószágommal visszaélne, és eloldozná imádóját.

A leány visszahőkölt.

- Hát azt hiszi, hogy büntetlenül tehet akármit?! Nem fél, hogy a jumák bosszút állnak főnökükért?!

- Eszükbe sem jut. Nem is sejtik, hogy én tüntettem el. Mutassa a csuklóját!

Kíváncsi voltam, mit tesz a leány. Hiszen a férfi kezében ott láthatta már a szíjakat. Tudta viszont, hogy itt rejtőzöm, és segítségemmel kiszabadulhat. Ezért aztán rövid habozás után, bölcs megfontolással odanyújtotta mindkét kezét.

- Gúzsba verhet! Büntetését úgysem kerülheti el.

- Próféta akar lenni, Judith? Csapnivaló rossz foglalkozás.

Hátrakötötte két karját, és belökte a sötét helyiségbe; a leány nyugodtan tűrte. Melton az indiánt is becipelte, majd rájuk zárta az ajtót, és kétszeresen elreteszelte. Aztán fülét az ajtóra tapasztva hallgatózni kezdett. Lámpája fénye eközben megvilágította arcának ördögi vigyorát. Kisvártatva beszállt a ládába, majd egy lelógó zsineggel jelzést adott, és fölhúzatta magát. Lassan eltűnt a fény, s az a zaj is megszűnt, amit a láda okozott azzal, hogy időnként az akna falához ütődött.

Bevallom őszintén, Meltont eddig sokkal éberebbnek és okosabbnak hittem. Nekem szemet szúrt volna Judith viselkedése. Gyanúsna tartottam volna, hogy ilyen nyugodtan fogadja ezt az alávalóságot. Megpróbáltam volna földeríteni ennek okát. Az, hogy Melton mindezt elmulasztotta, nem vallott igazán éles elmére.

A mimbrényó fiú mind ez ideig szótlan maradt, mostani viselkedésem azonban annyira meglepte, hogy tovább már nem bírt hallgatni. Amikor a farakás mögül fölemelkedtünk, kijelentette:

- Miért engedte el Old Shatterhand ezt a gazembert?

- Mert úgysem menekülhet a kezem közül. Rémülete később majd megkétszereződik.

Gyertyát gyújtottam, és az ajtóhoz mentem, hogy kinyissam. A leány, aki nyilvánvalóan hallgatózott, azonnal kilépett.

- Hála Istennek! Már féltem, hogy nem jön vissza.

- Mindig állom a szavamat. Elmondott már mindent a főnöknek?

- Nem, még semmit sem. Nem tudtam szólni az aggodalomtól. Hallotta, mit mondott Melton?

- Minden szavát értettem.

- Milyen könnyen fölfedezhette volna önt! S akkor ismét a hatalmába kerültem volna.

- Nem hiszem. Ravasz Kígyót akkor hát majd én világosítom föl. Milyen szerencse, hogy Melton legyőzte! Ezzel olyan ütőkártyát adott a kezembe, amellyel szemben minden fáradozása kárba vész.

Az indiánhoz lépve, elvágтам kötelékeit. Ravasz Kígyó gyorsan fölpattant, és a leányhoz fordulva megkérdezte:

- Ki ez a sápadtarcú?

- Vörös testvérem nyomban megtudja, hogy ki vagyok - válaszoltam Judith helyett. - Testvérem nem érthette meg azt, amit Melton ennek a fehér leánynak mondott, hiszen számára ismeretlen nyelven beszéltek. Megkérdezem tehát: vajon tisztában van-e azzal, amit Melton vele tenni szándékozott?

- Meg akart ölni. Itt lent elevenen el akart temetni, mert csak halálom után érezhette volna magát biztonságban.

- És mi lett volna a fehér leánnyal, akit Ravasz Kígyó asszonyává akart tenni?

- Meghalt volna. Ugyanúgy pusztult volna el, ahogy a többi sápadtarcú, akik közül senki sem pillantja meg többé a napvilágot.

- Vörös testvérem ebben téved. Már az elkövetkezendő nap reggelén valamennyien meglátják a napot. Kivezetem őket az aknából.

- Én hogyan jutok ki az aknából?

- Még kérded? Csak meg kellene várnod, amíg Melton ismét lejön. Mivel gyanútlanul jönne, nagyon könnyen meglephetnéd és legyőzhetnéd. Erre azonban nem lesz szükség. Én Ravasz Kígyót és a fehér leányt más úton vezetem ki az aknából. Akkor aztán asszonyává teheti a leányt, és építhet neki palotát.

Látszott rajta, hogy számára nemcsak minden szavam, hanem ittlétem is rejtély. Mulattatott az az arckifejezés, amellyel rám bámult.

- Fehér testvérem tud olyan kivezető utat az aknából, amelyet én nem ismerek? - kérdezte. - Azt is tudja, hogy szeretem Fehér Virágot, és miket ígértem neki? Megmondaná végre, hogy kicsoda?

- A jumák Tave-salának neveznek.

- Old Shatterhand! - hördült föl, hátralépett, és úgy bámult rám, mintha kísérletet látna. - Old Shatterhand itt, a mi bányánkban!

- Ha nem hiszed el, kérdezd meg Fehér Virágtól!

- Old... Old Sha... Shatterhand, törzsünk ellensége!

- Tévedsz, nem vagyok törzsöd ellensége.

- De hiszen megölted Kis Száját, legnagyobb főnökünk fiát.

- Rákényszerített. Meg akarta gyilkolni ezt az előtted álló ifjú mimbrényó harcost, bátyjával és nénjével együtt.

- Nagy Száj esküvel fogadta, hogy megöl.

- Tudom. De hát ok ez arra, hogy te is halálos ellenségem légy? Vívjon csak meg Nagy Száj egyedül, ha valami baja van velem! Kiszabadítottalak, és ezzel bizonyosságát adtam, hogy nem vagyok a jumák ellensége. Mind a negyven harcosodat elfogtuk...

- Mindet... elfogtátok?! - ismételte csodálkozva. - Hol vannak?

- Azok a mimbrényók őrzik őket, akik Winnetounak, az apacsok nagy főnökének vezérlete alatt visszatérésemre várnak. Én ezzel a fiatal harcossal együtt lovagoltam ide, hogy kikémleljem Almádent.

Továbbra is leírhatatlan ábrázattal bámult rám. Nem tudott válaszolni arra, amit mondtam. Így folytattam:

- Az Almádent őrző jumákat könnyen legyőzhetnénk, de nem kívánom vérüket ontani. Ravasz Kígyó feleljen! Barátom akar-e lenni, vagy továbbra is ellenségem marad?

Az előttem álló indián már tegnap is, amikor Judithtal beszélt, becsületesnek látszott, és mostani viselkedése is jó hatást tett rám. Tekintetéből hűséget és becsületességet olvastam ki. Néhány pillanatnyi töprengés után így válaszolt:

- Nekem azt parancsolták, hogy legyek Old Shatterhand ellensége, és teljesítenem kellene ezt a parancsot. Ezzel szemben Old Shatterhand engem is és Fehér Virágot is megmentett a halálból. Ez arra kötelezne, hogy a barátja legyek. Nem tehetem tehát sem azt, amit megparancsoltak, sem azt, amit a szívem sugall. Nem leszek sem ellensége, sem barátja Old Shatterhandnek. Azt tehet velem, amit akar.

- Helyes! Testvérem nagyon világosan beszélt. De vajon valóban elfogadja-e majd azt, amit róla határoznak?

- Elfogadom. Itt biztos halál várt rám. Vedd hát el az életemet, nem védekezem!

- Nem kívánom az életedet. Hajlandó vagy foglyomnak tekinteni magadat? Meg kell, hogy kötözzek ahhoz, hogy biztos lehessen felőled?

- Akár megkötözöl, akár nem, mindaddig melletted maradok, amíg azt nem mondod, hogy ismét szabad vagyok. Segítségedre azonban nem lehetek.

- Helyes, ebben megegyeztünk. Foglyom vagy, és minden utasításomat teljesítened kell.

Judith hátrakötözött kezét is eloldoztam, majd elindultam, hogy megkeressem a többi foglyot, valahol a másik ajtó mögött. Benyitottam, és egy újabb kamrában találtam magamat; ebből három folyosó nyílt.

A levegőt itt lényegesen rosszabbnak éreztem. Orromat kénszag csapta meg. A három folyosó közül csak az egyiket zárták el, a kétretereszes ajtóra a börtönöknél szokásos módon kicsi, külön is kinyitható ablakot szereltek.

Amikor ezt kinyitva betekintettem, orromat azonnal visszarántottam, mert bentről szinte kibírhatatlan bűz áradt felém.

A dögletes szag csak erősödött, amikor a két reteszt félretolva, az ajtót szélesre tártam. A kitóduló nehéz párákhoz képest a rossz hírű kivándorlók hajók fedélközének poshadt levegője mindenesetre friss hegyi szellőnek tetszett volna.

Az alacsony folyosóban csak görnyedten lehetett közlekedni. És mégis mennyi embert zsúfoltak itt össze! A férfiak, nők és gyermekek az ajtó közelében egymás hegyén-hátán heverték.

Amikor meglátták gyertyám fényét, fölemelkedtek. Hallani lehetett láncaik csörgését. Kéz- és lábbilincseiket ugyanis láncokkal kötötték össze. A gyermekek rémülten sikoltottak föl, az asszonyok kenyerért könyörögtek, a férfiak pedig dühös kiáltásokkal felém tolongtak, hogy félrelökjenek, és kiszabaduljanak szűk börtönükből.

Megrázó pillanatokát éltünk át valamennyien. Bilincsbe vert, leláncolt ökleiket reám emelték. Szerencsére néhány biztató szó elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy fenyegető dühük barátsággá változzék.

Amikor megismertek, fölujjongtak, és láncaik ellenére ölelgetni kezdtek. Mindenki kezét akart rázni velem, és néhányan sírva fakadtak örömükben. Sokáig tartott, amíg végre annyira megnyugodtak, hogy kérdéseimre válaszolni tudtak.

A főnök mindezt távolabbról nézte. Amikor kissé lélegzethez jutottam, élt az alkalommal, és hozzám lépett.

- Az előbb azt mondtam, hogy Old Shatterhand nem várhat tőlem segítséget. Valamit azonban mégis elárulok. A kulcsokat, amelyekkel a bilincseket ki lehet nyitni, oda, a fal hasadékába rejtették.

A nyomorúság e látványa még ezt a félvad indiánt is megrendítette. Jó szíve kényszerítette arra, hogy elárulja ezt a fontos dolgot.

Egyik rab segített a másiknak, s így öt perc sem telt belé, a lecsatolt bilincsek máris halomba rakva ott heverték az egyik sarokban.

Az emberek megszabadulásuk első örömteli pillanataiban ügyet sem vetettek a főnökre, most azonban hirtelen fölfigyeltek rá. Ismerték, és tudták róla, hogy a jumák egyik vezéréként milyen komoly mértékben járult hozzá szenvedéseikhez. Bosszút akartak rajta állni. Alig bírtam visszatartani őket. Ott helyben meg akarták lincselni. Végül azért mégiscsak hallgattak rám, mert megmagyaráztam nekik, hogy a főnök túszként nagyobb hasznunkra lesz.

Ezután valamennyien elindultunk a kiindulási pontként használt barlangunk felé.

Én, aki a menet végén haladtam, kimászás után betemettem a lyukat. A kanyargós vízmósáson át, a sziklatömböt megkerülve végre aztán mégiscsak eljutottunk a barlangba, amely valamennyiünk számára elegendően tágasnak bizonyult.

Közben három óra lett. Tudtam, legfőbb ideje, hogy elintézzem Meltont. Még virradat előtt el kellett ugyanis hagynunk Almádent. Ezért minden megbeszélés nélkül kiválasztottam a tíz legerősebb férfit, s ezek azután a mimbrényó fiúval együtt elkísértek.

A magasba vezető utat nem kellett keresgelnünk.

Az aknaház ablakaiból kiszűrődött a benn égő gyertya fénye. Semmiképpen sem tévedhettünk el. Lépéseink zaját egyáltalán nem tompítva, egyenesen a házhoz mentünk, és az ajtón villámgyorsan benyomultunk. Bár az eddig lustán heverésző három indián azonnal fölugrott, mégis elkéstek. Még mielőtt ellenállhattak volna, lerántottuk őket, és mindhármat saját övével kötöztük meg. Szájukat is kipeckeltük, majd olyan távolra cipeltük őket, hogy a házból kitekintve ne vehessék észre őket. Tíz fehér kíséromet örként melljük ültettem.

Bár úgy éreztem, a mormont egyedül is el tudnám fogni, biztonság kedvéért a mimbrényó fiút mégis magammal vittem. Ebben a helyzetben jobban számíthattam rá, mint a legtalpraesettebb fehér kíséromre. Azok nem edződtek még hozzá a Vadnyugat kemény törvényeihez.

Az aknaházban talált kis lámpák egyikét meggyújtottam, és mellényem legfelső gombjára akasztottam. Így szükség esetén kabátommal bármikor eltakarhattam.

Amikor a létra aljához értünk, az akna egy kiszélesedett, négyzet alapú helyiségébe jutottunk. Itt, a mélyebbre vezető akna fölött találtuk meg a csörlőt. Nagy átmérőjű tengelyét, amelyre a lánc tekeredett, lendkerékkel lehetett forgatni. A negyedik falból nyílt a lakásba vezető folyosó. Rövid hallgatóság után - a legcsekélyebb zajt sem hallottuk - nesztelen léptekkel elindultunk.

Kis lámpásomat eltakartam, és csak időről időre hagytam, hogy keskeny csíkban megvilágítsa az előttünk lévő területet. A hosszú folyosó úgy rémlett, mintha a világ végére vezetne. Egyszerre aztán jobbról is, balról is feltűnt egy-egy ajtó. Nyílásukat lelógó gyékényfüggönyök takarták el.

Alig értünk közelükbe, máris hangokat hallottam. A bal oldali ajtó mögött beszélgettek. Nesztelenül odasurrantam, és kissé félrehúztam a lelógó gyékényt. Mivel bent gyertya égett, az egész helyiséget áttekinthettem.

A meglehetősen tágas terem bal sarkában tarka pokrócokkal födött fekhelyet láttam. A közepén álló gyalulatlan asztalon két revolver és egy kés hevert. Az asztal mellett néhány, lécekből összeszegelt zsámoly barnállott. Jobbra a falon két puska s egy nagy bőr tölténytáska lógott. Melton az asztal mögött ült, és egy elképesztően rút indián nővel beszélt. Amikor bepillantottam, Melton a már sokszor említett keverék nyelven éppen ezt mondta:

- Miért érdekel annyira, hogy mit teszek majd vele? Talán sajnáljátok?

- Hogy sajnáljuk-e? - kérdezte a némbor recsegő hangon. - Inkább örülünk! Ő sem szánna minket...

Nyilvánvalóan Judithról folyt a szó.

- Akkor valószínűleg még jobban örültök majd, ha közlöm veletek, hogy soha többé nem jön fel. Ismét egyedül maradtok, nem lesz úrnőtök. Ha hűségesen szolgáltok, gazdagon megjutalmazlak benneteket.

- Señor, bízunk abban, hogy állja a szavát. Bárcsak sikeresen vehetné föl a harcot ellenségeivel!

- Ó, azoktól nem félek, azok teljesen örültek, ha Almádenbe merészkednek. Egyébként nem is érhetnek ide, mert elébük megyünk, amint jelentést kapok róluk a felderítőktől. Az utolsó emberig lemészároljuk őket.

- Úgy hallottuk, hogy Winnetou is és valami nagyon vakmerő fehér harcos is velük van. A fehér harcost nem ismerem, de Winnetouról tudom, hogy nem hagyja könnyűszerrel legyőzni magát. Az ő ravaszsága mindenkién túltesz. Mi lesz, ha harcosainkat elcsalogatja, és aztán a védtelenül maradt Almádenbe siet?

- Ez nem sikerülhet neki. Ám ha ez mégis bekövetkezne, ti akkor is tudjátok, mit kell tennetek...

Nem akartam tovább hallgatózni, hiszen az idő sürgetett. Félretoltam hát a függönyt, és beléptem.

- Ebben óriásit téved, Master Melton, mert mi már itt is vagyunk.

Szavaimmal egyidőben fölkaptam az asztalon heverő két revolvert és a kést, majd úgy álltam meg, hogy Meltonnak mellettem kelljen elhaladnia, ha a puskáihoz akar jutni. A mormon úgy megdöbbsent, mintha kísértet jelent volna meg előtte.

- Old Shatterhand! Ezer ördög! - kiáltotta. - Akkor Winnetou is itt van!

Az indián szipirtyó nyomban nekilódult, hogy kirohanjon. Abban a pillanatban beugrott az ifjú mimbrényó, és megragadta a nőt, hogy el ne szökhessen. A néember ekkor indiánul kiáltott többször az ajtó felé. Figyelmeztetése nyilvánvalóan a vele lakó indián nőnek szólt.

Nem ügyelhettem azonban erre, mert Meltont kellett szemmel tartanom. A mormon, mivel más fegyver nem akadt a keze ügyébe, zsámolyát ragadta föl, és azzal rontott rám. Dühödtén káromkodott, és az ülökével akart fejbe sújtani. Én azonban oldalt ugrottam, elgáncsoltam, aztán úgy a falhoz vágtam, hogy aléltan a padlóra zuhant. Közben künn a folyosón fölhangzott a másik nő hangja. Egyelőre ezzel sem törődhettem, mert Melton kezdte összeszedni magát. Torkon ragadtam hát, de a gazfickó veszettül dulakodott velem.

Bár bizonyára magam is elbántam volna vele, mégsem ártott, hogy mimbrényó társam, a vénasszonyt gyorsan gúzsba verve, segítségemre sietett. Míg én szilárdan fogva tartottam Meltont, addig az ifjú a sarokban heverő lasszók egyikével először a lábát kötözte össze, majd a testéhez kötözte két karját is. Amikor a mormont elintéztük, kíséremhez fordultam:

- Maradj itt! Én kinézek, mert ott, úgy sejtem, történt valami.

Abban a pillanatban, amint a szobából kiléptem, hallottam, hogy a lánc csörögni kezd. Odarohantam. Az aknalejárónál, a csörlő mellett, ott állt a másik banya. Tüstént láttam, hogy a láncot erős, összefont szíjjal erősítették a csörlő tengelyéhez. Még mielőtt megakadályozhattam volna, az öreg nő késével elvágta ezt a szíjat.

A lánc nagy csörömpöléssel hullott az akna mélyébe... egyelőre senki sem hozhatta föl onnan.

Most fogtam csak föl Melton előbb mondott szavainak értelmét. Azt mondta: „ti akkor is tudjátok, mit kell tennetek”. A létra csak a csörlőig vezetett, aki lejjebb akart ereszkedni, annak a szállítóládát kellett használnia. Ha ez láncával együtt lent hever, akkor legalábbis hosszú időre lehetetlen a mélybe jutni. A foglyok addigra föltétlenül elpusztulnak. A halottak pedig nem mondhatnák el, ki vitte oda le őket.

Megborzadtam.

Micsoda szerencse, hogy megtaláltam a titkos tárnát!

Arra a gondolatra, hogy a fölfedezett kiút nélkül szerencsétlen honfitársaim most reménytelen helyzetben odalent lennének, végigfutott rajtam a hideg.

Akkor észrevettem, hogy az öreg nő a létrán át ki akar jutni a szabadba. Azonnal visszarántottam, s abba a szobába vonszoltam, amelyikben Melton feküdt. Amikor a mormon megpillantott minket, feszült, aggodalmat tükröző szemmel fordult a szipirtyó felé, és megkérdezte:

- A lánc lent van?

- Lent! - bólintott rá vigyorogva az asszony.

Melton rekedten fölnevetett, majd gúnyos hangon így szólt:

- Az ördög tudja, miképpen jutott ide, master. Bár engem sikerült meglepnie, célját mégsem érte el.

- Melyik célomat? - kérdeztem látszólag elfogulatlanul.

- Ezt ön is jól tudja. Természetesen őrizkedem minden olyan kijelentéstől, amelyet később terhelő bizonyítékként fölhasználhatna ellenem.

- A Hacienda del Arroyo munkásait keresem. Hol vannak?

- Semmi pontosat nem tudok róluk. Útban lehetnek Almáden felé.

- Miért dobatta a láncot az aknába?

- Én? Láthatta, hogy ez az asszony tette. Kérdezze meg tőle! Én azonban arra kérem, hogy engem engedjen szabadon. Almáden az enyém, itt én vagyok az úr. Ha birtokháborítást követ el, vállalnia kell a következményeit.

- Lárifári! Azt, hogy vajon valaha ismét szabad lehet-e, majd a bíróság dönti el.

- Bíróság? Ön meghibbant! Hol van itt bíróság?

- Már közeledik. Kivizsgálják, hogy ki bérelte föl a jumákat a Hacienda del Arroyo megtámadására és fölperzselésére. A munkások után is kutatnak majd.

- Kívánom, hogy mielőbb találjanak rájuk - mondta nevetve. - Legyenek szerencsésebbek nálam, mert én nem láttam őket!

- Föltétlenül találkoznom kell velük. S akkor ön is örömmel meggyőződhet egészségi állapotukról.

Szavaim közben arcán többször ördögi vigyor suhant át. Biztosra vette, hogy a munkások az akna mélyén rekedtek, mert így válaszolt:

- Valóban örülnék, Sir, mert akkor bebizonyosodna, hogy magánlaksértést követett el. És megfizet, amiért erőszakoskodott velem!

- Természetesen megfizetek. Nos, mint a haciendero utódja, nyilván itt rejtegeti a honfitársaim által aláírt szerződéseket meg a Don Timoteóval kötött és Uresben aláírt adásvételi szerződést is. És remélem, még más iratokat is találok.

- Csak keressen! Kíváncsi vagyok, hogy szemtelen szaglószervét hová dugja, és honnan húzza majd vissza eredménytelenül.

Először a rajta lévő ruha, majd a fekhelye közelében fölakasztott holmi zsebeit kutattam át. Hiába. Mivel a legvalószínűbb helyeket utoljára akartam hagyni, kimentem, hogy a többi termet is átvizsgáljam. A Wellerek szobájában semmit sem találtam. A két indián nőében és

Judithéban legalább élelmiszer akadt. Amikor üres kézzel tértem vissza, Melton gúnyosan megkérdezte:

- Hozza már, master, azt, amit talált, ugye? Hiszen kétség sem férhet ahhoz, hogy Old Shatterhand mindig azonnal rálel arra, amit keres!

- Fiatal kísérőm majd megteszi helyettem azt, ami még hátravan.

A kutatást átengedtem a mimbrényó fiúnak, és én kizárólag Meltont figyeltem. Minden nyomozó tudja, hogy házkutatás esetén a vádlottat elsősorban az arckifejezése és a szeme árulhatja el.

Eleinte bizakodó tekintettel figyelte a mimbrényót, de nyugalma annál inkább csökkent, mennél közelebb jutott társam a fekvőhelyhez. Amikor az a takarókhöz ért, köhintettem egyet. Az ifjú azonnal elfordult, és Melton arcán nyomban észlelhettem a megkönnyebbülés jeleit. Mivel ezt a játékot többször megismételtük, s az eredmény mindig ugyanaz lett, biztosra vehettem, hogy a rejtkehely a fekvőhely közvetlen közelében lehet. Egyelőre befejeztettem a kutatást, mert azt akartam, hogy leletünkről Melton semmit se tudjon.

Amikor a bitang észrevette, hogy a mimbrényó fölhagy a további próbálkozásokkal, ismét gúnyolódni kezdett. Nem törődtem vele. Őt s az időközben megkötözött két indián nőt a mimbrényó felügyelete alatt visszahagytam, én magam pedig kimentem a reám várakozó tíz munkáshoz. Az elfogott vörösök őrzésére egyetlen ember is elegendő volt, és így kilencet magammal vihettem. Ezekkel először is fölhordattam a nők szobáiban talált élelmiszert. Az öregasszonyok szobájába az élelmiszer helyére beraktuk a három megkötözött indián őrt. Mikor mindezt elvégeztük, a tíz fehért az élelmiszerral együtt visszaküldtem a barlangba.

Ezután visszatértem Melton szobájába. A mimbrényó fiú segítségével a két öreg nőt az örökhöz, a mormont pedig Judith szobájába cipeltük.

Aztán nekiláttam a fekvőhely alatti padló átvizsgálásához. Nem kellett sokáig kopogtatnom a ledöngölt földet, rövidesen kongó hangot hallottam. Amikor késemmel eltávolítottam onnan az agyagot, kőlapra bukkantam, alatta üreg tátongott. Ott találtam meg azt, amit kerestem: bőr levéltárcát; hogy tartalmát a nedvességtől mennél jobban megvédje, gazdája becsavarta még viaszosvászonba is.

Tűzetes átvizsgálásával most nem akartam időt veszteni, csak futólag pillantottam bele, kinyitása után. Több levelet és okmányt láttam benne: a honfitársaimmal kötött szerződéseket és a hacienda adásvételi szerződését is. Oldalrekeszében tekintélyes összegű papírpénzre akadtam.

A tárcát zsebre dugtam, s az üreget ismét betemettem. A fekvőhely takaróit is a helyükre raktam. Aztán a kis vörössel kivittük a szabadba Melton fegyvereit. Őt magát utoljára hagytuk, és hogy ne kiabálhasson, száját kipeckeltük. Mivel ellenkezett, letről lasszó segítségével húztuk föl az aknaházba. Ezután a létrát használhatatlanná tördeltük.

Melton fegyvereit magunkhoz véve, el akartunk indulni lefelé. Ehhez azonban előbb a mormon lábát szabaddá kellett tennünk, és rá kellett vennünk arra, hogy velünk jöjjön.

Először vonakodott, de aztán jobb belátásra tért. Szépen lesétált velünk egészen addig a sziklaszögletig, amelyiknél nemrég kihallgattam Ravasz Kígyót és Judithot. Itt jó erősen, hogy meg se mozdulhasson, sziklaszállhoz kötöttük. Nem akartam ugyanis, hogy már most meglássa a kiszabadított munkásokat és az általa megcsalt főnököt.

A barlangba érve, honfitársaimat égő gyertyák és fáklyák mellett evés közben találtuk. A kiéhezett emberek tíz társuk visszatérése után azonnal nekiestek az élelmiszernek. Étkezés után megmondtam nekik, hogy azonnal el kell hagynunk Almádent: legfőbb ideje ennek, mert napfölkeltkor már messze kell járnunk innen. Mindenki örült.

Először a lovakat vittük ki. Úgy intézkedtem, hogy felváltva a leginkább legyöngülteket ültessék rájuk. Vezetésüket a kis mimbrényóra bízta, mert én Meltonnal külön, bizonyos távolságra lemaradva akartam követni őket. Ravasz Kígyónak hátrakötött kézzel a lengyel és német munkások közt kellett menetelnie.

Amikor az utolsó ember is elhagyta a barlangot, a nyílást betemettük.

A „SÁTÁN” BILINCSBEN

Amint eltávoztak honfitársaim, Meltonhoz mentem, hogy magammal vigyem. Ellenkezés nélkül követett. A sötétség miatt szíjat kötöttem a dereka köré, s annak másik végét magamhoz erősítettem.

Lassan elmúlt az éjszaka, s derengeni kezdett a hajnal. Amikor már az egész látóhatár megvilágosodott, megállapíthattuk, hogy Almáden eltűnt a szemünk elől. Honfitársaimat sem láthattuk. Azt akartam, hogy megpillantásuk Melton számára meglepetés legyen. Foglyomat futásra ösztönöztem.

Azon a ponton, ahol nyugatra kellett fordulnunk, messze mögöttünk, a látóhatár szélén hosszú, sötét csíkot vettem észre. Melton előrenézett, s ezért ebből semmit sem látott. Eddig szótlanul jött velem, most azonban, kimerülve a futástól megkérdezte:

- Hová hajszol ilyen ütemben? Talán a Hacienda del Arroyóra?

- Természetesen oda, drágalátos masterem! - válaszoltam.

- De hiszen ez kerülő! A helyes út sokkal északabbra vezet. Az önhöz hasonló, tapasztalt prérifutónak tudnia kellene ezt.

- Számomra az lenne a tévút. Hiszen éppen ezért szeretné, ha arra mennék. Ott északon tartózkodnak a jumák, ott vezet a haciendáig kiépített hírláncuk, és ott leselkedik Weller, aki indiánok kíséretében azért lovagolt ki, hogy Winnetout és engem megtaláljon.

Rádöbbsent, hogy átláttam rajta, ez fölbosszantotta. Hogy mérgét kifűjja, gúnyosan kifakadt:

- Old Shatterhand, aki nagy hősnek kiáltja ki magát, fél!

- Az óvatosság nem gyávaság, master. Őszintén beismerem, jelenlegi vállalkozásomat szerencse kísérte, akkora, hogy nagyságát ön egyelőre fölfogni nem képes.

- Ohohó - kacagott föl csúfondárosan -, tökéletesen tisztában vagyok vele! Két ember a sok-sok indián ör ellenére behatol Almáden belsejébe, s kihoz onnan engem! Ez mindenképpen elképesztő szerencse! Ám minden azért mégsem sikerült. Sem a lengyel, és német munkásokat nem találta meg, sem azt, amit a szobában keresett. Mostantól kezdve pedig még inkább fogynak az esélyei. Weller addig nem nyugszik, amíg fiát ki nem szabadítja. A jumákkal együtt megtámadja önt. Azt tanácsolom tehát, ne húzzon ujjat velem.

- Wellerrel hiába fenyeget. Fiát már nem szabadíthatja ki, mert Herkules megfojtotta. Szerencsére annak különösen kemény a koponyája, és neki a puskatussal rámért ütés meg sem kottyant. Ég a bosszúvágytól azonban. Most arra vár, hogy az öreggel is úgy bánthasson el, mint a fiával!

Melton döbbsenten reám meredt, majd fölkiáltott:

- Meghalt a fiatal Weller? Lóvá akar tenni?!

- Az óriás markában fulladt meg, s ezt a sorsot az öreg se igen kerülheti el. Attól tehát, hogy a jumákkal együtt nekünk esik, csöppet sem félek. Egyébként is az indiánok, ha eddig nem, hát akkor rövidesen rájönnek majd arra, hogy ön nem valami megbízható barát.

- Szeretném tudni, hogy miért! - mondta gúnyolódva.

- Ravasz Kígyó miatt.

- Hogyhogy? Ő a leghűségesebb szövetségesem, és ön ellen Weller rendelkezésére bocsátja minden harcosát.

- Úgy, úgy! Én viszont azt hiszem, hogy az indiánok táborában nemcsak az ön eltűnéséről beszélnek majd, hanem Ravasz Kígyóéról is. Vagy nem tudná, hogy a főnök hirtelen távozott?

- Nem értem. Távozott? Hová?

- Le az aknába!

Szavaimra olyan hirtelen rántotta felém az arcát, mintha pofon ütötték volna. Tágra nyílt szemmel és tátott szájjal bámult rám. Aztán megkérdezte:

- Az aknába? Hogy érti ezt?

- Lent az aknában bezárták. Ugyanaz tette, aki a szépséges Judithtal is hasonlóan bánt.

- Judithtal? - kérdezte elvékonyult hangon.

- Igen, Judithtal. A leányt valami Melton nevű egyén az aknába csalta, s ott bezárta.

- Ember, észnél van?

- Teljes mértékben! Bezárta a leányt, hiába fenyegetőzött azzal, hogy Ravasz Kígyó nyomoz majd utána. Mert ön legyőzte a Judith után érdeklődő főnököt is, az aknába szállította, és bezárta ugyanabba a lyukba, amelybe előzőleg a leányt dugta.

- Úgy tesz, mintha mindentudó lenne!

- Olyasmiről beszélek, amit láttam és hallottam.

- Hogyan? Micsoda?! - kérdezte félelemtől remegő hangon, kidülledt szemmel. - Látta és hallotta? Akkor lent kellett lennie az aknában!

- Lent is voltam.

Révedező szemmel újból reám bámult, úgy dadogta:

- Hogyan jöhetett volna föl?

Nem akartam megmondani neki az igazat, válasz helyett én is kérdeztem:

- Nem mászhattam föl a szállítóláda láncán?

- Nem! Mert azt a dolog elvégzése után teljesen föltekertem!

- Úgy?! Valóban?! Nos, elszólta magát. Beismerte gaztettét.

- Teringettét, igaza van! Sokra azonban nem megy vele! Senki más előtt meg nem ismételtem. A Sátánnal állhat szövetségben, de ne nagyon bízzék benne! Az ördög megbízhatatlan szövetséges!

- Ez igaz. Nyilván épp elégszer tapasztalta már. Most is cserbenhagyta.

- Téved! Ne képzelje, hogy reménytelenül ki vagyok szolgáltatva. Nem távolodtunk még el túlságosan Almádentől és a jumáktól. Nyomainkat megtalálják, és követnek bennünket. Önt elkapják, engem pedig kiszabadítanak.

- Ne higgye, hogy ez olyan egyszerű! Nos, legyen. Itt maradunk, és megvárjuk a jumáit. Majd meglátjuk, vajon hajlandók-e megtámadni engem az ön kedvéért. Még arról is lemondok, hogy a lábát újra megkötözzem. Jövetelük esetén eléjük szaladhat.

Leültem mellé. Ő köpött egyet, aztán lefekve elfordult tőlem. Ennek örültem, mert így a közeledőket sem láthatta. Azok rövidesen olyan közel értek, hogy már az arcukat is ki lehetett venni.

Annyira megközelítettek minket, hogy hallhattuk már lépteik zaját is. Melton ekkor fölemelkedett és megfordult. A következő pillanatban talpra ugrott, és úgy bámult a közeledőkre, mintha kísértetek lennének.

- Mennydörgős mennykő!... Hát kik jönnek itt?! Átkozott gazember! Te valóban az ördöggel cimborálsz!

Szavait őrzöngve sziszegte felém, majd ahogy összekötözött kézzel csak futni tudott, elrohant. Nevetséges szökési kísérlete láttán nyugodtan helyemen maradtam, és nem üldöztem. Fölösleges is lett volna, hiszen a már csak negyven lépésre lévő munkások azonnal fölismerték a menekülőt, és hangos ordítással utánvetették magukat. Az ifjú mimbrényó nem tartott velük, hanem nevetve kiáltotta felém:

- Lekötözött szárnyal a madár sem jut messzire.

Az üldözők élén Judith és Ravasz Kígyó haladt. A főnök megkötözött kézzel rohant ugyan, de futásának szárnyakat adott a Melton megpillantásakor föllobbant düh. Néhány lépéssel meg is előzte az üldözöttet. Aztán hirtelen megfordult, és teljes erővel nekirohanva, földre döntötte Meltont.

A kétszer is fölbukfencező bitang kísérletet sem tehetett arra, hogy föltápaszkodjék, mert a főnök nyomban rávetette magát, és a torkát kezdte szorongatni. A két megkötözött kezű férfi birkózni és hemperegni kezdett.

Ekkor a vörös segítségére odaérkezett Judith. Fölindultságában a leány elvesztette minden nőiességét. Üvöltött, és ökölbe szorított kézzel verte Meltont. Akkor értek oda a többiek is, és szintén nekiestek a mormonnak. Meltont pillanatokon belül ordító emberi gomolyag vette körül.

Mivel most már az élete is veszélybe került, odasiettem, hogy ütlegetésének véget vessek. Amikor áttörtem az őt körülvevő embergyűrűn, láttam, hogy a földön hever, néhányan leszorítják, Judith pedig körmeivel éppen az arcát készíti ki. Elrántottam a leányt, és haragosan rákiáltottam:

- Mit művel?! Hiszen úgy marcangolja, mint valami fűria.

- Ez a gazember megérdemelné, hogy kikaparjam a szemét! - lihegte kifulladásra.

Újból neki akart esni. Én azonban ellöktem, és a körülállókhoz fordulva kijelentettem:

- Senki se emeljen többé kezét rá! Az én foglyom. Ígérem, nem kerül el büntetését. De aki most nem engedelmeskedik nekem, annak velem gyűlik meg a baja!

Erre mindenki visszahúzódott. Fölemeltem Meltont. Az állatian üvöltő, habzó szájú emberből csak úgy dőlt rám az érthetetlen szitok. Irtózatos haragjában és féktelen dühében csak dadogni tudott. Ennek az őrzöngésnek úgy vettem véget, hogy betömtem a száját. A megfulladástól való félelem végre lecsillapította.

Ravasz Kígyó, aki ledöntötte Meltont, és aki szorosan fogva tartotta, amíg a többiek oda nem értek, a bántalmazásban már nem vett részt. Büszkén félreállt, bár szemében ott izzott az engesztelhetetlen gyűlölet tüze. Amikor mindenki megnyugodott, hozzám lépett, és megkérdezte:

- Mit tesz Old Shatterhand ezzel az áruló sápadtarcúval?

- Egyelőre nem tudom. Még meg kell beszélnem Winnetouval.
 - Szükségtelen, hiszen az apacsok főnöke mindig helyesli Old Shatterhand döntéseit. Ők ketten egyek, s amit az egyik akar, mindig azt akarja a másik is.
 - Milyen céllal mondja ezt Ravasz Kígyó?
 - Javaslatot szeretnék tenni fehér testvéremnek. Jöjjön velem félre Old Shatterhand!
- Olyan messzire mentünk, hogy Melton ne hallhassa azt, amit beszélünk. Itt az indián megkérdezte:
- Megmondaná nekem Old Shatterhand, hogy vajon hazugnak tart-e engem?
 - Bár vörös testvérem neve bizalmatlanságot kelthetne, én mégis azt hiszem, hogy Ravasz Kígyó az igazságot szereti, és sokkal büszkébb annál, hogy árulást kövessen el.
 - Testvérem igazat mondott. Köszönöm. Azt akartam közölni, hogy szeretnék békét kötni vele, nemcsak a magam, hanem harcosaim nevében is. Kész vagyok egész törzsem nevében elszívni a békepipát Old Shatterhanddal.
 - Helyes. Vörös testvérem közölje kívánságait!
 - Csak kettőt kérek. Először is azt, hogy Fehér Virág, azaz Judith az asszonyom lehessen, és Old Shatterhand ne ellenezze ezt.
 - Semmi kifogásom sincs ellene. Mi a másik óhajod?
 - Meltont akarom!
 - Vörös testvérem Meltont is megkaphatja. Én viszont azt kívánom, hogy a törzseddal kötött béke a velünk lévő összes sápadtarcúra is kiterjedjen.
 - Ravasz Kígyó ezzel egyetért.
 - Másodszor azt kívánom, hogy a béke barátaimra, a mimbrényókra is terjedjen ki.
 - Ha azt akarod, hogy őket is kíméljem meg, akkor ennek fejében néhány újabb kívánságomat is teljesítenetek kell.
 - Ezeket tartsd meg magadnak! Ahogy a helyzet most áll, a mimbrényók nálad sokkal jogosabban szabhatnának föltételeket. Elfelejtetted, hogy Winnetou vezeti őket, és én is segíték nekik! Eddig sem féltünk háromszáz harcosodtól! Most, hogy te a foglyunk vagy, még kevésbé féltünk. Egyébként nem is te vagy az egyetlen, akit elfogtunk. Azt a negyven juma harcost is foglyul ejtettük, akiket a hacienda és Almáden közt állítottatok föl. Gyors Hal is köztük van. Ha fenyegetőzni merészkednétek, agyonlőnénk őket.
- Ez az utóbbi közlésem megdöbbenetete. Mivel maga elé bámulva sokáig tűnődött, folytattam:
- Egyébként sem maradhattok sokáig itt, mert az Uresből ideirányított szekereket, a rajtuk lévő élelemmel és egyéb rakománnyal együtt hatalmunkba kerítettük.
 - Uff! Akkor itt nem lesz mit ennünk. Készletünk legföljebb két napra elegendő. Ha ez elfogy, akkor vagy éhezünk, vagy elhagyjuk ezt a vidéket!
 - Így van. Eddig nem is sejtetted, mennyire tehetetlenek vagytok. Mi voltaképpen már csak az öreg Wellert akarjuk elfogni, de ha nem egyezünk meg, akkor először elveszük a lovaitokat, aztán pedig, amint megérkezik Erős Bölény több száz mimbrényójával, egész törzsedet kiirtjuk. Te magad persze Meltonnal és Wellerrel együtt bíróság elé kerülnél, s ott több évi börtönre ítélnének.

Egy szabad indiánt több évre becsukni! A vadon fia ennél szörnyűbbet el sem tud képzelni! Ravasz Kígyó testén is végigfutott a dermesztő rémület. Gyorsan határozott tehát:

- Belátom, hogy testvéremnek igaza van. Terjedjen hát ki a béke a mimbrényókra is. Van még más föltétele is Old Shatterhandnek?

- Egyelőre nincs. További javaslataimat majd tanácskozás közben terjesztem elő. Föltételezem ugyanis, hogy Ravasz Kígyó addig úgysem szívja el velem a kalumetet, amíg nem beszélt legidősebb harcosaival.

- Igen, őket be kell vonnom a tanácskozásba. Követre lesz szükségünk. Kit küld el értük fehér testvérem?

- Az ifjú mimbrényót.

- Majd elküldöm vele a vampumomat: szíjra felfűzött kagylópénzeimmel bizonyíthatja, hogy mindaz, amit harcosaimnak mond, igaz. Hívja ide azt az öt tapasztalt harcost, akiknek nevét megadom. Fegyvertelenül jöjjenek, és ezzel mutassák ki, hogy szívükben nem forralnak gonoszat.

Az ifjú mimbrényó mindenre kiterjedő utasítást kapott, aztán Winnetou lován elszáguldott. Honfitársaim Meltont középre véve letelepedtek. Én viszont félrehúzódtam, hogy a megtalált levéltárca tartalmát átvizsgáljam.

Először a pénzt számoltam meg. A fickó a vártnál jóval nagyobb összeget harácsolt össze. Harmincezernél valamivel több dollárt találtam a tárcában. Tovább kutatva, megtaláltam a munkásokkal kötött szerződésekkel együtt azt is, amelyik a Hacienda del Arroyo megvételéről szólt.

Az okmányokon kívül előkerültek levelek is. Elolvastam őket. Legtöbbjüket Utahból írták, de akadtak olyanok is, amelyek San Franciscóból származtak. Valamennyi azt bizonyította, hogy Melton a mormonok megbízásából jött át Mexikóba, és itt nagyobb földterületet kellett számukra szereznie. Három levélből az is kiderült, hogy szövetkezett a Wellerekkel: a területszerzést becsutén eszközökkel kívánták elvégezni, s eközben nagy vagyont akartak szerezni saját maguknak is.

Egyetlenegy olyan levél akadt, amelynek tartalma elütött a többitől. Mivel borítéka hiányzott, a feladás helyét és pontos idejét nem állapíthattam meg. A tinta frissességéből azonban annyit mégis megtudhattam, hogy a levelet nem írhatták túl régen. A „Dear uncle”-nak, tehát kedves nagybácsinak szóló levél eleje teljesen ártatlan közléseket tartalmazott. Befejező része azonban fölkelte figyelmemet. Ez a következőképpen hangzott:

...Ha azt kérdezed, miből élek, akkor megnyugtathatlak, hogy jól megy a sorom. Szerencsésen játszom, és ráadásul még olyan barátot is találtam, akinek duzzadt pénztárcája számomra mindig megnyílik. Emlékszel még arra a gazdag hadsereg-szállítóra, akivel Saint Louis-ban ismerkedtünk meg? A fickó német származása ellenére megjátssza a jenkit. Eredeti Jäger nevét az angolos Hunterra változtatta. Mostanában tudtam meg, hogy cipészinasként jött odaátrol, és ostobasága ellenére, szerencsés házasságával jól menő üzlethez jutott New Yorkban. A déli államok elleni háborúban lábbeliket és más holmit szállított a hadseregnek, s ezzel rengeteg pénzt szerzett.

Most már nem dolgozik. Beteg. Csak azzal törődik, hogy vagyonának szörnyű kamatait állandóan a tőkéhez csapja, bár erre igazából semmi szüksége. Felesége meghalt, s egyetlen fiacskájának, egyetlen örökösének nélkül is jutna annyi, hogy megéljen belőle. Bár az öreg rettenetesen fösvény, s odaát maradt szegény rokonainak még soha egyetlen fillért sem küldött, fiát mégis olyan majomszeretettel imádja, hogy még csak szemrehányást sem tesz neki, ha az ablakon szórja ki a pénzt. A fiú, mivel apja ezzel is meg akarta tagadni német származását, a furcsa Small nevet kapta. Ez a csinos, elkényeztetett fiatalember jellem és akaratereő szempontjából gyöngé, de azért nem rossz. Egyáltalában nem ismeri az embereket, s annyira hiszékeny, hogy mindenkit, aki piócaként pénztárcájához tapad, igaz barátnak tart. Na de majd én kinyitom a szemét! Persze úgy, hogy az számomra előnyös legyen. Kiismertem gyöngéit, és máris nagy hatással vagyok rá.

Azt kérde, miképpen ismertem meg ezt a Small Huntert, aki számunkra zsiros falat lehet? Nos, nagyon különös módon! Amikor ideérkeztem, az első pincér rögtön Mr. Hunternek szólított. Aztán egymás után mások is így tettek. Végre egy hangversenyen bemutattak ennek a Mr. Hunternek. Amikor találkoztunk, csak bámultunk szótlanul. Megtévesztően hasonlítottunk ugyanis egymásra! Méghozzá nemcsak az alakunk és az arcunk hasonló, hanem a hangunk is. Így aztán ha hozzá hasonlóan lassan és ingadozva járok, még legbizalmasabb barátait is becsaphatom. Ez a furcsa véletlen, amelyet persze minél nagyobb mértékben hasznosítani akarok, készítette arra, hogy azonnal barátságába fogadjon. Nagyon tetszik neki, hogy állandóan összetévesztenek vele. Barátságunkat már most is ki tudom használni. Annyit nyerhetek tőle, amennyit csak akarok.

Ragaszkodik hozzám, és úgy bánik velem, mintha ikertestvére lennék. Most arra kér, hogy legközelebbi hosszabb útjára kísérjem el. Egyik legnagyobb szenvedélye ugyanis az utazás. Egyébként fukar apja pedig a hatalmas költségek ellenére sem von meg tőle semmit. Nemcsak az Egyesült Államokat barangolta be, hanem járt már Kanadában és Mexikóban is, sőt Brazíliába és Angliába is eljutott. Most a Kelet vonzza, oda szeretne menni. Én persze minden örömmel rábeszélem erre az utazásra, hiszen ebben az esetben megtalálhatnám apámat, akinek Old Shatterhand miatt külföldre kellett szöknie, s aki, ahogy Te is tudod, odaát Észak-Afrikában keresett menedéket.

Most két tanártól reggeltől estig törökül és arabul tanulunk. Háremtörténeteket olvasgatunk, és közben fehér rabszolgákat és fekete rabszolganőket rajzolgatunk a falakra. Mivel Small igen tehetséges, és útitervét komolyan veszi, mindkét nyelv elsajátításában gyorsan halad. Nekem pedig akár tetszik, akár nem, példáját követnem kell. Még néhány hónap, s mi az öregtől kapott csekkekkel zsebünkben úton leszünk az Atlanti-óceánon át.

Mindezt azért írtam le ilyen részletesen, mert a Te találékonyságodban bízom. Tőled várok tanácsot arra vonatkozóan, hogy szerencsés helyzetemet - különösen a kettőnk közti valóban elképesztő hasonlóságot - miképpen tudnám a magam hasznára legjobban kamatoztatni. Válaszolj tehát minél előbb, és írd meg, miképpen vélekedsz a dolgról! Leveledet ne ide, hanem az előző címemre küldd! Ebben az esetben ugyanis biztosra vehetem, hogy nem kerül illetéktelen kezekbe.

*Szerető unokaöcséd
Jonathan*

A levélíró apjának tehát miattam kellett külföldre szöknie! Ez csak Melton fivére lehetett, hiszen őt üldöztem Fort Uintahtól Fort Edwardsig. Fogságba juttattam ugyan, de rövidesen sikerült elmenekülnie, és nem tudott nyomára akadni a rendőrség. Most ebből a levélből megtudtam, hogy Thomas Melton odaát, Észak-Afrikában van. Small Huntert pedig hamis barátja részéről komoly veszély fenyegeti. Szívesen figyelmeztettem volna, hiszen apja mégiscsak honfitársam. Sajnos, sehogy sem sikerült. Ráadásul apja címét sem tudtam. Ezt a levelet ennek ellenére magamhoz vettem. A többit bűnjelként akartam átadni a jogtudornak.

Éppen amikor a levéltárcát összezárva ismét zsebembe süllyesztettem, hívott magához jelekkel Melton. Szájából kivettem a pecket, hogy meghallgassam kívánságát. Ütésektől és karmolásoktól földagadt arca visszataszító látványt nyújtott.

- Sir, hová küldte az ifjú indiánt? - kérdezte. - Én is tudni szeretném, hogy titokban miben állapodott meg a főnökkel!

- Miért hallgatnám el? Békét kötök Ravasz Kígyóval.

- No és miféle feltételeket szabott?

- Önt ki kell szolgáltatnom.

- Master, ezt nem teheti meg! - kiáltotta, és rémületében félig fölemelkedett. - Gondoljon arra, hogy ebben az esetben mekkora felelősség hárulna önre! Önre, akinek olyan érzékeny a lelkiismerete!

- Csinálhatnám persze a dolgot másképpen is. Hogy lelkiismeretemet semmi se furdalhassa. De ha futni hagynám, a főnök már a következő pillanatban nyakon csípné.

- Hogyhogy? Hiszen a foglya! Vagy valóban szabadon akarja engedni? Az lehetetlen, azt nem teheti! Legalább ne most! Csak akkor engedje el, ha már biztonságban leszek! Szabadságát nyomban arra használná föl, hogy rajtam bosszút álljon.

- Neki minden oka és joga megvan ehhez, nekem viszont a legcsekélyebb okom és jogom sincs ahhoz, hogy önt megvédjem tőle.

- Beérhetné azzal a büntetéssel, amit eddig mért ránk!

- Azt mondja: ránk? Kire gondol?

- Rajtam kívül a fivéremre, akit nyomorba döntött! Annak idején Ford Edwardsba hurcolta!

- Ó, arra a hamiskártyásra gondolt, aki Fort Uintahban agyonlőtt egy tisztet és két katonát? Az a fivére volt? Ezt inkább elhallgathatta volna, hiszen igazán nem hangolhat elnézésre ez a rokonság.

- Akkor nézze a dolgot a saját szempontjából! Gondoljon arra, hogy fivérem már a saját sorsa miatt is a legádázabbul gyűlöli! Ha megtudja, hogy mit tett velem, nem nyugszik majd addig, amíg mindkettőnkért bosszút nem áll.

- Nem félek tőle. Eltűnt. Nyoma veszett.

- Látszólag! De még mindig itt van.

- Hol?

- Ezt persze nem mondom meg. Tartózkodási helyét egyedül én tudom.

- Még két másik személy is tudja.

- Kik?

- Én és unokaöccse, Jonathan.

- Jo... - csak a név első szótagját tudta kinyögni. Hosszú ideig reám bámult, és csak aztán folytatta akadozva:

- Ki... ki mondta ö... önnek, hogy ne... nekem van unokaöcsém?

- Ez mellékes. Az olyan családot, amilyen az öné, szemmel kell tartani, nehogy minket vagy másokat károsodás érjen.

- Ne fontoskodjék! Ha nem hazudott, akkor mondja meg, hogy hol a fivérem!

- Az Atlanti-óceán túlsó partján.

- Az A... atlanti? Mit akar ezzel mondani?

- Azt, hogy a fivérét Keletről kell elhoznia, ha azt akarja, hogy rajtam bosszút álljon. De most jut eszembe, hogy önnek mégsem szükséges odamennie, hiszen Jonathan éppen most készül Keletre. Vele üzenhetne érte.

- Jo... Jonathan Keletre? Álmodik, ugye?

- Lehet! De még mást is álmodtam. Olyasmit, amire nem is gondol. Álmodtam valami Small Hunterről, aki törökül és arabul tanul, s aki a közeljövőben fukar apjának néhány csekkjével át kíván kelni az óceánon. Ez a fiatal master talán együtt utazik az ön unokaöccsével.

Olyat rándult, mintha föl akarna pattanni, de hát kötelékei nem engedték. Dühében felém köpött, és ingerülten fölordított:

- Ördögök száza bújnak beléd! A pokol nyeljen el!

Azzal oldalára fordult, hogy ne kelljen többé reám néznie. Én visszatértem előbbi helyemre.

Utunk Almádentől jelenlegi táborhelyünkig azért tartott sokáig, mert kerülőt téve, először dél felé mentünk. A jumák táborától azonban légvonalban legföljebb egyórányira távolodtunk el. Számításom szerint a fiatal mimbrényó kitűnő lován ezt a távolságot negyedóra alatt megtehetette.

Telt-múlt az idő, de a fiú nem mutatkozott. Amikor már majdnem két óra is eltelt, az északi látóhatáron föltűnt öt vagy hat gyalogos indián, de a mimbrényót nem láttam köztük.

Hol maradhatott? Most már nagyon nyugtalanított ez a kérdés.

A közeledőkön látszott, hogy a hozzájuk lovagolt mimbrényó nyomait követik, mert tekintetüket a földre szegezték. Amikor már elég közel értek hozzánk, Ravasz Kígyó fölemelkedett, és ugyanezt tettem én is. Fölismertek minket, gyors léptekkel igyekeztek felénk. Körülbelül kétszáz lépésre tőlünk megálltak, és lerakták késeiket, íjait és dárdáikat.

Úgy tettek, mintha észre sem vennék, hogy megkötöztem Ravasz Kígyó kezét. Tisztelettel tekintettek rám, de közben honfitársaim csoportját is alaposan szemügyre vették. Meltont egyetlen pillantásra sem méltatták. Ezt jó jelnek tekintettem. Abból, hogy a mormont ennyire semmibe vették, arra következtettem, hogy az ifjú mimbrényó sikeresen végezte el feladatát, és a jumák belátták Melton hűtlenségét. Azért, hogy bizalmamat megmutassam nekik, leoldoztam főnökük kötelékeit, és kijelentettem:

- Vörös testvéremnek szabad férfiként kell részt vennie a tanácskozáson. Ez azonnal megkezdődhet, amint megtudtam, hogy az ifjú mimbrényó miért nem jött vissza.

Az egyik juma így válaszolt:

- Nyugat felé lovagolt, hogy Wellert üldözze.
- Wellert? - kérdeztem. - Ezt rosszul tette, hiszen a fickó úgysem menekülhet előlünk. Rám kellett volna bíznia.
- Old Shatterhand híres harcos, az én tetteim pedig jelentéktelenek. Bocsássa meg tehát, ha most mégis más a véleményem. Weller végleg meg akart szökni.
- Hogyhogy? Hiszen a mi földerítésünkre indult.
- Többé már nem tér vissza. Éppen akkor jött meg, amikor a mimbrényó átadta nekünk főnökünk üzenetét.
- Hogyan fogadta a hírt?
- Először szinte megnémult a rémülettől, aztán pedig azt követelte, hogy azonnal induljunk el Old Shatterhand és sápadtarcú honfitársai ellen. Mi ezt természetesen megtagadtuk, hiszen megkaptuk Ravasz Kígyó üzenetét, és tudtuk, hogy rövidesen békét kötünk.
- Miért nem fogtátok el?
- Mert egyelőre barátunk és szövetségesünk. Nem tartóztathattuk föl tehát, de a mimbrényót sem akadályozhattuk meg abban, hogy utána lovagoljon.
- Harc lesz hát köztük, s ezt szívesen megakadályoznám.

Erre már a főnök válaszolt:

- Old Shatterhand nyugodtan itt maradhat, mert a mimbrényó távozása előtt azt mondta, hogy csak üldözni akarja Wellert. Arról nem esett szó, hogy harcolni is akar vele. Ez az ifjú korát meghazudtoló módon higgadt.

Mintha az események nyomában a beszélőt akarnák igazolni, először lövés dördült el, majd amikor északnyugatra, a hang irányába néztünk, ott vágató lovas tűnt föl. Nem egyenesen haladt, hanem jobbra-balra kanyargott.

Kisvártatva megjelent a gyors lovú üldöző is. Nem férhetett kétség hozzá, hogy az előbbi Weller, a másik pedig az ifjú mimbrényó. A menekülő időnként rálőtt üldözőjére golyói azonban mindig célt tévesztettek. Hébe-hóba az ifjú mimbrényó is lőtt egyet-egyet, főleg ha látta, hogy Weller jobbra vagy balra ki akar törni.

Meg kellett könnyítenem a mimbrényó dolgát, és ezért nyeregbe pattanva eléjük siettem. Amikor Weller észrevett, paripáját a végsőkéig meghajszolva próbált egérutat nyerni dél felé. Ez persze nem sikerülhetett neki, mert kitűnő hátasomon két percen belül már nemcsak utolértem, hanem meg is előztem. Eléje kerülve megállítottam lovamat, és puskámat vállamhoz emeltem.

- Le a lóról, Master Weller, különben golyóval szedem le!

Dühösen föl kacagott, majd paripáját oldalra fordítva, megcélzott fegyverével. Lövése eldördült ugyan, de golyójának még a szelét sem éreztem.

Elszámította magát.

Amikor a lövés után visszafordult, a mimbrényóval találta magát szemben. Az ifjú is megállította lovát, és ő is rászegezte puskáját. A két tűz közé szorult Weller most már csak arra menekülhetett, amerre a mimbrényó kezdettől fogva terelni akarta... A mi táborunk felé.

Elindult hát, és közben sarkantyúját úgy vágta lova oldalába, hogy a szerencsétlen állat fájdalmasan fölnyihogott. Honfitársaimnál nem akadt fegyver, ők tehát nem állíthatták meg, ezért aztán én magam eredtem a nyomába lóhalálban. Elhatároztam, hogy saját kezűleg csípem nyakon.

Weller kétszövű puskájának egyik töltényét már az előbb kilőtte. Vágtatva követtem, de nem olyan gyorsan, hogy azonnal utolérjem. Előbb rá akartam venni, hogy kilője puskája másik csövét is. Ezért újból rákiáltottam:

- Álljon meg, master, különben lepuffantom!

Fenyegetésem bolondját járatta vele, megfordult, és rám lőtt. Láttam, hogy puskája csövét pontosan irányítja felém. Mivel most nem járt túl messze tőlem, indián módra lebuktam lovam oldala mellé, majd amikor a lövés elsüvített fölöttem, újra főlegyenesedtem és utánavágtattam.

Puskáját már nem tölthette újra, ezért eldobta, és revolverét rántotta elő. Erről a fegyveréről megfeledkeztem. A legnagyobb örülség lett volna továbbra is arra törekednem, hogy kézzel ragadjam meg. Ráparancsoltam tehát:

- Dobja el a revolverét, különben valóban tüzelek!

Nem engedelmeskedett, hanem várt, hogy közelebb kerüljek, s így biztosan eltaláljon. Vágtató lovam kengyelébe fölállva, növeltem a célzás biztosságát, majd elsütöttem karabélyomat. Weller fölördített, és lehanyatló kezéből kihullott a revolver. Néhány másodperc múlva karabélyomat hátamra vetve már mellette is ügettem. Mindkét karomat feléje nyújtva, áthajoltam hozzá.

- Álljon meg! Különben én röpítem ki a nyeregből!

Amikor megragadtam, hogy lerántsam, előkapta másik revolverét, és gúnyosan fölnevetett.

- Az nem megy olyan könnyen, Master Shatterhand! Nem ön kapott el engem, hanem én önt!

Azzal rám akarta sütni revolverét. Ez azonban nem sikerült neki, mert bal kezemmel kiütöttem kezéből a fegyvert, jobb öklömmel pedig alulról fölfelé úgy állon vágtam, hogy feje hátracsuklott. Ezután mindkét ló kantárszárán rántottam egyet... s nyomban megtorpantak. Lerántottam a nyeregből. Zsákként zuhant a földre, és ott lehunyt szemmel fekve maradt. Nyitott szájából vér szivárgott.

Kezét saját övével megkötöztem, majd elvettem tőle levéltárcáját és azt az erős, horgolt selyemerszényt, amelynek szemei közül aranyak csillogtak elő. Többi holmiját, órájával együtt, nála hagytam.

Közben megérkezett az ifjú mimbrényó is. Leugrott a nyeregből, fölszedte az eldobott puskát meg a két revolvert. Kis idő elteltével Weller éledezni kezdett. Amint kinyitotta szemét, mérgesen reám förmedt:

- Ember, engedj szabadon, különben pórul jársz!

Hangján érződött, hogy elharapta a nyelvét. Nyilvánvalóan fogai közé került, amikor állon vágtam.

- Üres fecsegés! - válaszoltam. - Álljon föl, és jöjjön velem!

- Eszemben sincs! Itt maradok, amíg szabadon nem engedsz.

- Csak a lábát kellene még összekötöznöm, aztán itt hagyhatnám, hogy elpusztuljon, és tetemét keselyűk falják föl. Én azonban még akarata ellenére is emberségesebben akarok bánni önnel. Talpra hát, vagy én segítem föl!

Ellenszegült. Mozdulatlanul fekve maradt. Amikor azonban az ifjú mimbrényó puskája tusát bordái közé nyomta, káromkodva fölugrott, és elindult előttünk. Kantárszáron a három lovat is a táborba vezettük. Nagy nehezen megvédtém a bántalmazástól, majd lábát is összekötözve, lefektettük.

A jumák persze mindezt közvetlen közélről végignézhették. Az, hogy én nem ijedtem meg Weller golyójától, nem lepte meg őket, de az ifjú mimbrényó viselkedése még Ravasz Kígyót is elragadtatta. Meleg hangon kijelentette:

- Fiatal testvérem derék harcos lesz. Örülök, hogy ellenségéből barátja lehetek.

Ezután leültünk tanácskozni. A két óránál is tovább tartó tárgyalás kielégítő eredményhez vezetett.

Köteleztem magamat arra, hogy Meltont kiszolgáltatom Ravasz Kígyónak, és hozzájárulok ahhoz, hogy a vörös feleségül vegye Judithot. Cserébe minden javaslatomat elfogadták.

Egyezségünket természetesen a békepipa elszívásával pecsételtük meg. Ez azonban még mindig nem nyújtott nekem teljes biztonságot. Ehhez előbb valamennyiünknek föl kellett kerekednünk, és át kellett mennünk a jumák táborába, hogy az ott tartózkodók is szippant-sanak egyet a kalumetből. Csak ezután, amikor már ott is lezajlott a szertartás, lehettem biztos abban, hogy a megkötött egyezmény minden pontját a legnagyobb hűséggel betartják, és csak ezután gondolhattam a további teendőkre.

Átvizsgáltam Weller tárcáját és erszényét. Ötezer dollárt találtam bankjegyekben, és még körülbelül ötszázat aranyban. Ezután összehívtam azokat a honfitársaimat, akiknek meg akartam hallgatni véleményét.

Míg a kiválasztott családfők és nőtlen férfiak összegyűltek, Judithot és apját félrehívtam, majd megkérdeztem a leánytól:

- Hallottam azt, amit odaát a sziklaszögletnél a főnöknek mondott. Közölte már ezt az apjával is?

- Említette - válaszolta a férfi, leánya helyett. - Szívem leányzója elmondta nekem, milyen tisztességben részesül majd. Nagy vörös nép egyik főnökének felesége lesz.

- És ön egyetért ezzel?

- Miért ne? Ezzel mégiscsak nagy tisztességet szerez saját magának és személyemnek is. Tekintélyes és jelentős emberek leszünk nemcsak Mexikóban, hanem egész Amerikában is.

- Önöknek, úgy látszik, hamis elképzeléseik vannak arról, mekkora a politikai jelentősége egy indián törzsnek, és mekkora a polgári rangja egy főnöknek. Kötelességem megmagyarázni, hogy...

- Egyetlen szót se szóljon! - vágott közbe. - Nekem csak Judith boldogulása lebeg a szemem előtt. Mi majd uralkodunk, és leányom selyembe, bársonyba öltözhetsz. Vagy azt hiszi, hogy a főnök csak hazudta neki az aranyat és drágakövet?!

- Nem. Ebben az országban rengeteg elrejtett kincs akad. A régi mexikóiak leszármazottai ezeket titokban tartják. Miért ne tudhatna ez a főnök is ilyen rejtékhelyről? Bizonyára teljesíti ígéretét. Önöknek azonban a megfelelő mértékkel kell mérniük! Ravasz Kígyó a vadon fia, s ezért valószínűleg nem tudja, mit értenek önök palota alatt. Amikor rófról beszél, akkor

mindig hüvelykre gondoljanak. Műveltsége is hiányos, pedig leányának egyedül ez adhatná meg azt a biztonságot, amely...

- Műveltség?! Mi szükség arra? - szakított félbe ismét. - Miért lenne hiányos a műveltsége, amikor arany és drágakövek titkának birtokában van? Talán az új selyemruha nem műveltség? Akinek palotája van, annak ne lenne nagyszerű műveltsége? Mit lehet találni a szemináriumokban, a gimnáziumokban és az egyetemeken? Fából készült padokat és tintatartókat. Mik ezek azokhoz a reneszánsz, barokk és rokokó bútorokhoz képest, amelyek a kastélyokban találhatóak?! Nem, a főnök rendelkezik akkora műveltséggel, amekkorával én apósként meg lehetek elégedve.

- Ha így gondolja, akkor persze elhallgatok. Szívből kívánom, hogy ne csalódjanak! Ezek szerint önök a jumákkal maradnak. Nos, ahogy tetszik... Úgy tudom, önt és Herkulest leszámítva, a többiek valamennyien vagyontalanul jöttek át. Nekem azt mondták, hogy ön nagyobb pénzüsszeget hozott magával. Igaz ez?

- Természetesen igaz - válaszolta hengegő buzgalommal. - Finom, valódi aranyakat, szépen csengő aranyakat, selyemerszényben, amelyet Judith, az én szívem leánya horgolt nekem.

- Mekkora összeg volt?

- Négyszáznyolcvan dollár. Weller lopta el, a Weller fiú apja. Legyen szíves, és követelje vissza tőle azt a rablott holmit!

- Ez az, az erszény? - kérdeztem, és kihúzva zsebemből, eléje tartottam.

- Ez az, ez az! - kiáltotta ujjongva, és azonnal kirántotta kezemből. - Nyomban megszámolom az aranyakat. Látni akarom, vajon nem loptak-e meg!

- Ne kiabáljon úgy! Weller még nem sejt, hogy megtaláltam a pénzt! Egyelőre nem is akarom, hogy megtudja.

Egyetlen köszönő szó nélkül félrevonult, és leányával együtt lekuporodva, számolni kezdte a pénzt.

Én viszont egybegyűlt honfitársaimhoz mentem, és beszédet tartottam nekik. Kifejtettem, hogy legokosabban teszik, ha elhagyják ezt a vidéket, amilyen gyorsan csak lehet. Végül kijelentettem:

- Én innen Winnetouval együtt Texasba megyek, a Rio Pecoshoz. Azon az egészséges éghajlatú vidéken sok a jó föld. Vállalom, hogy odavezetem önöket. Tárgyalják meg a dolgot, aztán tudassák velem, hogy mit határoztak!

Kis időre eltávoztam, hogy időt adjak nekik ajánlatom megfontolására. Amikor visszatértem hozzájuk, egyikük, akit szószólójuknak választottak, kijelentette:

- Bár javaslatát jónak találjuk, és szívesen el is fogadnánk, mégsem tehetjük. Már csak azért sem mehetünk el, mert a Melton és Weller ellen meginduló hosszadalmas eljárásnál nekünk föltétlenül tanúskodnunk kell.

- Uresből jött egy főtisztviselő és három rendőr. Azok most ránk várnak. Ha ezek előtt az emberek előtt tanúvallomást tesznek, további ittmaradásukra nem lesz szükség. Milyen akadályt látnak még?

- A vad vidéket, amelyen át kell hatolnunk. Vajon asszonyaink és gyermekeink kibírnák-e ezt a vándorlást?

- Föltétlenül. Szerezhetek lovakat az indiánoktól, azonkívül vannak velünk szekerek, meg-
rakodva élelemmel és más szükséges holmival.

- Ez persze jól hangzik, de kíváncsi vagyok arra, hogy mit válaszol az alapvető kérdésre.
Nincs pénzünk!

- Ez sem okozhat nehézséget.

Ebben a vonatkozásban eddig még sohasem beszélhettem ilyen nyugodtan. Jólesett, hogy
most megjátszhattam a gazdag adakozót. Mindenki álmélkodva nézett rám, és szószólójuk
csodálkozva fölkiáltott:

- Nem okozhat nehézséget? Lehet, hogy önnek nem, de nekünk annál inkább! Mi nem
meríthetünk önhöz hasonlóan a bőség szarujából. Nekünk semmink sincs, és máris szükség-
ünk lenne pénzre. Élelmiszert kellene vásárolnunk, mert hiszen senki sem ad ilyesmit
ingyen.

- Ó, az egészet önöknek adom ajándékba!

- Valóban? Az persze már egészen más. De hát mi lesz a helyzet a lovakkal? Azokat mégsem
kaphatjuk meg díjtalanul!

- Természetesen nem. Azokat csak használatra kapnánk. Vörös barátaink apró ajándékok
ellenében szívesen kölcsönöznek hátasokat.

- Ki veszi meg az ajándékokat?

- Én.

- A mennykőbe is! Hát hirtelen ennyire meggazdagodott? Valamikor a hajónkon még holmi
éhenkórásznak látszott.

- Van annyim, hogy segíthetek önökön. Nos, menjünk tovább! Van más akadály is?

- Még hátravan a legnagyobb. Azt a földet, amelyről beszélt, mégiscsak meg kellene vennünk,
nem?

- Tőlem kapnak rá pénzt.

- Akkor hát minden gondunk eloszlott. Önnel megyünk. Ön ad nekünk pénzt a letelepedéshez,
mi pedig derekasan dolgozunk majd, és törlesztjük a kamatokat. Idővel, reméljük, a tőkét is
visszafizethetjük.

- Megálljon! Rossz úton jár. Nem kérek kamatokat, és hallani sem akarok a tőke vissza-
fizetéséről!

A derék ember csodálkozva nézett rám. Tekintetét körbejártatta, majd ismét reám pillantva,
megkérdezte:

- Igazán jól hallom?

- Ügy bizony.

- Ez szinte hihetetlen!... Hiszen ez ajándék lenne!

- Az. Ajándékként adom a pénzt, és nem kérem vissza.

- Valóban olyan gazdag, hogy ilyen nagy összeget nélkülözhet?

- Ellenkezőleg, semmi vagyonom sincs, de szerencsére most abba a kedvező helyzetbe
kerültem, hogy majdnem negyvenezer dollárt oszthatok szét önök közt.

- Negyvenezer dollárt! Egek, micsoda összeg! Honnan került elő ez ilyen hirtelen?
 - Azt nyomban megtudják, előbb azonban néhány kérdést teszek föl. Odaát mindenüket eladták, mert elbocsátották önöket. Mennyit kaptak eladott holmijukért?
 - Majdnem semmit. Mivel mindenki tudta, hogy elmegyünk, és hogy semmit sem vihetünk magunkkal, holminkért csak keveset ígértek. Ráadásul ami keveset kaptunk, azt útközben elköltöttük.
 - Önöket tehát nemcsak a hazájuktól, hanem csekélyke vagyonuktól is megfosztották. Ezért itt idegenben segítség nélkül elpusztulnának. Melton és Weller önöket gyalázatos módon csalta ebbe a szerencsétlen helyzetbe. Igazságérzetem szerint ez a két gazember köteles megtéríteni az önöknek okozott kárt teljes egészében. Amikor elfogtam őket, elszedtem tőlük a náluk lévő pénzt. Az itteni törvények szerint velük együtt a pénzt is át kellene adnom a bíróságnak. Ámde mi történék akkor? Először a dollárok tűnnének el, aztán valószínűleg a gazemberek is, hogy másutt fölbukkanva ismét elkövessenek valami gázsgot. Önök pedig egyetlen vasat se kapnának. Nem volna miből ruházkodniuk és táplálkozniuk. Úgy érzem tehát, hogy lelkiismeretem törvényei igazabbak. Az önök ügye fölötti döntés jogát ezért önkényesen saját kezembe vettem. Melton és Weller pénzt lefoglaltam, hogy önöket abból az igazságnak megfelelően kártalanítsam. Ezt itt egyetlen más bíró sem tenné meg. Helytelenül cselekedtem?
 - Nem, nem, nem! - válaszolták mindenfelől. - Jól tette!
 - Rendben van! Sem Melton, sem Weller nem tudja még, hogy a vagyonuk nálam van. Mindkettőjük pénzt szétosztom önök közt.
 - Mennyi az, mennyi az? - kérdezték.
 - Wellernél ötezer dollár volt. Meltonnál pedig harmincezernél valamivel több. Ez száz-negyvenhétezer márkánál is több.
- Először akkora csönd támadt, hogy még az emberek lélegzését is hallani lehetett, aztán azonban valamennyien fölujjongtak.
- Természetesen azonnal erélyesen leintettem őket:
- Csönd! Önökön kívül senki sem hallhatja, hogy mit beszéltünk! Bár ügyünk igazságos, mégis akadnának olyanok, akik előnytelen megvilágításba helyeznék döntésünket. Judithnak és apjának például semmit sem szabad erről megtudniuk. Ők nem olyan szegények, mint amilyenek önök. Nekik van elég pénzük, s amúgy is a jumáknál maradnak.
 - Van pénzük? - kérdezte a munkások szószólója. - De hiszen Weller elszedte az öregtől!
 - Én pedig Wellertől szedtem el, és visszaadtam nekik. Egyébként meg kell mondanom, hogy sajnos annyi, amennyit már valószínűleg fejben kiszámítottak, nem jut majd egynek-egynek.
 - Ó, hozzám hasonlóan valószínűleg mindenki gondolt arra, hogy önt mindenki előtt komoly rész illeti meg.
 - Én semmit sem tartok meg. Vannak azonban mások, akikre gondolnunk kell.
 - Mások?... Kik lennének azok?
 - Melton egy kereskedőnél árut rendelt Uresben. Ezt szállítják azok a szekerek, amelyekről már beszéltem. Azoknak a rakományát magunkhoz vesszük. Az átvételnél azonban ki kell egyenlítenünk a vételár még ki nem fizetett részét. Ezt meg kell tennünk, mert a kocsisoknak megígértem, hogy miattunk semmi kárunk sem lesz. Ami ezután megmarad, azt szétosztom önök közt.

- És milyen elv szerint?

- Úgy tudom, hogy önök közt harminc nőtlen férfi van, a többiek családosak. Szerintem nőtlen fiatalember semmi esetre sem követelhet magának annyit, amennyit nős férfi és többgyerekes családapa. Állapodjanak meg ebben egymás közt, aztán javaslatukat közöljék velem! Azt kérem azonban, hogy addig, amíg Chihuahuában az apacsok földjére nem érünk, erről az ügyről egyetlen szót se ejtsenek! Valószínűleg mindenkinek jut annyi, hogy belőle a határon túl letelepedhessék, és beszerezhesse a munka megkezdéséhez szükséges szerszámokat.

Akkor a munkások szószólója hozzám lépett, és melegen megszorította a kezemet.

- Nagyon szorult helyzetből segített ki minket. Hogyan háláljuk meg ezt?

- Úgy, hogy odaát szorgalmasan dolgoznak, és mint honfitársaim megbecsülést szereznek majd maguknak.

E szavaim után valamennyien kezet ráztak velem. Arcukat most először láttam igazán vidámnak.

A főnök, aki a tárgyalás végét várta, amikor visszamentem hozzá, ismét az iránt kezdett érdeklődni, vajon mi megyünk-e Winnetouhoz, vagy őt hívjuk ide.

- Lovagoljunk mi az apacsok főnökéhez! - ajánlottam.

Egyetértett velem.

AZ ÓRIÁS BOSSZÚJA

Lovainkat igen gyors haladásra kellett kényszerítenünk.

Szerencsére Ravasz Kígyó paripája alaposan kipihente magát, mert egyébként bizony aligha tarthatott volna lépést a mieinkkel. Olyan derekasan meghajtotta állatát, hogy amikor nyugaton a nap éppen leáldozni készült, elértük azt a pontot, ahol a minap szekereinkkel északi irányba elkanyarodtunk. Rövidesen teljesen besötétedett. Akkor megkértem a főnököt és a mimbrényó fiút, hogy álljanak meg, és csak félórai várakozás után kövessenek. Egyedül és gyalog akartam meglepni a mieinket, ezért lovamat és puskáimat két társamra bízam.

Amikor már csak tízpercnire lehettem a tábortól, füstszag ütötte meg orromat. Winnetou tehát teljes biztonságban érezte magát. Ezen egyáltalában nem csodálkoztam, hiszen tudhatta, hogy ha táborunkat bármiféle veszély fenyegetné, én arról föltétlenül értesíteném. Öröket azért mégiscsak kiállított. Ezek mellett kellett elsurranom észrevétlenül.

Nem is fedeztek föl, sikerült eljutnom egészen a lángok fényköréig. Itt már lehasaltam, és hüvelykről hüvelykre toltam előre magamat. A tisztás közepén égő tűz közvetlen közelében feküdtek a foglyok. Mimbrényó harcosok gyűrűje fogta körül őket. Tőlem jobbra a fák sötét árnyékában álltak a szekerek a szorosan hozzájuk kötött öszvérekkel. Tőlem balra, hátát a fának támasztva pihent az apacs és mellette Jumaölő. Tőlük nem messze, éppen az előtt a bokor előtt, amelyik mögött én rejtőzködtem, élénken beszélgető csoport üldögélt. Megszámoltam a mimbrényókat, és megállapítottam, hogy közülük hatan állnak őrt. Valóságos csoda, hogy átcúsúzhattam köztük!

A már említett beszélgető csoportban többek közt ott ült az öreg Pedrillo, a cingár Don Endimio de Saledo y Coralba, a jogtudor, sőt a haciendero is. Az öreg Pedrillo éppen egyik egyesült államokbeli kalandját adta elő. Arról beszélt, milyen fontos a ravaszság, és miképpen lehet furfang segítségével elkapni az éjszaka leple alatt leskelődő ellenséges kémeket.

- Sok vöröst leptem meg azon a vidéken - állapította meg az öreg -, de hozzám bizony nem sikerült odalopóznia egyiknek sem.

- Az is valami? - jegyezte meg a haciendero. - Nem gyújtunk tüzet, s akkor nem találhatnak ránk.

- Ugyan! Mit ért ön ehhez, Don Timoteo! Az, hogy vajon gyújtott-e tüzet vagy sem, a vörösöknél nem sokat számít. Most például hatan állnak őrt a bozotos körül. Ide teljességgel lehetetlen észrevétlenül belopózni.

Winnetou eddig, mint aki alszik, lehunyt szemmel ült, most azonban föltekintett, és így szólt:

- Az öreg Pedrillo ne állítson ilyeneket. Akadnak vörösök is, fehérek is, akik ennek ellenére ide tudnak osonni. Forduljon meg, és nyúljon a háta mögötti bokor alá, oda, ahol Old Shatterhand fekszik!

Igaz, csodával határos módon sikerült becserkésznem a tábort, de tízszeres csodának kell minősítenem Winnetou éberségét! Nemcsak azt vette észre, hogy a bokor mögött bujkál valaki, hanem engem is fölismert! Míg Pedrillo álmélkodva hátrapillantott, én főlegyenesedtem, és kiléptem a bokrok mögül. Aztán az apacshoz fordulva kijelentettem:

- Testvéremnek, Winnetounak semmi sem kerüli el a figyelmét. Az ő látása és hallása élesebb az enyémnél.

Amikor a derék Don Endimio de Saledo y Coralba előtt ilyen váratlanul fölbukkantam, a vézna fiatalember rémületében hátrahőkölt, és velőtrázóan felüvöltött, mintha a megtestesült ördög jelent volna meg előtte. Még a mimbrényók is megfélemedtek arról, hogy a legváratlanabb eseményeket is rendíthetetlen nyugalommal fogadják. Most fölugráltak, és úgy bámultak rám, mint valami kísértetre.

Akkor az első szekér felől is kiáltás hangzott föl. Player könyökével utat tört magának a körém sereglett emberek gyűrűjén át, és őszintének tetsző, örömteli hangon kijelentette:

- Hála Istennek, sir, hogy sértetlenül visszatért! Rettenetesen aggódtam.

- Aggódott? Miért? - kérdeztem.

- Ha szerencsétlenség éri, azt állították volna, hogy én vagyok érte felelős, mert hamisan tájékoztattam. Pedig hát becsületesen elmondtam mindent.

- Minden szava igaznak bizonyult.

Elmondtam, hogy kikémleltem Almádent, beszéltem Meltonnal és Wellerrel. Többet egyelőre még nem árultam el neki.

- Ezer szerencse, hogy eközben nem érte baleset! Ha vakmerősége balul üt ki, akkor engem most hitszegőnek tartanának.

- Lehet! Éppen ezért kijelentem, hogy mostantól kezdve teljesen megbízom önben. Szabaddá teszem hát a kezét, és visszaadom a haciendán elvett fegyvereit! Teljesen szabad!

A hajdani gazfickó öröme természetesen határtalan volt. A haciendero viszont méltatlankodva rám ripakodott:

- Mit csinál, señor?! Szabadon enged olyasvalakit, akire büntetés vár? Hiszen birtokom pusztulásáért ő is felelős! Parancsolom tehát, hogy ismét kötözze meg!

- Én viszont azt tanácsolom, fogja be a száját. Az, hogy kit tartunk továbbra is fogságban, kizárólag Winnetoutól és tőlem függ. Ezt nyomban be is bizonyítom, méghozzá azzal, hogy másokat is szabadon engedek.

Gyors Halhoz léptem, és elvágtam kötelékeit.

- Vörös testvérem szabad, fölállhat!... A mimbrényó harcosok levehetik a szíjakat a juma harcosokról. Ravasz Kígyóval békét kötöttem!

Mindenki kiabálni kezdett. Még Winnetou sem tudott teljesen közömbös maradni szavaim hatása miatt. Szorosan mellém lépve megkérdezte:

- Elszívtad a kalumetet?

- Igen. Vele és minden harcosával - erősítettem meg.

- A jumák tehát elpártoltak Meltontól?

- El. Őt és Wellert elfogjuk. A sápadtarcúak szabadok. Egyelőre Almádenben maradtak, új barátaikkal, a jumákkal. Holnap valamennyien odalovagolunk, hogy megtartsuk a kalumet ünnepét.

Winnetou erre mindkét kezét vállamra tette, és mélyen a szemembe nézett.

- Testvérem messze túltett azon, amit tőle barátai vártak. Később majd elmond mindent részletesen.

Eközben minden jumát megszabadítottak kötelékeitől. Ez persze akkora lármával folyt le, hogy a kiállított örök szükségtelennek tartották a tábor további őrzését, és társaik közé vegyültek. Így aztán Ravasz Kígyó és a mimbrényó fiú megérkezését a táborbeliek csak akkor vették észre, amikor azok már leszálltak a lóról. A mimbrényók persze azonnal ifjú törzstársuk köré gyűltek, és összevissza rikoltozva faggatni kezdtek. A kérdések és válaszok hangos zűrzavara lassan fülhasogatóvá vált.

E hosszan tartó z sivaj végül aztán mégiscsak elcsendesült. Az ifjú mimbrényót úgy ültették le, hogy az időközben erősen fölszított lángok fényénél mindenki láthassa és hallhassa. Amint elhelyezkedett, nyomban hozzá kellett kezdenie a beszéléshez. A történeteket láthatóan nagy élvezettel adta elő. Ravasz Kígyó időről időre magyarázataival kiegészítette az előadást.

Visszaérkezésünk óta Herkulesre eddig nem gondoltam, mert a háttérben maradt. Most azonban előkerült. Először csak távolról, de aztán mindig közelebb jöve figyelt. Tekintetét állandóan a kis mimbrényó ajkán tartotta. Nyilvánvalóan Judithról akart megtudni minél többet. Titkos intésemre a fiú a békefeltételekből kihagyta azt a kikötést, hogy a lánynak a főnök asszonyává kell lennie.

Így aztán Herkules egyelőre még nem tudta meg, hogy bolondos szívét mekkora csapás érte. Később, amikor a beszámoló végén a jelenlévők kíváncsisága lassan elcsitult, és valamennyien megfelelő nyugvóhely után néztünk, az erőművész a közelembbe került. Ezt azonnal föl is használta arra, hogy félrevonva tovább faggasson. Nem akartam ezt a testi erőben óriást, de lelki erőben törpét tovább is kímélni. Tanácsosabbnak tartottam azt, ha tiszta vizet öntök a pohárba. Úgy véltem, talán így is kigyógyíthatom balga szerelméből.

Elmondtam hát neki mindent, kivéve azt, hogy ki az, aki feleségül akarja venni Judithot. Tudtam: Judith jövődöbelije a vendégünk, felelőséggel tartozunk tehát mindazért, ami vele történik. A féltékeny óriásról pedig nem tételezem föl, hogy bármi csekély önuralommal fogadná a fura hírt.

Táborunkban nemsokára mély, zavartalan nyugalom uralkodott. Reggel viszont annál élénkebben folyt a készülődés, hogy folytassuk utunkat. Most fordult elő először, hogy a menetben két megkötözött fogoly vánszorgott csupán.

Az utat a nehézkes szekerek ellenére a vártnál gyorsabban tettük meg. Igaz, hogy lasszókból készített hámokkal az öszvérek elé még lovakat is fogtunk. A gyorsabb haladáshoz az is hozzájárult, hogy a teljesen sík pusztaságban sem fa, sem bokor nem akadályozta a szekerek vonulását. Még este előtt a jumák almádeni táborába értünk, ahol mind a fehérek, mind a vörösök nagy örömmel fogadtak bennünket.

Nem sokkal megérkezésünk után sajnálatos esemény történet. Az első pillanatok zűrzavarában nem tudtunk mindenkit megfelelően szemmel tartani. Amikor azonban a nyugalom némileg helyreállt, meghallottam, hogy Melton, akit ugyan elég távolra fektettek Wellertől, mégiscsak átkiált társának:

- Weller! Nézd, ott járkal Player! Őt velünk ellentétben nem kötözték meg! Hogyan lehetséges ez?

- Hol? - kérdezte a megszólított. - Lám csak, ott! Elárult minket ez a gazember?!

- Bizonyára. Különböztet őt is foglyul ejtették volna. Hej, bárcsak ne lenne megkötözve a kezem-lábam!

- Bizony, lennék csak szabad. Kiszámolnám neki a júdáspénzt!... Player, hé, Player!

- Mit akarsz? - érdeklődött Player, amikor meghallotta az izgatott kiáltást.

- Gyere csak ide! Szeretnék valamit kérdezni tőled.

Ezt a kiáltást azonban valaki más is meghallotta... Herkules. Hallottam, amint felmordul:

- Hah, az öreg Weller! Már csak ő hiányzott!

Követte Playert, oda, ahol Weller feküdt. Én is utánuk sompolyogtam, nehogy izmos barátom valami meggondolatlanságot kövessen el. Az ifjú Weller puskájától származó homloksebe gyógyult már, de hogy vajon bosszúvágya is lecsillapodott-e, az kérdésesnek látszott. Talán helyesebb lett volna, ha megakadályozom a Player és Weller közt támadt szóváltást, de hát akkor azt reméltem, hogy eközben megtudhatok valami újabbat is.

- Hát te hogy kerülsz ide?! - kérdezte Weller egészen barátságos hangon.

- Old Shatterhand meglepett és elfogott.

- Akkor nagyon vigyázatlan lehettél! No de neked jobban megy a sorod, mint nekem és Meltonnak. Te szabadon járkálhatsz. Hogyan lehetséges ez? Behízelegted magad Old Shatterhandnál és Winnetounál? Igaz?

Player habozott. Aztán így válaszolt:

- Miért cselekedtem volna másként? Mivel Old Shatterhannel és az apaccsal kerültünk szembe, szinte biztosra vehettem, hogy mi húzzuk a rövidebbet. Ezenkívül arra is rájöttem, hogy a haszon oroszlánrészét magatoknak akarjátok megtartani, nekem pedig csak a morzsákat szánjátok. Végül... azokra a szegény ördögökre gondoltam, akiknek odalent az aknában olyan gyalázatosan kellett volna elpusztulniuk. Megsajnáltam őket. Beláttam, hogy az, amit velük teszünk, súlyos bűncselekmény.

Weller arca valami sajátságosan alattomos kifejezést öltött.

- A fiammal mi történt?

- Az igazságot akarod hallani?

- Nem halok bele. Tudod, hogy nem vagyok pipogya fráter.

Ebben igaza lehetett, de azért Playerre irányított kérdő tekintetében mégiscsak ott bujkált a roppant félelem.

- Őszintén kimondom. Meghalt.

- Meghalt, meghalt hát! - ismételte Weller, és lehunyta szemét. Látszott, hogy a hír mély hatást tesz rá. Beesett arca hamuszürke lett. Kis idő múlva szemét újra kinyitotta, és tovább érdeklődött:

- Hogyan halt meg?

- Megfojtották...

- Ki?!

- ...Én! - vágott közbe az erőművész. - Azt hittétek, bitangok, hogy agyonütöttetek, de azt nem tudátok, milyen kemény a koponyám. Lázas lettem, és kábultan, önkívületben markoltam meg a fiad nyakát. Téged azonban teljes öntudattal fojtalak majd meg!

Weller újra lehunyta szemét. Vajon mi mehetett végbe benne? Amikor ismét fölpillantott, arckifejezése a vártak éppen az ellenkezőjét mutatta. Szinte meghatóan tükröződött rajta a teljes megadás. Szelíd hangon Playerhez szólt:

- Te tehát Winnetout és Old Shatterhandet mimbrényóikkal együtt idevezetted?

- Igen, ezt nem is tagadom, de ők nélkülem is idetaláltak volna.

- Lehet, de azért ezzel mégiscsak elárultál minket, s ezért vállalnod kell a felelősséget. Balsorsunk fogságbaeséseddel és árulásoddal kezdődött. Pusztulásunkat most már biztosra vehetjük, és ezért hagyatékomra vonatkozóan szeretnék valamit közölni veled. Teljesítenéd öreg barátod utolsó kívánságát?

- Ha tehetem, teljesítem.

- Megteheted. Nem követsz el vele semmi rosszat, és fáradtságodba sem kerül. Gyere közelebb!

Player kissé lehajolt hozzá. Olyan érzésem támadt, hogy intenem kellene, de aztán arra gondoltam, Weller úgysem árthat neki semmit. Kezét-lábát megkötöztük, azonkívül a jobb karja is sebesült.

- Halkan, nagyon halkan kell beszélnem. Gyere még közelebb, térdelj mellém!

Player teljesítette kívánságát, s ezzel belelépett a külsőleg megadónak látszó, de belsejében leírhatatlan bosszút szomjazó gonosztevő ravaszul kieszelt csapdájába. Weller könyökét erősen a földhöz szorítva, bokában összekötözött két lábát csípőből villámgyorsan a magasba lendítette, majd térdben szétnyitva gyorsan Player vállára ejtette, úgyhogy annak feje két térde közé került. Ezután Weller minden erejét összeszedve, térdét olyan erővel kezdte összeszorítani volt cinkostársa nyaka körül, hogy annak arca belekékült. Közben ujjongva üvöltötte:

- Lóvá tettelek, te tízszeresen bitang és százszorosan ostoba! Bosszút akarok állni, bosszút! Árulásod miatt fojtották meg a fiamat, hát most fulladj meg te is!

- Úgy van, fojtsd meg, fojtsd meg! - biztatta Melton ördögi röhögéssel.

Mindnyájan tudjuk, hogy milyen erős a felnőtt férfi térde. Ezt az erőt csak fokozta, hogy Weller bokáját összekötöztük. Így lábizmaid teljes egészében a szorításra összpontosíthatta. Egyetlen perc alatt megfojthatta volna Playert. Bár én is azonnal a szerencsétlen segítségére siettem, az óriás mégis megelőzött. Wellerre vetette magát, és hatalmas markával megragadva ellensége torkát, felüvöltött:

- Te magad fulladsz meg, ahogy már megígértem neked!

A segítségnyújtásnak ez a módja persze nem bizonyult hatásosnak, mert mennél jobban fojgott Weller lélegzete, halálfélelmében annál jobban szorította Player nyakát. Megpróbáltam szétfeszíteni a gazfickó térdét, de ehhez nem volt elég erőm. Más módszerhez folyamodtam tehát. Kirántva késemet, egyetlen metszéssel szétvágtam a hurkot két bokája közt. Így már térdét is szétnyomhattam. Player, a szegény ördög, akinek feje most szabaddá vált, vöröses-kékre duzzadt arccal, aléltnan zuhant a földre, és Weller térde most az én derekamat szorította.

- Engedje el! - kiáltottam közben az erőművésznek. - Hiszen megöli!

- Megölöm? - nevetett föl dühösen. - Ó, nem, csak megbüntettem!

Bár láttam, hogy markának szorítása egyre erősödik, mégsem tehettem semmit. Hátulról megragadva igyekeztem ugyan elhúzni, de tettét így sem sikerült megakadályoznom. Amikor végre eleresztette, áldozata élettelenül zuhant a földre. Az óriás mélyen fűsőlve kijelentette:

- Így, vége! Többé már senkit sem zár be, és senkin sem üt rajta álmában! Most majd őt falják föl a keselyűk!

Először Playert vizsgáltam meg. Szerencsére már szabályosan kezdett lélegezni. Weller azonban kimúlt az óriás markában.

- Tisztában van azzal, hogy gyilkos? Meg kellene kötöztetnem, s át kellene adnom a bíróságnak! - förmedtem rá.

- Gyilkos lennék? - válaszolta kérdően. - Lehet. Engem azonban nem ad át semmiféle bíróságnak. Itt én magam vagyok a bíró!

- Ön nem bíró, hanem hóhér. Visszataszító!

- Valóban? Mondja csak, ki akarja feleségül venni Judithot? Erősen viszket a tenyerem, hogy végre nyakon csípjem őt is.

Eszembe sem jutott, hogy megmondjam, amit kívánt. Sajnos, másvalaki közölte vele. A körénk csődültek közt ott állt Judith és apja is. Amikor az öreg meghallotta Herkules kérdését, ő válaszolt helyettem.

- Megtudhatja - kezdte pöffeszkedő hangon. - Lelkem leányzója az egyik híres indián törzs uralkodónője lesz, és királynőként csillog majd aranytól és ékszerektől.

Az erőművész döbbsen meredt az öreg arcába, majd hitetlenül csóválni kezdte a fejét.

- Indián törzs uralkodónője lesz? Hogy értsem ezt?

- Értse úgy, hogy imádott hitvese lesz Ravasz Kígyónak, a juma indiánok főnökének. Judith és én a jumáknál maradunk, önnek viszont a többiekkel együtt Texasba kell vonulnia. Mi majd kastélyban lakunk, ön pedig szánhatja a lóherét, és ültetheti a répát.

Herkules a homlokához kapott, pillantását mereven körüljártatta, majd tekintete rajtam állt meg. Panaszos nyögéssel fordult hozzám:

- Uram, vessen véget ennek a gyerekes badarságnak! Mondja meg végre az igazat! Mit zagyválnál itt össze ez a vén bolond?

Tovább már nem titkolhattam el előle a tényeket.

- Most megtudta az igazat - erősítettem meg az öreg állítását. - A főnök feleségül akarja venni Judithot. Ezt békefeltételként ki is kötötte.

- A... főnök? Képtelenség! Mondd, Judith, igaz ez, amit most hallok? Ravasz Kígyó felesége akarsz lenni?

- Igen - mondta leereszkedően bólintva a leány.

- Valóban? Nem hazugság tehát?

Megfagyott bennem a vér, mert láttam, hogy az óriás fölindultsága egyre nő. Meg akartam nyugtatni, de a leány megelőzött.

- Nem hazugság - mondta büszkén. - Eljegyeztem magamat a főnökkel. Te pedig mehatsz az utadra.

Herkules szeme kidüldet a dühtől, keze ökölbe szorult, és fürkésző tekintete a főnököt kereste. Amikor fölfedezte Ravasz Kígyót a jumák egyik csoportjában, fújtatva tört utat magának.

- Rendben van! Majd én beszélek azzal a fickóval! Ma már megfojtottam valakit, ő lesz a második!

Biztosra vehettük, hogy meg is teszi, ha sikerül elkapnia a főnököt. Utánaugrottam hát, és visszarántottam.

- Maradjon veszteg, szerencsétlen! A tényeket nem változtathatja meg. A főnök az én védelmem alatt áll! Aki hozzányúl, abba golyót röpítek!

Megfordulva felém sziszegte:

- Fickó, hagyj békén, mert különben téged kaplak a markomba! Vagy azt hiszed, hogy amiért mindenki más fél tőled, velem is kikezdhetsz?

Látszott rajta, most bármi kitelik tőle. Előhúztam hát revolveremet.

- Ha csak egyetlen lépést tesz felém vagy a főnök felé, golyót röpítek a koponyájába! Millió leányt találhat még a világon. Törödjék bele abba, amit nem lehet megváltoztatni, és igyekezzék megnyugodni!

Bár szavaimat csillapító hangon mondtam, arca mégis leírhatatlan, görcsös vigyorba torzult.

- Megnyugodni?! Igen, meg akarok nyugodni, s talán valaki más is megnyugszik majd velem együtt! Ide a pisztolyotokkal, gyáva söpredék!

A jogtudor és a haciendero éppen a közelében álltak. Mint már említettem, a derék tisztviselő állig fölfegyverkezett, és a haciendero is revolvert tűzött az övébe. Az erőművész odakapott, és szempillantás alatt két revolver birtokába jutott. Az egyiket Judithra, a másikat saját magára irányította.

A jelenlevőkből rémült kiáltás tört föl.

Én, aki már számítottam valami rendkívüli fordulatra, résen álltam. Jobb karját, amellyel Judithra célzott, elértem, és fölöttem. A golyó a körülállók fölött süvített el, és szerencsére ugyanoda röpült a következő is.

Akkor Herkules megingott, mindkét karja lehanyatlott, és félig elfordulva, lezárt szemmel a karomba hullott. Baljában tartott revolveréből ugyanis szintén kétszer tüzelt. Az első lövés csak súrolta, de a második már átütötte egyébként oly kemény koponyáját.

- Megnyugodni, megnyugodni! - sóhajtotta még. Aztán elszállt belőle az élet, s ezzel megszűnt boldogtalan szerelme is.

Lassan leeresztettem a földre. Azt, hogy közben mit éreztem, még megközelítően sem tudnám leírni. Bensőm húrjain fölhangzott szinte minden elképzelhető hang, a legharagosabbtól a legpanaszosabbig. A halott, aki a lábamnál feküdt, gyöngye akaratú, de hűsége lelkű férfi volt. Szívtelen szerelmese először hazátlanságba, aztán pusztulásba kergette.

A leány, akiért meghalt, s aki nekem élete megmentéséért egyetlen köszönő szót sem szólt, e szegény ördög számára sem talált egyetlen sajnálkozó kifejezést sem. Megfogta apja kezét, és kijelentette:

- Micsoda ostobaságot követett el! Bölcebb is lehetett volna. Nyugodtan elmehetett volna Texasba. S ha már mindenáron öngyilkos akart lenni, legalább máshol csinálta volna, ott, ahol senki sem látja. Elegem van belőle. Gyerünk!

El akarta húzni az öreget. Tovább már nem bírtam uralkodni magamon. Elhagyott a béketűrés. Dűhtől remegve emeltem föl lehajtott fejemet.

- Úgy van, tűnjék is el! Mert ha még egyszer a szemem elé kerül, akkor elfelejtem, hogy nő! Korbáccsá font lasszóval fenkelem el, de úgy, hogy legalább ott ébresszek fájó érzéseket, ha már a szíve teljesen rideg, ó, gyönyörűséges királynője a juma indiánoknak!

A fenyegetést, úgy látszik, ezúttal komolyan vette, mert amíg a jumákkal voltunk, egyszer sem mutatkozott. Később azonban, amikor más környezetben és más körülmények közt, előkelő hölgyként láttam viszont, úgy tetszett, hogy teljesen megfélemezett fenyegetésemről s a korbáccsa font lasszóról.

A most lefolyt izgalmas események miatt nem nagyon ügyelhettem Playerre. Most láttam, hogy magához tért Weller fojtogatásából. Bár még mindig a földön ült. Az egész szomorú jelenetet onnan nézte végig. Akkor föltápáskodott, hozzám jött, és megkérdezte:

- Ahogy látom, Weller meghalt, pedig ő akart engem megfojtani. Belőlem már kinyomta a szuszt, valakinek tehát meg kellett engem mentenie. Ki tette ezt, sir?

- Én vettem ki a nyakát Weller térde közül.

- Gondoltam. Amikor hozzáléptem, láttam, hogy ön aggódik értem, és hajlandó a segítségemre sietni. Sohasem felejttem el, hogy az életemet önnek köszönhetem!

- Ezt elfelejtheti, de azt az ígéretét, hogy a jövőben becsületes lesz, sohase feledje el.

- Állom a szavamat. Most már csak attól félek, hogy a haciendero és jogtanácsos barátja a megbüntetésemet követelik majd.

- Ne törődjék velük, amíg engem lát! Itt persze sokáig nem maradhat, mert ha én elutaztam, akkor végül mégiscsak elfogják, és négy nem éppen kellemes fal közé zárják.

- Ezzel tisztában vagyok. Legszívesebben átmennék önökkel Texasba.

- Bátran elkísérhet minket. Most már remélem, hogy nem vallok önnel szégyent.

- Ne tételezzen föl rólam többé semmi rosszat! Talán valamelyik átsegített honfitársánál még munkát is kapnék. Csak attól félek, hogy ehhez túl szegények. Nincs pénzük a letelepedésre, és még kevesebb van munkások fölfogadására.

- Nos, annyi pénzük még maradt, hogy abból odaát egy darabka földet vegyenek. Nem hiszem, hogy visszautasítanák. Ön jenki, ismeri az országot és lakóit. Mint ilyen hasznos lehetne számukra. Hazárdjátékokra azonban ne tanítsa meg őket, mert ha később ilyesmiről értesülnék, akkor én tekerem ki a nyakát.

- Emiatt ne aggódjék, sir! Megundorodtam már a játéktól. Játékban könnyű nyerni, de veszteni még könnyebb. A munkával szerzett dollárok azonban mindig örömet szereznek.

- No lám, milyen helyes nézetekre jutott! Ha állhatatosan kitart mellettük, hűsége rövidesen megérleli majd gyümölcsét.

- Erre esküszöm! És ha már most lenne száz dollárom, akkor még nagyobb szorgalommal dolgoznék, hogy előbb kétszáz, majd háromszáz legyen belőle. Annyiból már bérelhetnék egy kisebb farmot.

- Hm! Nekem van háromszáz megtakarított dollárom, és jelenleg nincs is rá szükségem. Nem fogadná el tőlem? Kölcsönadnám.

- Hohó, nagyon szívesen! Föltéve, hogy valóban próbára tesz.

- A kölcsönt határidő nélkül adom. Akkor adja vissza, amikor tudja. Amint átjutottunk a határon, átnyújtom a pénzt. Ott aztán bérelhet magának valamiféle birtokot. Beleegyeznek?

- Hálás szívvel köszönöm. Amíg csak élek, mindig arra gondolok majd, hogy mindent önnek köszönhetek. Főleg azt, hogy szerencsés emberként nyugodtan alhatom, és nem kell majd félnem tetteim következményeitől.

Megnyerő hangon beszélt, s úgy tetszett, hogy valóban új életet akar kezdeni. Örültem, hogy indulásához segítséget adhatok neki. Amikor végül kezét ráztunk, bensőmet boldog elégedettség járta át.

Figyelmemet akkor egy sereg, észak felől vágatva közeledő ló vonta magára. Ezekért az állatokért küldött Ravasz Kígyó követet. Naplemente előtt érkeztek meg: mire valamennyit cövekhez kötöttük, már beköszöntött az este.

A lovakat kísérő indiánok előrelátását dicsérte az a körülmény, hogy az üres málhanyergekre száraz gallykötegeket erősítettek. Így aztán több tüzet is gyújthattunk. A szekereken talált bőséges élelem pedig lehetővé tette, hogy barátságunkat kis ünnepséggel szenteljük meg.

Míg mi, mármint rajtam és Winnetoun kívül honfitársaim és a mimbrényók, valamennyien lefeküdtünk aludni, addig a jumák elmentek, hogy kifosszák Melton megüresedett sziklafészkét.

Reggel láttam, hogy mindent, amit csak el lehetett mozdítani, elhoztak onnan.

Amikor másnap fölserkentem, még mindenki aludt. Először a jó Don Endimio de Saledo y Coralbát és a kocsisait keltettem föl. A nálam lévő pénzből kifizettem a nekik járó összeget, aztán fölébresztettem a többieket is. Valamennyien azonnal hozzáláttak a lovak fölmálházásához; ezt a munkát Ravasz Kígyó irányította. Az öreg kereskedő és leánya, félve tőlem, a főnök sátrában maradt. Én magam Winnetou mellé telepedve a szorgos munkát figyeltem. Akkor két férfiú közeledett felénk. A nagybirtokos és a jogtudor jött. Látszott, valami roppant fontosat akarnak mondani... Azt, hogy ezek még egyszer hozzám fordulnak, és szemrehányásokat tesznek, biztosra vettem. A két önhitt alak először leereszkedő hangon üdvözölt minket, majd a jogtudor szigorú, hivatalos képet vágva kijelentette:

- Úgy látom, señor, hogy utazni készülnek. Hová mennek?

- Chihuahuába - válaszoltam.

- Ezt nem engedhetem meg! Követelem, hogy valamennyi jelenlévő személy velem jöjjön Uresbe! Hivatali méltósággal kötelezem, hogy önként kövessen.

- Amikor önnél jártam, és védelmet kértem az ide bevándorolt lengyel és német munkásoknak, azt állította, hogy semmi köze hozzájuk, s a segítséget megtagadta. És most, amikor kiszabadítottam őket félelmetes helyzetükből, amelybe éppen az ön nemtörődömsége miatt jutottak, most azzal áll elő, hogy mi mégiscsak az ön hivatali hatalma és méltósága alá tartozunk?

- Lengyel és német munkásai nem érdekelnek! Itt olyan dolgok történtek, amelyeket hivatalból üldözni kell. A hacienda megtámadására, az elkövetett gyilkosságokra és még sok más egyébre gondolok. Mi lesz Meltonnal?

- A jumák főnöke nyilvánvalóan megbünteti.

- Egyedül én ítélkezhetem!

- Ezt mondja meg Ravasz Kígyónak! Miért zaklat ilyesmivel engem?

- Mert ön szolgáltatta ki Meltont. Nekem kellett volna átadnia.

- Önhöz semmi közöm. Eddig csak ostobaságokat követett el! Ha most urat és parancsolót akar játszani, akkor csak kinevetteti magát. Egyetlen szavát sem akarom többé hallani!

A fickó nem is mert újra megszólalni, de helyette a haciendero avatkozott a dologba:

- Señor, ne beszéljen ilyen hangon! Gondoljon arra, hogy most az én birtokomon van! Voltaképpen csak vendég itt!

- Ó, drága señorom, híres vendégszeretetét egyszer már megízleltem, s azért köszönetet is mondok. Almáden birtokosa azonban pillanatnyilag Melton. Nos, mit óhajt hát?

- Azt, hogy jöjjön velünk Uresbe. Önnek nemcsak Melton ellen kell tanúskodnia, vádlottként a bíróság elé is kell állnia.

- Vádlottként? Hogyhogy?

- Azt majd ott tudja meg. Nem tartom szükségesnek, hogy már most közöljem. Követelem, hogy...!

Winnetou ekkor fölemelkedett a földről. Előrántotta revolverét, fölhúzta kakasát, és kijelentette:

- Szeretnék egyedül maradni Shatterhand testvéremmel. Háromig számolok. Aki akkor még itt lesz, azt lelövöm!

Azzal revolverét a két okvetetlenkedőre szegezte.

- Egy...

A jogtudor elfutott.

- Kettő...

A haciendero is utánarohant.

- A hármát már nem kell kimondanom - jegyezte meg az apacs mosolyogva. - Ha testvérem rögtön ezt teszi, sok fölösleges szót takaríthatott volna meg.

A két nyúlszívű jó messzire eltávolodva hányta-vetette meg az esetet. Később a sátra előtt álldogáló főnökhöz mentek, és úgy láttuk, tárgyalni kezdtek vele. A megbeszélés nem tartott sokáig. A főnök kirántotta egyik dárdáját, és nyelével akkorát húzott a jogtudor fenekére, hogy az szitkozódva elinalt. Don Timeteo természetesen sürgősen követte.

Bár pökhendi viselkedése miatt a haciendero többé nem érdekelt, indulás előtt még egyszer utoljára odamentem hozzá, és kijelenttem:

- Señor, itt van a Meltonnal kötött adásvételi szerződése, és itt van még néhány levél: ezek bizonyítják, hogy a fickó vétkes a hacienda fölperzselésében. Ennyi elég ahhoz, hogy birtokát visszakapja. Isten önnel! Azt tanácsolom: a jövőben legyen sokkal szerényebb és okosabb!

Ezekkel a szavakkal végképp faképnél hagytam. Természetesen a lengyel és német munkásoknak is visszaadtam szerződéseiket; nagy élvezettel tépték darabokra a papírrongyot.

Wellert és Herkulest eltemettük. Egymáshoz közel fekszenek a földben. Abban a földben, amely egyiküknek sem adta meg azt, amit keresett. Egyiktől a gazdagságot, másiktól a szerelem boldogságát tagadta meg.

E szomorú kötelességünk elvégzése után lóra szálltunk, és elindultunk. A szekerek mellett ottmaradt a nagybirtokos, a jogtudor és három rendőre, valamint Don Endimio de Saledo y Coralba, öt kocsisával. Az öreg Pedrillo harsány és vidám búcsúkiáltást küldött utánunk, s ehhez négy társa is csatlakozott. A többiek némán nézték elvonulásunkat.

JUMA-TSZIL

Az első nap estéjén magunk mögött hagytuk a kopár kősvatagot, és füves vidékre értünk. Itt aztán lovaink kedvükre legelészhettek. A harmadik nap reggelén a jumák földjét elhagyva, vitatott területre értünk. Juma vezetőink az erősen hegyes vidéken olyan tágas medence felé igyekeztek, amelynek közepén kisebb tó partján állítólag ismét kitűnő táborhelyet találunk. Amikor a nap a nyugati látóhatáron a hegyek gerince mögé süllyedt, a tágas medence déli bejáratához értünk.

Winnetou és én figyelmesen körülnéztünk. Tekintetünk a tavat körülvevő fákról a környező dús nedvű réten át azonnal a katlan északi és keleti bejáratára esett. Nyomban észrevettem, hogy velünk egy időben keletről lovas érkezett a völgybe, ám minket megpillantva, azonnal visszafordult. Winnetou egyetlen könnyed szemhunyorítással jelezte, hogy ő is fölfedezte.

Az éles eszű apacs tüstént átlátta, hogy egyelőre helyesebb, ha hallgat. Amíg én a táborverést intéztem, óvatosan átkutatta a tó környékét. Amikor földerítőútvjáról visszatért, azonnal megkérdeztem:

- Mit látott vörös testvérem?

- A kelet felől idevezető völgy torkolatánál senkit sem találtam, az északi bejárat környékén azonban fölbukkant néhány lovas.

- Az egyik csapat Nagy Száj a jumáival, a másik Erős Bölény a mimbrényóival. Vajon melyik az egyik, és melyik a másik?

- Rövidesen megtudjuk, hiszen sötétedés után mindkét csapat földerítőket küld ide. Meg kell őket előznünk. Fehér testvérem merre akar menni?

- Kelet felé.

- Akkor majd én megyek északra. Tíz perc múlva indulhatunk, mert már legföljebb ennyi idő lehet hátra sötétedésig.

Leheveredtünk hát, hogy valamit együnk, aztán, amint leszállt az alkony, fölálltunk, és elindultunk, hogy a két lovascsapathoz lopózzunk. Távozásunk senkinek sem szűrt szemet.

Még nem is jutottam túlságosan messzire, amikor gyanús neszt hallottam. Úgy hangzott, mint amikor valaki véletlenül kőbe rúg. Azonnal lehasaltam, és vártam. A közeledő harcos nem-hogy négy, de még két lépésről sem vett észre engem. Akkor fölugrottam, és mindkét kezemmel jó erősen torkon ragadtam. Keze lehanyatlott, lába remegve kereste az elvesztett talajt. Lefektettem a földre, majd megkérdeztem:

- Melyik törzshöz tartozol?

- Mi... mi... mimbrényó vagyok - válaszolta szaggatottan, levegő után kapkodva.

- Azért, hogy egészen biztos legyek a dolgomban, tovább kérdeztem:

- Hová igyekeztek?

- Almádenbe. Old Shatterhandhez és Winnetouhoz.

Tüstént elengedtem a nyakát, és fölszólítottam:

- Nézz csak az arcomba! Megismersz?

- Uff! Old Shatterhand!

- Állj föl, és vezess Erős Bölényhez!

Fölemelkedett, megfordult, és szótlánul elindult mellettem.

Amikor benyomultunk a kelet felé vezető völgybe, szokatlanul erős tücsökciripelés hangzott föl. Kísérőm hasonló hanggal válaszolt. Ezzel igazolta magát az örök előtt. Bár tűz sehol sem égett, és a völgyben meglehetősen sűrű sötétség borongott, rövidesen mégis észrevettem a nagy csapat egymás mellett üldögélő férfit. Egyikük elénk jött, és megkérdezte kísérőmet:

- Ki a társad?

- Old Shatterhand.

- Old Shatterhand, Old Shatterhand! - hallottam, amint egymásnak továbbadják.

A kérdező, Erős Bölény, boldog meglepetéssel nyújtott nekem kezét.

- Nagy kő esett le a szívemről. Aggódtam érted. Biztosra vettem, hogy nem annyira miattam, mint inkább két fia miatt aggódott, de hát apai gyöngeségét nem árulhatta el. Úgy válaszoltam tehát, hogy szorongását azonnal eloszlassam:

- Egyikünknek sem esett semmi baja. A velem lévő mimbrényó harcosok, beleértve Erős Bölény két fiát is, olyan derekasan viselkedtek, hogy csak dicsérhetem őket. Később majd elbeszélem tetteiket. Előbb azonban tudnom kell, hány harcost hozott magával Erős Bölény.

- Kétszáznál valamivel többen vagyunk - válaszolta.

- Azok a jumák, akiket fogolyként magával hurcolt, bátran haltak-e meg a kínzócsölöpön, vagy fájdalmukban gyáván üvöltöttek?

Én persze már régen tudtam, hogy Nagy Száj és emberei megmenekültek, de valamelyest meg akartam dorgálni ezt a bár derék, de kissé nyers öreget. Úgy éreztem, megérdemli, amiért föltételezte rólam, hogy Nagy Szájat szándékosan akartam megszöktetni. Hosszú habozás után megtörten bevallotta:

- A Nagy Szellem nem akarta, hogy azoknak a kutyaúrnak a halálát végigélvezhessük. Egyikük valahogy kiszabadította magát, aztán titokban eloldozta a többiek kötelékét is. Megszöktek, és ráadásul még sok lovat is elvittek.

- Ezen a hőstetteken sokáig kacagnak majd a jumák. Valamikor mennyire megharagudott rám Erős Bölény, csak azért, mert beszélni mertem Nagy Szájjal! És aztán ő maga ezt a főnököt összes fogolytársával együtt futni hagyta?

- A Nagy Szellem akarta ezt így: Olyan mély álmot bocsátott ránk, hogy semmit sem hallottunk, és semmit sem láttunk.

- Nekem más a véleményem. Ha én hibát követek el, akkor azt sohasem hárítom a Nagy Szellemre, mert Manitou hibátlan. Tudják-e a mimbrényó harcosok, hol van most Nagy Száj?

- Nem, de föltételezzük, hogy ő is Almádenbe igyekszik. Amikor megszökött tőlünk, elsiettem, hogy új lovakat és harcosokat hozzak, mert ismét el akarom fogni. Az eredetileg velem lévőket azonnal a nyomába küldtem. Azok követik a szökevényeket, és így, ha én most új harcosaimmal eléje kerülök, Nagy Száj két tűz közé kerül. Kutyaszorítóban lesz.

- Ezt ügyesen csináltad. Előző csapatod időközben valószínűleg ismét elveszi tőlük a rablott állatokat. Egyébként közölhetem veled, hogy Nagy Száj embereivel együtt annak a völgy-katlannak északi kijáratánál tartózkodik, amelyben mi ütöttünk táborn.

Röviden elbeszéltam mindazt, ami azóta történt.

Harcosai, akik körénk gyűltek, lélegzet-visszafojtva figyeltek. Amikor befejeztem elbeszélésemet, Erős Bölény örvendezve jelentette ki:

- Nem egészen ötven harcosunkkal hajtottátok ezt végre! És mindebben fiaim is részt vettek!

Mivel beszámolóm közben mindig többes számban beszéltem, és sohasem mondtam, hogy bármit is egyedül Winnetou vagy én tettem, úgy tetszett, mintha sikereink dicsőségéből mindenkit egyforma rész illette meg.

Mire visszaértem a táborba, Winnetout már ott találtam. Nyomban érdeklődni kezdtem kémútja eredménye felől. Röviden válaszolt:

- Winnetou először Nagy Száját és harcosait figyelte meg, aztán pedig az őket követő mimbrényókat.

- Micsoda? - kérdeztem meglepetten. - Hát annyira megközelítette őket?

- Old Shatterhand tudja, hogy a jumák mögött mimbrényók vannak?

- Igen, Erős Bölény közölte velem. Beszéltél is velük?

- Az észak felé vezető völgyben először Nagy Száj embereihez lopóztam. Miközben őket figyeltem, valaki elosont mellettem. Elkaptam, majd közöltem vele, hogy ki vagyok. Erre ő elmondta, hogy az a mimbrényó sereg, amelyhez tartozik, most körülbelül ezer lépésre rajtaütésre készen áll. Elmentem hozzájuk, és beszéltem velük.

- Hogyan intézkedtetél?

- Megmondtam nekik, hogy mindaddig maradjanak nyugton, amíg vagy én magam, vagy egy általam küldött követ hozzájuk nem megy. Ezután visszasiettem, hogy a dolgot veled megbeszéljem.

- Helyesen cselekedtetél. Nekünk most Nagy Száj magatartásához kell igazodnunk.

- Nem lesz hajlandó békét kötni, már csak azért sem, mert megölted a fiát. A mimbrényóknak talán még békejobbot nyújtana, de neked soha.

- Ez az ő baja, mert...

Nem is túl messziről felhangzó kiáltástól akadt el a szavam. A bokrok közül indián lépett ki, és vidám kurjantással a parton heverésző Ravasz Kígyóhoz sietett, hogy üdvözlje. Rövid tárgyalás után mindketten hozzánk jöttek. A földérintő sötét tekintettel méregetett minket, Ravasz Kígyó pedig kijelentette:

- Ez a juma harcos jelentette nekem, hogy Nagy Száj ideérkezett, és tudni akarja, kik táboroznak itt. Mivel ő törzseink legfőbb háborús főnöke, harcosaival együtt ide kell hívnom. Mit szólnak ehhez testvéreim?

- Megmondtad a felderítőnek, hogy békét kötöttünk? - kérdezte Winnetou.

- Meg.

- Abban, hogy te állod a szavadat, nem kételkedünk. Csupán azt kérdezzük, vajon Nagy Száj egyetért-e veled. Amíg ezt nem tudjuk, óvatosnak kell lennünk. Csak a völgykatlan egyik felét foglalhatják el. Addig a bükkfáig jöhetnek. Az azon túl eső rész az övék és a tiétek, az innenső a miénk. Azt, aki a bükkfa jelezte határt átlépi, lelőjük. Gyújtsanak odaát minél nagyobb tüzet, hogy jól körülnézhessenek! Beszélttem!

Ravasz Kígyó egyet s mást még megmagyarázott a felderítőnek, majd visszaküldte Nagy Szájhoz. Ezután megnyugtatóan hozzánk fordult:

- Határozzon Nagy Száj, amit akar, felőlem biztosak lehetnek.

- Akkor hívd össze embereidet. Rövid időn belül szeretnénk megtudni, hányan lennének velünk.

Az, hogy az apacsok főnöke mennyire körültekintően határozott, csak később derült ki. A jumák visszahúzódtak a bükkfától nyugatra, mi pedig - mármint rajtam és Winnetoun kívül a lengyel és német munkások, valamint a mimbrényók - a keleti oldalon maradtunk.

Helyzetünket nem lehetett veszélytelennek mondani. Odaát máris háromszáznegyven juma tartózkodott, és ezekhez rövidesen csatlakozniuk kellett a Nagy Szájjal jövő harcosoknak. A mi oldalunkon viszont a néhány jól fölfegyverzett mimbrényón kívül csak azok a fehérek álltak, akiknek harci értékét hiányos fegyverzetükön kívül még asszonyaik és gyermekeik jelenléte is csökkentette!

Első teendő gyanánt lovainkat kellett biztonságba helyezni. Amikor állatainkat a fák leple alatt összereltük a mi oldalunkra, az apacs így szólt:

- Old Shatterhand néhány harcossal vigye a lovakat a kelet felé húzódó völgybe Erős Bölényhez. Amint Nagy Száj megérkezik ide, Erős Bölény nyomuljon előre. A völgykatlanba érve találkozik majd északról jövő testvéreivel. Az egyesült sereg, a lombok fedezéke alatt, fogja körül az egész völgykatlant. Jelként a sziú indiánok harci üvöltését javaslom. Amikor ez fölzúg, a mimbrényó harcosok minden irányból törjenek rá a tó nyugati partján táborozó Nagy Szájra és embereire. Ha ez az üvöltés nem hangzik föl, akkor az azt jelenti, hogy békét kötöttünk. Ebben az esetben a mimbrényók napfölkeltéig maradjanak fekvé a tó körül.

Ennél jobb tervet nem kívánhattunk. A lovak tereléséhez hat vagy hét mimbrényót vettem magam mellé. Természetesen Erős Bölény két fiát is.

A bükkfán túl gyújtott új tűz egyre fényesebben lobogott, a miénk viszont egyre halványabban égett; Winnetou azt akarta, hogy lassan ki is aludjék. Közben titkon elindult észak felé, hogy megfigyelje a közeledő Nagy Száját. Meg kellett tudnunk, nem töri-e rosszban a fejét, és megállapodásunkat megszegve, nem ront-e egyenesen ránk.

Bizonyos idő elteltével fölhangzott a juma sereg lovainak dobogása. Röviddel azután már az emberek hangját is kivehettük. Ezzel egy időben visszatért hozzánk Winnetou, és közölte:

- Megérkezett Nagy Száj. Szerencsére azt tette, amit javasoltam. Nyomban megpillanthatták.

Odaát a tűz olyan élesen megvilágította a tóparti tisztást, hogy a bokrokból előlépő és Ravasz Kígyót üdvözlő Nagy Száj arcvonásait világosan kivehettük. Dühösnek látszott, és alvezérét kemény szavakkal illethette. Üvöltése hozzánk is átharsogott, bár szavait persze nem értettük. Azt hallhattuk azonban, hogy Ravasz Kígyó erélyesen és határozottan visszautasítja, és férfias komolysággal védelmezi eljárását.

Közben visszatért Winnetou követe is. Jelentette, hogy a két mimbrényó sereg egyesült, és Erős Bölény vezetése mellett, a medencét körülfogva, teljesen bekerítették a jumákat. Most már nyugodtan várhattuk, mi következik.

Odaát mindkét főnök magához hívta legidősebb harcosait, és aztán valamennyien a tűz mellé telepedtek.

Tanácskozásuk legalább két órán át tartott. Akkor Ravasz Kígyó fölállt, és ájtott hozzánk. Megpróbálta ugyan elleplezni bosszúságát, de ez nem sikerülhetett. Szeme zivatar utáni égre emlékeztetett, olyan égre, amelynek peremén még mindig villámok cikáznak.

- Testvéreim jöjjenek át, és hallgassák meg azt, amit határoztunk! - közölte velünk. - Nagy Száj személyesen akarja megmondani nektek.

- Hajlandók vagyunk meghallgatni, de át azért nem megyünk.

- Fél útig eljőnnétek, ha ő is eljönne odáig?

- El. Találkozzunk a bükkfa alatt, de fegyvertelenül! Én Winnetouval megyek oda, ő pedig téged hozzon magával. Más senki sem lehet jelen.

Visszatérve, legalább negyedóráig kellett Nagy Szájjal vitatkoznia, míg végre meggyőzte a nagyfőnököt.

Nagy Száj gyűlölködő tekintettel fogadott minket. Amikor melléje ültem, gyorsan összehúzta a felsőtestét borító takarót, nehogy esetleg hozzám érjen. Sötéten maga elé meredve, nyilvánvalóan azt gondolta, hogy a beszélgetést majd mi kezdjük el. Mi azonban „magas rangjára való tekintettel” az első szó kimondását reá hagytuk. Hozzá hasonló makacssággal hallgatunk. Ő időről időre reánk emelte szemét, hogy tekintetével átdöfjön minket. Mivel azonban sem átdöfni, sem szólásra bírni nem bírt bennünket, minden átmenet nélkül, hirtelen ránk förmedt:

- Nem vagyok süket, beszéljetek!

Sem Winnetou, sem én nem válaszoltunk. Így aztán kis idő múltán dörögve megfenyegetett minket:

- Winnetou és Old Shatterhand a kezembe került. Elérkezett utolsó napjuk!

- Nagy Száj viszont a mi hálókba került. Még ebben az órában embereivel együtt lemészároljuk!

- Még egyszer felhívom a figyelmeteket arra, hogy a hatalmamba kerültetek. Halljátok követeléseimet! Kiszolgáltatjátok Old Shatterhandet és Erős Bölény idősebb fiát. Nekik a kínzócölöpön kell meghalniuk.

- Mit kívánsz még ezen kívül:

- Minden holmitokat, beleértve Winnetou lovát és ezüstpuskáját is.

- Vörös testvérem, őszintén bevallom, félreismertelek. Eddig tökfilkónak tartottalak, most azonban rájöttem, hogy furfangos öreg fickó vagy! Azt nem kérdezed meg, hogy mi mit óhajtunk!

- Ti? Mit akarhattok ti?

- Téged, aki fehér testvéreim ellen szövetkeztél Meltonnal. Ha kiszolgáltatod magadat, embereid elvonulhatnak.

Erre már ingerülten rám ripakodott:

- Keselyű falta föl fejedből az agyvelőt?! Hogyan követelhetek bármit is, amikor a kezemben vagytok? Ha nem szolgáltatjátok ki Old Shatterhandet és a mimbrényó főnök fiát, rátok támadunk, és legyilkolunk benneteket az utolsó emberig!

Erre a másik juma főnök is fölállt, és az öreghez fordulva kijelentette:

- Ravasz Kígyó még sohasem szegte meg a szavát. Most is megtartom azt a szerződést, amelyet ezekkel a férfiakkal kötöttem.

Erre az öreg fölugrott, és toporzékolva üvölni kezdett:

- Parancsom szerint érvénytelen! Ki merészel föllázadni Nagy Száj ellen?!

- Én, Ravasz Kígyó. Valamennyi harcosommal együtt elszívtam a kalumetet fehér testvéreimmel. Aki az ilyen esküt megszegi, az sohasem juthat az örök vadászmezőkre, hanem csak árnyként bolyonghat céltalanul.

Ezeket a szavakat olyan hangosan kiáltotta, hogy még a legtávolabb esők is meghallhatták. Nagy Száj erre gorombán harsogva ráförmedt:

- Idegeneket akartok megvédeni testvéreitek ellen? Gyáva árulók!

Ravasz Kígyó méltatlankodva fölcsattant:

- Halljátok, harcosaim! Nagy Száj gyávának nevezett bennünket! Eltűritek-e ezt? Azt követeli tőlünk, hogy esküszegéssel gyalázzuk meg szent varázsszerünket. Engedelmeskedni akartok-e neki?

Szavait mély csönd követte. Sem igent, sem nemet nem mondott senki. Ezért hát folytatta:

- Hazug főnököt akartok-e, vagy olyat, akinek a szavában megbízhattok? Döntsetek! Én Winnetounál és fehér testvérénél maradok. Aki becsületes férfi és bátor harcos, az tartson velem! Aki hazug, és tűri, hogy gyávának nevezzék, az maradjon odaát Nagy Szájjal! Én beszéltem, ti pedig saját belátásotok szerint cselekedtek. Hau!

Ezután megfogta az én bal karomat és Winnetou jobb karját, majd elindult velünk vissza a mi táborunkba. Határozott föllépésének a vártnál sokkal nagyobb hatása lett. Valamennyi harcosa átjött. Ezt elsősorban annak tulajdonítottam, hogy Nagy Száj gyávának nevezte őket.

Nagy Száj kis ideig megkövülten bámult a távozók után, aztán visszatért saját tábortüzhöz, és leült vénei közé. Míg nálunk mély csönd uralkodott, addig odaát nagy nyüzsgés támadt. A tűz körül ülő öregek izgatott arckifejezéséből és heves mozdulataiból kivehettük, hogy Nagy Szájat valamire rá akarják beszélni, valami olyasmire ami neki nem nagyon tetszik. Jó két óra elteltével az öreg harcosok egyike fölállt, és lassú léptekkel a bükkfához jött. Ott harsány hangon felénk kiáltotta:

- Figyeljete ide, juma és mimbrényó harcosok! Itt áll Hosszú Láb, aki már sok nyarat és telet megért, és ezért nagyon jól tudja, hogy mit kell tenni a bátor harcosoknak. Nagy Szájnak, a jumák híres főnökének fiát, Kis Száját megölte Old Shatterhand golyója. Az ő kiomló vérének meg kell bosszulnunk. Old Shatterhand átlőtte főnökünk kezét, ezt is meg kell torolnunk. Harcosok, figyeljete ide! Old Shatterhanddel van egy mimbrényó fiú, akit Jumaölőnek neveztek el. Ez a név mélyen sérti a jumákat, és ezért ezt megtorolni csak halállal lehet! Mindezekért nekünk Old Shatterhandet is, a fiút is meg kellene ölnünk, bárhová mennének is. Ravasz Kígyó és harcosai azonban elszívták velük a békepipát, és így ők azok testvérei lettek. Megölnünk tehát nekünk sem szabad őket. Büntetésüket azért nyílt párviadalokban kell elnyerniük. Minket sértettek meg, és így a fegyver megválasztásának joga a miénk. Mivel Nagy Száj sérült kezével nem állhat ki, helyette majd másvalaki teszi. Cserébe megengedjük, hogy Jumaölő helyett esetleg az öccse harcoljon. Aki Nagy Száj helyett küzdeni kíván, az jelentkezze.

E szavak elmondása után visszatért a tűzhöz. Kétszeres párviadal mellett döntöttek tehát. Azt, hogy vajon mi ezzel egyetértünk-e, meg sem kérdezték. Ráadásul ők akarták megszabni még a fegyvereket és a harcmodort is.

E kihívás miatt odakérettem Erős Bölényt. Ő persze egyelőre nem mutatkozhatott még a hozzánk átjött jumák előtt sem. Olyan helyre hívtam tehát, ahol a sötét árnyék miatt arcát nem ismerhették föl. Mire én odaértem, ő már ott feküdt, és rám várt. Azonnal elmondtam neki mindent.

- Azért hívtalak, hogy dönts. Elfogadhatja-e fiad a kihívást?
- Természetesen! Mondhatják-e egy mimbrényóról, hogy megijedt egy jumától?
- És melyik fiad harcoljon, Jumaölő vagy az öccse?
- Az öccse. Hadd szerezzen nevet ő is!
- Gondold meg, hogy a fegyvert is, a harcmódot is el kell fogadnia!
- Fiaim mindazt megtanulták, amit a harcosoknak tudniuk kell. Nem aggódom érte. De hát te is elfogadod a kihívást? Harcol-e a medve a patkánnyal?
- Igen, harcol. Ha meg akarja marni, akkor mancsával odacsap. Ez is küzdelem. Ha látni akarod a párviadalokat, akkor maradj itt fekvé. Itt nem fedezhetnek föl.

Visszatértem a két fiúhoz. Olyan elfogulatlan arckifejezéssel ültek, mintha semmi rendkívüli sem történt volna.

- Beszéltem apáttokkal, a mimbrényók főnökével - mondtam. - Ti mit akartok tenni?
- Harcolok - válaszolta a fiatalabb. - Nevet akarok szerezni, s ezért bátyám átengedte nekem a jumát.

Nem akartam hinni a fülemnek. Úgy beszéltek, mintha leendő ellenfelük máris a tulajdonuk lenne. Tapasztalt harcosoknál talán még érthető lett volna ekkora önbizalom, de ilyen fiataloknál ez rendkívülinek tetszett.

A mi oldalunkon teljes csönd honolt. Az emberek egymás mellett feküdtek a fűben, és várták, hogy mi következik. Közben elmúlt éjfél. Már egy óra felé járt az idő, amikor Hosszú Láb ismét a bükkfához jött és kihirdette:

- Az öregek tanácsa úgy döntött, hogy először Old Shatterhand harcoljon, s a mimbrényó fiú csak azután, Old Shatterhandnek dárdával kell kiállnia. Mivel ellenfelét még nem jelöltük ki, a párviadal módját később határozzuk meg. A mimbrényó fiúnak késsel kell harcolnia a vízben. Ellenfele Fekete Hód lesz. Addig harcolnak, amíg egyikük meg nem hal. Amíg a viadal el nem dől, sem egyik, sem másik nem jöhet ki a vízből.

Micsoda ravaszság! Fekete Hódnak már a nevéből is kitűnik, hogy kitűnően úszik, és ügyesen mozog a víz alatt is. Nekem pedig dárdával kell harcolnom. Azt hiszik, ennek a fegyvernek a használatában legalábbis egyenrangúak velem? Tévedtek. Winnetou, aki mesterien kezelte a dárdát, akár hajítania kellett, akár vívnia kellett vele, sokáig gyakorolt velem. Megtanultam tőle egyet s mást.

Magamért nem aggódtam, de az ifjú mimbrényóért annál inkább. Ezért aztán odamentem hozzá, hogy legalább néhány tanácsot adjak neki. Amikor meglátta, hogy ismét feléjük tartok, elmosolyodott. Ez a legényke bizony egyáltalában nem félt.

- Fiatal testvérem jól úszik? - kérdeztem.
- Szeretem a vizet. Bátyámmal gyakran csatáztunk a folyóban.
- Ne bízd el magad! Ellenfeled bizonyára ügyesen mozog a víz alatt is.

Erre talán nem gondolt, mert most töprengeni kezdett.

- Egyébként se bizz mindent az ügyességedre! - folytattam. - Sokszor többet érhetünk el csellel. Ellenfeled nálad jóval erősebb lesz, neked ezt ravaszsággal kell kiegyenlítened. Főleg arra ügyelj, hogy meg ne ragadhasson, mert ha ez sikerül neki, akkor elvesztél!

- Zsír! - válaszolta felém bólintva.

Ezt megkaptam! Ki akartam oktatni, és most ezzel a „zsír” szóval közölte velem, hogy feladatára nem közönségesen, hanem igen furfangosan készül fel. Ennek ellenére tovább folytattam:

- Ismered a nádnak nevezett növényt?

- Itt rengeteg található a vízben is, a bokrok közt is.

- E növény szára üreges, azon át lélegezni is lehet. Egyszer a komancsok elől a vízbe menekültem, és jó sokáig tartózkodtam a felszín alatt. Egészen addig, amíg üldözőim a partot átkutatva el nem távoztak. Nádszálon át lélegeztem. Ha a víz alatt, szorosan a part mellett, nádszálon át lélegezve megbújsz, nyugodtan bevárhatod, amíg ellenfeled oda nem jön. Megtanultad azt, hogy szemedet víz alatt is nyitva tartsd?

- Tiszta, megvilágított vízben több lépésre is ellátok.

- Ennyi valószínűleg elég lesz.

Később, amikor lopva megfigyeltem, láttam, hogy a fiú több szarát is levág. Aztán eltűnt a bokrok mögött. Bátyja rövidesen követte, hogy bezsírozza öccsét.

Ismét hosszú idő telt el. Végre aztán úgy rémlett, hogy az én dárdaviadalomra vonatkozóan is megállapodásra jutottak. Hosszú Láb ismét a bükkfához jött, és megint szónokolni kezdett:

- Halljátok meg harcosok, mit döntött az öregek tanácsa! Old Shatterhand főnökünknek és fiának vérét ontotta. Ezért rajta kétszeresen kell bosszút állni. Neki tehát két ellenféllel kell megküzdenie, méghozzá egy időben. Mindenki öt dárdát kap, és az ellenfelek egymástól harminc lépésre állnak föl. Helyét senki sem hagyhatja el, legföljebb a nekikészülésnél vagy az elhárításnál tehet egy-egy lépést előre, hátra, jobbra vagy balra. Annak, aki mind az öt dárdáját eldobta, állva kell maradnia mindaddig, amíg ellenfele is el nem dobta az övéit. A harcnak csak a halál vethet véget, sebesülés nem. Old Shatterhandnek Hosszú Hajjal és Erős Karral kell harcolnia. Eljöhet dárdáiért.

Kihívóan hadonásztak, és közben éktelenül üvöltöttek. Amikor látták, hogy engem ezzel sem lehet fölemelkedésre bírni, Hosszú Láb a partra jött, és átkiáltott hozzám:

- Miért nem jön Old Shatterhand? Talán lába a rémülettől annyira megbénult, hogy már járni sem tud? Ellenfelei, ezek a bátor harcosok már itt állnak.

Meg se mozdultam. Tízpercenyi várakozás után újra, most már dühösen kezdett ordítani:

- Igazam lett! Old Shatterhand a fűben csúszkál, és a bozót mögé rejtőzik! Talán nem tudja, hogy miképp viselkednek a harcosok?

Erre már Winnetou a segítségemre jött. Lement a víz mellé, és átkiáltotta:

- Miféle béka mászott ki a sárból, és brekeg odaát? Old Shatterhand a préri legmerészebb harcosa. Ki merészel kételkedni bátorságában? Nevét mindenütt ismerik, a síkságokon, a hegyekben és a völgyekben. Ki hallott már Hosszú Lábról? Ki ő, és mit tett? Hogyan merészelheti ez a senki magához rendelni Old Shatterhandet? Akadt közületek valaki, aki ki mert állni Old Shatterhannel? Egyetlenegy sem! Ezért döntöttetek úgy, hogy harcoljon egyszerre kettővel. Ráadásul kikerestétek azt a fegyvert, amelynek kezeléséhez legkevesbé ért.

Mindez a ti szégyenetek és a ti gyalázatok! De hát ti a gyerekekkel való harcolás miatt sem pirultok! Ki az a két büdös féreg, akik Hosszú Hajnak és Erős Karnak nevezik magukat? Karonülők-e még, vagy már maguktól is tudnak csúszni-mászni? Ha bosszút akartok állni, hát próbáljátok meg, de a küzdelemnek becsületesnek kell lennie. Két főnök, mármint Nagy Száj és én, biztosítsa ezt. Mi ketten a küzdő felek mellé állunk, és lelőjük azt, aki megszegi a rendelkezéseket. Beszéltem. Most szóljon Nagy Száj, ha ugyan csontjai nem remegnek a félelemtől! Hau!

Winnetounak e hosszú és hatásos beszéde után Nagy Száj azonnal fölemelkedett, és így szólt:

- Elfogadom azt, amit Winnetou, az apacsok főnöke javasolt. Jöjjön a bükkfához, ott találkozhatunk!

Az apacs átvizsgálta a tizenöt dárdát. Néhányat félredobott közülük, és helyettük másokat hozatott. Amikor valamennyit megfelelőnek talált, kiosztatott minden küzdőnek ötöt-ötöt. Ezután kimérték a távolságot. Hosszú Haj és Erős Kar tölem egyforma távolságra, egymástól háromlépcsényire álltak föl. Pisztollyal a kezében főnökük is ott tartózkodott a közelükben, nyilvánvalóan azért, hogy azonnal golyót röpítsen belém, ha megszegném megállapodásunkat. Végül engem is odaszólítottak. Kabátomat levetve odamentem hát. Winnetou ezüstpuskájával tölem nem messze állt.

Ellenfeleim nagyon bizakodóan léptek föl. Nem is csoda, hiszen még az apacs beszédéből is azt hámozhatták ki, hogy nem vagyok mestere a dárdahajításnak.

- Azt kívánod, hogy megleckéztessen őket? - kérdeztem halkán Winnetoutól.

- Igen. Megérdemlik. Megtanultad tőlem a kettős dobást.

Fölvettem a földről az odakészített öt könnyű, vékony, de keményfából készült fegyvert.

Amikor Winnetou jelt adott a kezdésre, oldalt fordulva úgy tettem, mintha a tó túlsó partjára pillantanék. Valójában persze ellenfeleimet figyeltem élesen, azokat, akik felé most a bal oldalamat mutattam. Mögöttük az ő tűzük fényesen lobogott, mögöttem viszont a miénk már teljesen kialudt. Számomra ez előnyt jelentett. Felém hajított dárdájukat a tűz megvilágította, az enyém viszont a sötétből repült felénk.

Ellenfeleim nem mozdultak, várták, hogy a harcot én kezdjem meg. Ez persze eszembe sem jutott. Ha elhajigálom dárdáimat, állva kell megvárnom, amíg ellenfeleim is el nem dobálják a magukét. Így állapodtunk meg, és ezt ki akartam használni. Azt akartam, hogy fogja el őket a halálfélelem.

Öt perc elteltével ellenfeleim kezdték elveszteni türelmüket, talán azt is elhitték, hogy nem nagyon figyelek rájuk. Ezt látszott igazolni az, hogy Hosszú Haj hirtelen előrelépett, és nyomban hajított. Megtettem a megengedett oldallépést, és a dárda mellettem röpült el. Ezután Erős Kar dobott kétszer, majd újból Hosszú Haj következett. Most már mindkettőjüknek csak három-három dárdája maradt. Sikertelen hajításaikért egymást korholták. Odakiáltottam nekik:

- A juma harcosok még tapasztalatlan gyerekek. Bár már tűrhetően céloznak, engem mégsem tudnak eltalálni.

- Old Shatterhand valóban ezt hiszi? - kérdezte Erős Kar gunyorosan. - Legközelebbi dárdám átdöfi. Mi az utolsó kívánsága halála előtt?

- Adj Hosszú Hajnak tíz jókora pofont, és aztán hagyj, hogy visszaadja.

- Most majd megkapod a magadét, méghozzá ezzel a dárdával. Itt van, nesze!

Dühe növelte a hajítás erejét, de csökkentette a célzás biztonságát. Dárdája elzúgott mellettem. Nem sokkal utána Hosszú Hajé is.

- Hiszen már az előbb megmondtam - válaszoltam nevetve -, hogy gyerekek vagytok, akiket föl lehet ingerelni! Majd megmagyarázom, miképpen csináljátok. Miért vagytok ketten? Talán azért, hogy egyenként hajigáljatok? Két dárdát nehezebb elhárítani, mint egyet!

- Uff, uff! - kiáltott föl egyszerre Hosszú Haj és Erős Kar. Csodálkozva néztek egymásra. Hogy maguktól miért nem jöttek rá erre a magától értetődő dologra?! Részemről nem látszott bölcs dolognak az, hogy erre fölhívtam a figyelmüket. De hát én nem féltem tőlük. Két egyszerre elhajított dárdát is el tudok hárítani. Az egyiket félreütjük, a másik elől kitérünk.

Legközelebb a két juma persze már tanácsom szerint hajított, de azt, hogy melyikük hová célozzon, nem beszélték meg. Így aztán a két dárda egyszerre repült ugyan, de... egyik sem talált. Ahogy kellett, az egyiket dárdaköteggemmel félreütöttem, a másik elől pedig elléptem. Dühükben kísérletüket nyomban megismételték. Persze ismét balsikerrel. Több dárdájuk már nem maradt, nekem viszont még megvolt mind az öt.

Winnetou elindult ellenfeleim felé. Nyilvánvalóan puskájával akarta őket maradásra kényszeríteni, ha esetleg hajításaim elől menekülni próbálnának. Egy dárdát a jobbomban tartva, négyet pedig a bal kezemben, átkiáltottam:

- Most megláthatják a juma harcosok, vajon ért-e Old Shatterhand e fegyver használatához! Becstelenül álltatok ki ugyan velem szemben, de rajtatok ez sem segített.

- Becstelenül?! - kérdezte az apacs. - Hogyhogy? Tisztességtelenül törték volna testvéremre?!

- Amíg rám tíz dárda jutott, addig rájuk fejenként csak kettő és fél. Ők tehát négyszer annyit hajíthattak rám, mint amennyit én hajíthatok rájuk. Igazságos ez?

- Nem!

- Csak azért nem tettem szóvá, mert tudtam, föléjük kerekedek ekkora hátránnyal is. Most következik az első hajításom!

Winnetou reám pillantott, majd fejével sokatmondóan oldalra intett. Ezzel azt kérdezte, hogy első hajításom vajon szokásunkhoz híven kísérlet lesz-e csupán. Bólintottam. Ellenfeleim mögött balra girbegurba fa állt. Törzsén, a legalsó ág tövében, ökölnyi tapló szürkéllett. Ezt vettem célba. A dárdahegy pontosan a tapló közepébe fúródott. A két juma fölnevetett, hiszen a fegyver legalább négy lépésre tőlük süvített el. Winnetou elégedetten bólintott. Ezzel dicsérte meg tanítványát. A gúnyolódó jumáknak pedig odakiáltotta:

- A jumák képtelenek ésszel fölfogni, mi a próbadozás? Old Shatterhandnél még van négy dárda. Azokból egy Hosszú Haj, egy pedig Erős Kar bal csípőjébe hatol majd.

Megadta a célokat, és én biztosra vettem, hogy oda is találok... Átkiáltottam:

- Tehát, ahogy Winnetou mondta, a bal csípőtökbe. Először Erős Karéba. Figyeljen!

Ellenfelem jobb oldalát céloztam meg, hogy első dárdám elől kitérve a bal oldalát fordítsa felém. Elhajított dárdám még el sem süvített a vörös mellett, már röpült is feléje a második. A fegyver vashegye tövig befúródott a célként megadott bal csípőbe. A szerencsétlen felülvöltött, aztán összerogyott.

- Most Hosszú Haj következik! - jelentettem be nyomban, hogy másik ellenfelemnek ne hagyjak időt a fölocsúdáásra. A jelenet megismétlődött. Második hajításom után Hosszú Haj kínos vergődéssel Erős Kar mellé zuhant. Ezután megfordultam és elmentem. Hallottam, hogy mögöttem Winnetou fölkiált:

- Így hajít dárdát Old Shatterhand! Most már tudjátok. Ezután pedig következhet Fekete Hód és az ifjú mimbrényó harca!

Több juma a sebesültekhez rohant, hogy kihúzzák testükből a dárdákat, és elcipeljék őket. A többiek, dicséretes indián szokás szerint, éktelenül üvöltöttek. Én magam ismét lefeküdtem a fűbe. Ekkor vettem csak észre, hogy keleten már derengeni kezd.

Kis mimbrényó kísérőm számára a küzdelem egyelőre nem sok jót ígért. A túlsó parton megjelenő széles vállú fickó, úgy rémlett, három felnőtt harcossal is fölvehetné a harcot.

- Ne jajveszékéljete! És ne panaszkodjatok! - kiáltotta fennhangon. - Fekete Hód a dárda-sebekért is bosszút áll. Jumaölő lelőtte a bátyámat. Ezért most leszúrom és vízbe fojtom az öccsét. Jöhet az a mimbrényó kukac, hogy fulladásig vergődjék markomban!

Levette takaróját, előtűnt meztelen teste. Alakja roppant testi erőt árult el. Winnetou eközben Nagy Szájjal tárgyalt. Kis idő múltán az apacs kihirdette:

- Az ifjú mimbrényó a mi oldalunkon, Fekete Hód pedig a jumák oldalán szálljon vízbe! Élve csak a győztes jöhet a partra, hogy magával hozza a legyőzött skalpját.

A mimbrényó fiú is meztelenül indult harcba. Csípője köré vékony fonalat kötött, és abba hátul két üreges nádszálat dugott. Ezt persze csak felőlünk lehetett észrevenni. Bőre csillogott a zsírtól. Hátrapillantva láttam, hogy a fák sötétjéből aggódó szempár szegeződik rá... az apjáé, aki méltán kezdte féltetni Fekete Hód megpillantása után.

Winnetou tapsolt, azzal jelezte, hogy az ellenfelek vízbe ereszkedhetnek. Fekete Hód úgy vetette bele magát a habokba, hogy a hullámok magasan átsaptak fölötte, majd mintha ellenfelét nyomban, az első pillanatban meg akarná ragadni, hatalmas csapásokkal úszott felénk. Az ifjú mimbrényó ezzel szemben lassan, óvatosan, fokról fokra ereszkedett mindig mélyebbre a tóba, egészen addig, amíg az végül már a nyakáig ért. Magatartásán érződött a fölény tudata. Ez eléggé megnyugtató.

Amikor már csak legföljebb tizenkét karcsapásnyira lehettek egymástól, a fürge kölyök hirtelen alámerült. Nyomban utána ugyanezt tette a juma is. Mindkét tábor valamennyi tagja a parton szorongott, és lélegzet-visszafojtva leste, mi történik majd a következő pillanatokban. Először a mimbrényó, aztán Fekete Hód bukkant föl, mégsem látták meg egymást, mert mindketten ellenkező irányba kémleltek. A jumák oldaláról az egyik túlbuzgó szurkoló mindkét karjával integetve kiabálni kezdett.

- Fordulj meg, fordulj meg, Fekete Hód! Mögöttes van!

Alig hangzottak föl ezek a szavak, Winnetou ezüstpuskája máris eldördült. Soha célt nem tévesztő golyója nyomban leterítette az árulót, aki integető karjával fölhívta magára a figyelmet. Ezután az apacs fenyegető hangon kijelentette:

- Így jár mindenki, aki a harcolók bármelyikének segíteni próbál!

A jumák Winnetou merész tettére dühödt ordítással válaszoltak. Figyelmük azonban az apacról nyomban ismét a tó felé terelődött. A figyelmeztetés nyomán Fekete Hód azonnal megfordult, és megpillantotta a mimbrényót. Kését fogai közé véve, a fiúra vetette magát, és mindkét kezével megragadta. Az azonban felsőtestét hátravetette, és fölrántott lábával ellenfeléről a mélybe lökte magát. Bezsírozott teste könnyen kisiklott a juma markából. Fekete Hód nem merült utána, s ennek rövidesen meg is adta az árát. Néhány pillanat múlva fájdalommal fölkiáltott, és aztán gyorsan elúszott a tett színhelyéről. Eltávolodva a hátára feküdt, és alsótestét kezdte tapogatni. Kése már nem villogott a szájában, nyilvánvalóan a mimbrényótól kapott döféskor, rémületében vesztette el.

Fájó sebének tapogatása közben hirtelen másodszor is fölordított. Nyilvánvalóan újabb döfést kapott alulról, most már a hátába. Ezután messze elúszott, és lemerült. Hosszú ideig a felszín alatt kutatott ellenfele után. Eközben csak akkor mutatkozott, amikor időnként felszínre kellett jönnie levegőért. A mimbrényót többé egyáltalán nem láttuk.

Hosszú, eseménytelen negyedóra telt el, és közben a fakoronák fölött egyre világosabb lilásvörös árnyalattal derengett a pirkadat. A mimbrényó még mindig nem bukkant föl, és Fekete Hód még mindig föl-le merülve kutatott utána.

Egyszer csak úgy rémlett, mintha valami fölkelte volna Fekete Hód figyelmét. Lassan a gyanúsnak vélt pont felé közelített. Aztán hirtelen eltűnt. Először a feje, aztán a karja, majd egész felsőteste s végül görcsösen rángatózó lába is. Eltűnt teste helyén tajtékos hullámok örvénylettek. A felszín alatt nyilvánvalóan ádáz harc dúlt.

Mi lesz a tusa eredménye?

Kis idő után fölbukkant az ifjú mimbrényó. Fél kézzel úszva, a túlsó part felé igyekezett. Bal karjával valamit húzott maga után. Kisvártatva eltűnt a víz fölé mélyen benyúló lombok mögött. Hátrafordulva félhangosan odakiáltottam:

- Megölte Fekete Hódot, és most kihúzza a partra, hogy ott skalpolja meg. A vízben ezt nehezen hajthatná végre. Tartsátok kéznél fegyvereiteket! Attól félek, hogy a jumák dühükben a fiúra támadnak.

Amitől tartottam, nem következett be. Az ifjú rövidesen ismét előtűnt a lombok mögül, és visszaúszva hozzánk, kimászott a partra.

- Megállj! - kiáltotta Nagy Száj. - Csak a győztes jöhet ki a partra, ha már a másik halott!

Erre az ifjú mindkét kezét a magasba emelte. Jobbjában a kését tartotta, baljában pedig ellenfele skalpját. Hangos kiáltással így válaszolt:

- Nagy Száj megtalálhatja Fekete Hódot a bokrok közt! Koponyájának bőrét azonban magammal hoztam. Itt van!

A győztes ifjút, aki még csak meg sem sérült, övéi viharos ünneplésben részesítették. A jumák viszont örjöngtek dühükben. Vadállatként üvöltöttek, és fegyvereikért rohantak. Odasiettem a parton álló két főnökhöz, Winnetouhoz és Nagy Szájhoz. Láttam, hogy az apacs élesen szemmel tartja a jumát.

- Harcosaid a fegyvereikért rohantak! - mondtam a jumák főnökének. - Azonnal tiltsd meg nekik!

- Eszem ágában sincs! - válaszolta sötéten, és kezével övébe dugott pisztolyához kapott.

- Ha csak egyetlen lövést leadtok - mondtam -, elvesztetek!

- Majd meglátjuk! Többen vagyunk nálatok.

- Ne hidd. Gyere, és győződj meg róla!

Karjánál fogva a parti fák és bokrok közül a tavat körülvevő rétre vezettem. Az időközben beköszöntött hajnal fényében világosan láthatta a rét túlsó oldalán körös-körül fölállított mimbrényó harcosokat.

- Kik ezek? - kérdezte döbbenten.

- Erős Bölény és több száz harcosa. Körülzártak benneteket. Belátod végre, hogy számotokra a harc csak teljes pusztulást hozhat? Légy bölcs! Méghozzá most rögtön, mert nemsokára már késő lesz!

Kezével összehúzta homlokán a bőrt, mintha így akarná összeszedni gondolatait. Aztán megkérdezte:

- Remélhetünk-e könyörületet, vagy kíncölöp vár ránk?

- Kegyelmet kaptok.

- Bízom benned. Gyere gyorsan!

A cserjésen át visszarohtunk a tóhoz. Szerencsére még idejében érkeztünk. A jumák a tó túlsó partján már éppen támadásra készülődtek. A harcot csak azért nem kezdték meg, mert főnökükre vártak. Nagy Száj hozzájuk sietett, hogy lecsillapítsa őket.

Minden rábeszélő képességét latba kellett vetnie, hogy harcosait visszatartsa a kitöréstől. Szándékuktól csak akkor álltak el végleg, amikor saját szemükkel is látták az őket körülvevő mimbrényó harcosok gyűrűjét. Erős Bölény szintén fölvilágosította harcosait, majd visszatért hozzám, és a jumákra mutatott.

- Hát mégiscsak a kíncölöpön halnak meg!

- Nem! Ha a gyalázatot ajánlod föl nekik, akkor utolsó lehetőségig védekeznek majd.

- Halomra kell lőni őket!

- Akkor a te harcosaid közül is sokan elesnének!

- Gondolj arra, mennyivel erősebbek vagyunk náluk! Veled tart Ravasz Kígyó is, háromszáznegyven harcosával!

- Igen, ők valóban velem tartanak, de csak ellened. Véget vetek a vérontásnak! Nagy Szájnak és minden harcosának kegyelmet ígértem.

- Hogy tehetél ilyet?! Az én kezembe kerültek, vagy a tiédbe?

- Az enyémbe. Lemészárlásukban nem veszek részt, és Winnetou sem segít neked. A béke viszont mindenkire áldást hozna, tirátok is, őrájuk is.

Mélyet sóhajtott.

- Beszélj Ravasz Kígyóval.

Ezt nyomban meg is tettem. Ravasz Kígyót könnyen megnyerhettem tervemnek. Már régen észrevettem, hogy ez a fiatal és becsületes főnök féltékeny az öregebbre. Nagy Száj iránti ellenszenvét csak fokozta az éjszaka elhangzott sértés és a két törzs szétválása. Ha a mimbrényók hadisarcot követelnek, akkor Nagy Száj anyagi helyzete és tekintélye súlyosan megrendül. Ravasz Kígyó nagyon jól látta ezt. Talán arra is számított, hogy azok a harcosok, akik emiatt elhagyják Nagy Száját, majd hozzá pártolnak. Mennél több híve lesz, annál inkább nő az esélye, hogy Nagy Száj helyett őt választják legfőbb harci főnöknek. Ezért, amikor megkérdeztem, mi történjék Nagy Szájjal és embereivel, röviden így válaszolt:

- Tegyetek velük, amit akartok, csak éppen meg ne öljétek őket!

- Jól tudod, miket művelt Nagy Száj. Elismered, hogy büntetést érdemel?

- Ehhez semmi közöm. Vegyétek el tőlük mindenüket, aztán hagyjátok futni valamennyiüket!

Válaszát közöltem Erős Bölénnyel, aki erre megkért, hogy én menjek Nagy Szájhoz, és én egyezzem meg vele. Ezt a kellemetlen feladatot csak azért vállaltam, mert meg akartam figyelni, hogy a vén gazember miképpen törődik bele az új helyzetbe. Sorsa ugyanis az én kezembe került, az enyémbe, akit pedig nemrégén még a kínzócölöphöz akart hurkolni.

Amikor átmentem, Nagy Száj harcosai közt ült. Valamennyien gyűlölködve tekintettek rám.

- A döntést akarod közölni velem?

- Bár nem érdemled meg, mégis beszéltem az érdekedben. Egyedül maradtál, Ravasz Kígyó is elfordult tőled, mert gyávának nevezted. Erős Bölény eredetileg valamennyiőtöket kínzócölöpön akart elpusztítani, erről sikerült lebeszélnem. Akkor viszont azzal állt elő, hogy fogolyként elvisz és átad benneteket a mimbrényó asszonyoknak. Kérésemre erről is lemondott. Ennél többet nem kívánhatsz tőlem.

- Szabadok maradunk tehát?

- Igen. Mehettek arra és oda, amikor és ahová akartok.

- Akkor nyomban ellovaglunk.

- Hogyan? Lovaitok a győzteseké. A jumák derék harcosok. Nagyfőnökük azonban rossz útra vitte őket. Ne csodálkozzanak tehát, hogy nemcsak főnökük, hanem valamennyiük sátra összedől. Légy bölcs! Ha vonakodsz elfogadni ajánlatát, Erős Bölény fogolyként elhurcol benneteket. Hozzátok meg hát az aránylag kisebb áldozatot, nehogy esetleg nagyobb árat kelljen fizetnetek.

Ezek a vademberek nem szoktak hozzá az ilyen, nyomatékossága ellenére is barátságos beszédhez. Talán éppen ezért mélyebben elgondolkoztatta őket.

Hosszú vita után végül elértem, hogy föltételeinket elfogadták.

A jumák átadták fegyvereiket, majd végig kellett nézniük, miként terelik össze lovaikat. Erős Bölény nagylelkűen hozzájárult ahhoz, hogy zsebeik tartalmát megtarthassák. Ezek után a jumák úgy érezték, hogy legjobb, ha mielőbb elvonulnak.

Nagy Száj azonban nem tudott távozni búcsú nélkül. Elvonulásuk előtt még átjött hozzánk, hogy kifejtse véleményét. Öregjeit is magával hozta, mert előttük akarta bebizonyítani, hogy belsőleg még mindig erős, és még mindig ellenségünknek meri magát nevezni.

Nyomban kitaláltam, hogy látogatóink mit akarnak. Tüstént magamhoz hívtam Erős Bölény mindkét fiát, és elrendeltem, hogy amint kísérőivel együtt megáll előttünk az öreg, a mimbrényó harcosok azonnal zárják őket körül.

Amikor a közeledők hozzánk értek, fölszólítottam őket, üljenek mellénk. Nagy Száj azonban, egyetlen kézmozdulattal, kereken elutasította ajánlatomat. Szónoki pózba helyezkedett, és míg a mimbrényók parancsom szerint körülzárták őket, ő erősen fölemelt hangon beszélni kezdett:

- Nagy Száj mindig szerencséivel harcolt. Mindenki nagy harcosként tisztelte. Dicsősége napról napra nőtt. Vörös és fehér ellenségei féltek tőle. Ekkor azonban idegen férfiak jöttek ide, olyanok, akik nem ennek a földnek a fiai. Old Shatterhand és Winnetou mégis beavatkoztak ügyeinkbe. Ezek a férfiak a harcot előttünk ismeretlen módon vezetik. Alattomosan és furfangosan. És mindig ott bukkannak föl, ahol legkevésbé várjuk. Amióta ezen a vidéken megjelentek, minden tervem megghiúsult. Bele kellett törődnöm, hogy legyőzzenek. Winnetou és Old Shatterhand azonban nem maradnak itt! Ha pedig ők elmennek, a szerencse ismét felém fordul! A mostani győzők akkor majd legyőzöttek lesznek, és markom szorításából kutyákként üvöltene majd. Kíméletlenül lemészároljuk őket, mert én azt, ami itt történt,

sohasem felejttem el. Ellenségeimet, akik ma diadalünnepet ülnek, megsemmisítem. Nem lesz irgalom. Elsőnek azokat döfjük le késeinkkel, akik ma hűtlenek lettek hozzánk. Old Shatterhand és Winnetou pedig óvakodjanak attól, hogy még egyszer a közelembbe kerüljenek, mert ha megteszik, elevenen nyúzzom meg őket! Beszéltem. Hau!

- Hau! - kiáltották utána az öregek, hogy egyetértésüket ezzel is kimutassák.

Megfordultak, és távozni akartak. Ekkor azonban észrevették, hogy időközben bekerítették őket. Az öreg hangosan megkérdezte:

- Miért zártatok minket körül? Magszegitek a velünk kötött szerződést?

- Nem vagyunk árulók - válaszolta Winnetou. - Azok a harcosok csak azért vettek körül benneteket, hogy kis ideig még itt maradjatok. Meg kell hallgatnotok válaszunkat. Testvérem, Old Shatterhand beszéljen!

Fölálltam, és az öreghez fordultam:

- Nagy Száj hozzánk intézett beszéde hemzsegett a hibáktól és ferdítésektől. Nem vette figyelembe, hogy mind vele, mind embereivel kíméletesen bántunk. Életüket és szabadságukat ajándékba kapták. Túlon túl dicsérte önmagát. Csak nevetünk rajtad, Nagy Száj! Fenyegőzésed a kecskebéka brekegésére hasonlít. Megöregedtél és elgyöngültél. Ostoba szónoklatod ellenére futni hagyunk benneteket, mert nevetségesek vagytok, és bosszúság helyett csak szánalmat érzünk irántatok.

Döbbent arccal meredtek rám.

- Ferdítéseidet azonban le kell lepleznem! - folytattam. - Azt állítottad, hogy Winnetou és én idegenek vagyunk ezen a földön. Talán nem tudod, hogy Winnetou azoknak az apacsoknak leghíresebb főnöke, akiknek szülőföldje Arizonától a nagy Mapimiig és a Rio Pecoson túl terjed? És azt sem tudnád, hogy legyőzőid, a mimbrényók is apacsok? Azt merted mondani, hogy az apacsok legnagyobb főnöke, Winnetou idegen ezen a földön?! Kijelenthetem, hogy nálad több joggal tartózkodik itt. Most pedig hencegésedre meg kell kapnod a méltó választ, mert máskülönben még azt hihetnéd, hogy acsarkodásodtól megijedtünk... Fiatal vörös testvérem jöjjön hozzám.

Ezt az utóbbi felszólítást Erős Bölény fiatalabbik fiához intéztem. Amikor az ifjú eleget tett felszólításomnak, megfogtam a kezét, és így szóltam:

- Ez az ifjú, akinek a kezét fogom, rengeteg szolgálatot tett nekem, mindig hűségesen, okosan és merészen viselkedett. Sok sikeremet neki köszönhetem. Tetteiért meg kell kapnia méltó jutalmát, harcossá kell avatnunk. Olyan nevet kell kapnia, amely legbátrabb tettére emlékeztet. Megölte Fekete Hódot, és elvette skalpját. Részint ezért, részint pedig azért, mert Nagy Száj kifogásolta Jumaölő nevét, én ennek a fiatal vörös testvéremnek és barátomnak a Juma-Tszil, Jumaskalpoló nevet adom. Fölkérem Winnetout és az összes jelenlévő mimbrényó harcost, hogy döntésemhez járuljon hozzá!

Mindenfelől örvendező, egyetértő kiáltások hangzottak föl. Winnetou fölemelkedett, megfogta az ifjú másik kezét, és kijelentette:

- Old Shatterhand a szívemből beszélt. Egyetérték azzal, hogy ezt a fiatal és derék harcost Juma-Tszilnek nevezzék. Ő a testvérem, barátai a barátaim, ellenségei az ellenségeim. Beszéltem!

- Így Erős Bölény barátunk mindkét fiának kívánsága teljesült - folytattam. - Ezek után Nagy Száj és öregjei elmehetnek. Azt, hogy vajon tőle vagy harcosaitól félünk-e, abból is megítélhetik, hogy a mimbrényó főnök egyik fiát Jumaölőnek neveztük el, a másikat pedig Juma-skalpolónak. Beszéltem. Hau!

Intésemre a mimbrényó harcosok gyűrűje szétnyílt, és a jumák távozhattak. Fölfuvalkodottságukra ilyen választ kaptak.

Az ifjú névadását természetesen nyomban a kalumet elszívásával és az ilyenkor szokásos ünnepséggel pecsételtük meg. Erős Bölény mindkét harcossá lett fia arcán férfias méltóság és boldogság ragyogott.

Apjuk túláradó hálával köszönte meg mindazt, amit fiaiért tettünk, majd arra kért minket, hogy további utunkat már ne Ravasz Kígyó és jumái, hanem ő és mimbrényói kíséretében tegyük meg. Megígérte, hogy fehér honfitársaim számára ad elegendő hátas- és málháslovat, és biztosításunkra megfelelő számú csapatot rendel ki. Ezek majd átkísérnek minket a határon túlra.

Mindebbe szívesen beleegyeztem, annál is inkább, mert az előttünk álló út már az apacsok földjén vezetett át. Megállapodásunk szellemében nyomban intézkedtünk a menet előkészítésére. Másnap reggel el is indultunk.

Ravasz Kígyótól barátságban váltunk el. Menyasszonya, Judith most, a búcsúzásnál sem mutatkozott.

Fáradtságos és hosszú lovaglás után szerencsére minden baj nélkül érkeztünk meg Texasba. Amikor a határt átléptük, ahogy megígértem, szétosztottam a pénzt. Player is megkapta persze a neki ígért összeget. A kivándorlók számára ezzel befejeződött a szomorú múlt. Itt Texasban bár egyszerű, de mégiscsak reményteljesebb jövő várt rájuk.

-&-